

EU ÎNCĂ TE IUBESC

CRISTINA CHIPERI

autoarea trilogiei *My Dilemma Is You*

BESTSELLER
1 MILION
de lecturi pe
wattpad

//bestseller

Cristina Chiperi, I Still Love You

© 2016 Agreement with Sergio Fanucci Communications S.R.L.

© 2018 Editura Bestseller, pentru traducerea în limba română

Editor: Ion Bargan

Redactor: Rodica Roșca

Foto copertă: Pavlo Lesko

Design copertă: Georgeta Vrabie

Tehnoredactare: Georgeta Vrabie

© Cristina Chiperi

© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții Chiperi, Cristina

Eu încă te iubesc/Cristina Chiperi;

trad.: Viorica Ungureanu; cop.: Pavlo Lesko, Georgeta Vrabie. Chișinău.

Editura Bestseller, 2018 (Tipografia Centrală) - 334 p.

ISBN 978-9975-3154-0-1

821.131.1-31=135.1

C 42

1. Vi s-a întâmplat vreodată să vă îndrăgostiți?

Vi s-a întâmplat vreodată să vă îndrăgostiți atât de tare de cineva, încât să simțiți fiori la fiecare atingere a sa, să petreceți nopțile gândindu-vă cum ar putea decurge lucrurile dacă el ar ști adevărul, să așteptați cu nerăbdare momentul când vi se vor întâlni privirile și să vă simțiți protejați de îmbrățișarea sa?

Mie da. Și lucrul cel mai rău a fost că persoana de care m-am îndrăgostit cu-adevărat era prietenul meu cel mai bun.

Acel băiat pe care credeam că îl cunosc mai bine decât pe mine.

Acel băiat, Dylan, cu care îmi petrecusem o mare parte din viață.

Ceea ce simțeam pentru el era ceva atât de adevărat și pur, încât mie însămi îmi era frică să recunosc asta.

Povestea mea a început exact în fața unui dulăpior școlar: al meu.

Credeam că era o zi ca multe altele, doar că simțeam ceva ciudat în atmosferă. Simțeam că ceva sau cineva de după colț era gata să strice totul.

Lacătul nu voia deloc să se deschidă. A cedat abia după a opta încercare.

Chimia nu era și încă nu este pasiunea mea.

Am crezut tot timpul că această materie a fost inventată pentru cei dotați cu un coeficient de inteligență mai mare decât normalul.

Părinții mei, totuși, credeau altfel și practic m-au obligat să frecventez acel curs.

Am luat cărțile, am încuiat dulăpiorul și mi-am pus geanta pe umăr pentru a fugi la ore. Dar, în acel moment, holul plin de oameni începu să dispară, lăsând loc pentru o lumină orbitoare... în jurul lui.

Cel mai bun prieten al meu tocmai trecuse de ușa de la intrare.

E doar prietenul tău cel mai bun, Lucy, mi-am spus mie însămi.

Am rămas să-l fixez în timp ce-i trimitea un zâmbet afectuos lui Tyler.

Mă întrebam cum de era posibil ca perfecțiunea să se concentreze într-o singură persoană.

Înțelegeți, Dylan era pur și simplu perfect atât în interior, cât și la exterior.

Era o îmbinare ideală de gingășie și nerușinare. Nu aș putea să-i zic altfel.

Ochii lui s-au îndreptat spre prietenul său, dar, în cele din urmă, s-au întâlnit cu ai mei.

Era de-ajuns o singură privire pentru a mă face să simt fiori prin tot corpul și pentru a-mi desena pe chip un zâmbet stupid.

După ce îl salută în grabă pe Tyler, îmi veni în întâmpinare.

— Bună ziua, Lucy, îmi zise sprijinindu-se de dulăpiorul de alături.

— Dylan...

El deschise gura pentru a începe să vorbească.

— Nu, nu-ți dau să copiezi la matematică, am zis, anticipându-l.

Își lăsă privirea în jos și zâmbi.

Îl cunoșteam de așa mult timp, că îmi era de-ajuns o privire pentru a înțelege ce-i trecea prin cap.

Începusem să mergem pe hol îndreptându-ne spre sala de chimie.

— Păcat, credeam că am putea face schimb cu literatura, zâmbi.

— Dar tu nu stai bine cu literatura.

La învățătură n-a fost niciodată un geniu, dar se descurca. Reușea cumva să fie promovat în fiecare

an.

— Încercam doar să te conving, chicoti.

— Nu vei reuși niciodată dacă vei folosi aceste scuze banale, i-am zis clătinând din cap.

Doar el reușea să mă înveselească înaintea unui test important.

— Oricum... de fapt nu despre matematică voiam să-ți vorbesc, a spus.

— Despre ce atunci? am întrebat curioasă. Era ceva ciudat în vocea lui.

— Știi despre obsesia mea pentru Caroline, nu?

Evident că știam despre obsesia lui pentru Caroline.

Dylan simțea ceva pentru ea încă din clasa întâi, dar nu avusese niciodată curajul să-i mărturisească.

— Dylan, sunt prietena ta cea mai bună. Cum aș putea să nu știu? Îmi spui despre asta în fiecare zi, am zis iritată.

— Cu câteva zile în urmă, am aflat de la John că ar fi interesată de mine, îmi povesti emoționat.

— Treci la subiect, Dylan. Ce am eu cu toată povestea asta? am întrebat, oprindu-mă în mijlocul holului și privindu-l drept în ochi.

— Tu și Caroline mergeți la același curs de franceză, așa-i? Ai putea să încerci să-i vorbești, cel puțin o dată... să te împrietenești cu ea ca să înțelegi dacă într-adevăr am vreo șansă, mi-a zis.

— Nu ai încredere în John? l-am întrebat.

Nu aveam nici cea mai mică dorință să mă împrietenesc cu Caroline. Desigur, părea drăguță, dar nu voiam să am vreo legătură cu fata de care era îndrăgostit cel mai bun prieten al meu.

Și da, eram geloasă. Poate prea tare.

— Știi că băieții de la fotbal sunt niște cretini. Cunosc despre fixația pentru Caroline, puteau să inventeze totul pentru a-mi face o farsă, îmi explică, apucându-mi mâinile pentru a le strânge la piept. Tu ești unica în care pot avea încredere.

Buzele lui păreau că se mișcă cu încetinitorul când pronunță acele cuvinte. Erau ca un magnet, unicul lucru care mi-l doream era să mă apropii mai tare pentru a le atinge.

— Ești sau nu prietena mea cea mai bună? Desigur.

Prietena lui cea mai bună.

— Hm... da, da... voi vedea ce pot face. Și m-am eliberat din strânsoarea lui.

— Mulțumesc, ești fantastică, a zis sărutându-mă apăsând pe frunte în momentul când se auzi clopoțelul.

De ce? De ce trebuia să mă îndrăgostesc tocmai de el?

2. Nu trebuie să-ți pierzi speranța niciodată, nu-i așa?

Am continuat să mă gândesc la Dylan și la celelalte ore. Dacă ar fi fost adevărat? Dacă într-adevăr Caroline ar simți ceva pentru el? Nu-mi puteam scoate din cap aceste gânduri.

— Sanders, ai putea răspunde la întrebarea pe care tocmai am adresat-o clasei? zise profesorul, observând neatenția mea.

M-am uitat în jur confuză. Nu știam nici măcar la ce lecție eram.

— Hm... am zis pentru a mai lungi din timp ca să inventez un răspuns, dar adevărul e că nu am fost niciodată pricepută la genul acesta de chestii.

— Eu știu, a răspuns Dylan în locul meu. Calculând, obținem „patru”.

Vai, desigur! Matematica!

M-am uitat la el, și el mi-a făcut cu ochiul.

Îmi plăcea când încerca să mă ajute în situații dificile.

— Exact, Anderson. Sanders, fii mai atentă, zise profesorul, lăsându-și ochelarii pe nas și trimițându-mi o privire nu tocmai plăcută.

Cu siguranță, dintre toți profesorii, domnul Sullivan era cel mai puțin insuportabil, părea că se distrează

torturându-mă cu întrebări imposibile și dojenindu-mă de fiecare dată când nu eram atentă. Dar eu oricum mă obișnuisem deja!

Din fericire, acela era ultimul meu an de *high school* și în curând aveam să încep să frecventez Universitatea Brown. Sau, cel puțin era ceea la ce speram, deoarece încă nu primisem nicio scrisoare de admitere.

Sună clopoțelul, anunțând multașteptata recreație, momentul zilei când studenții de la Cannon Beach păreau că își ies cu totul din minți.

În mai puțin de cinci minute, clasa se goli, rămăsesem numai eu, profesorul și Dylan.

— Sanders, trebuie să stăm nițel de vorbă, zise profesorul.

Știam deja ce avea să-mi spună.

M-am apropiat de catedră, la fel făcu și Dylan.

— Domnule Anderson, nu cred că domnișoara Sanders ar avea nevoie de un câine de pază. Ai putea ieși să-ți petreci recreația în pace.

Dylan n-a putut face nimic decât să încuviințeze și să iasă din aulă, lăsându-mă singură.

Am respirat adânc și m-am întors spre profesor, gata să îndur încă un discurs de-al său.

— Domnișoară Sanders, cred că știi că eu am așteptări mari de la dumneata, mai ales acum, după ce te-ai înscris la admitere la Universitatea Brown. Știi că acolo se trimit foarte multe cereri în fiecare an? Și că doar 9,6 procente din candidați sunt admiși?

Desigur că știam! Înainte să alegi un colegiu, trebuie să te informezi, nu? Eu asta am și făcut. Știam că va fi dificil sau aproape imposibil de a fi admisă, dar nu trebuie să-ți pierzi speranța niciodată, adevărat? În toate privințele.

Nu trebuie să renunți. Trebuie să te strădui ca să-ți atingi scopul. Era ceea ce am făcut eu.

— Da, am răspuns.

— Atunci, poți să-mi explici, te rog, de ce în ultimul timp ești mereu atât de distrată la lecțiile mele? Matematica este o materie fundamentală la oricare colegiu ai hotărî să te înscrii, zise aspru.

— Promit că nu se va mai întâmpla, am răspuns lăsând privirea în jos pentru a părea cât mai tristă și mai dezolată posibil.

— De data asta ai scăpat ușor, dar data viitoare voi fi nevoit s-o chem pe mama dumitale, mi-a zis, mutând niște foi de pe catedră.

— Bine, am murmurat și am zbughit-o repede afară din aulă, unde mă așteptau Dylan și Tyler.

— Ce ți-a spus? întrebă imediat Dylan.

— Mi-a ținut morală, ca de obicei.

Zâmbete.

În acel moment, Caroline a trecut pe lângă noi cu surâsul ei frumos și perfect, iar Dylan o privi din cap până-n picioare.

Era evident că-și schimbase interesele. Cum oare Dylan nu observa? De ce trebuia să mă bag eu la mijloc, dacă totul era atât de clar?

— Dylan, îl strigă Tyler, trecând cu mâna prin fața privirii lui încântate.

— Lucy, trebuie numaidecât să-i vorbești azi, în timpul orei de franceză, m-a implorat din nou.

— Nu-ți face griji, ți-am spus doar că am să-i vorbesc, am zis încercând în toate felurile să nu-i întâlnesc privirea.

Nu voiam să-l fac să înțeleagă că înăuntrul meu simțeam un gol teribil de fiecare dată când vorbea despre ea. De fiecare dată îmi doream să fi vorbit despre mine.

— Dar John ți-a spus deja că ea s-a schimbat, a zis Tyler.

— John e un cretin. Putea fi o farsă. Ca și aceea pe care mi-a făcut-o în primul an, a explicat Dylan.

— Vai, da, a fost într-adevăr urât și a ieșit cam prost, a zâmbit șiret Tyler.

De ce eu încă nu știam despre acea vestită farsă?

— Despre ce vorbiți? m-am amestecat în conversația lor.

— Chestii de-ale băieților, mi-a răspuns scurt Tyler.

— Vai, haidem! îi reproșă Dylan.

Uneori Tyler mi se părea cu totul antipatic, de parcă intenționat voia să mă excludă din conversațiile lor

„bărbătești”.

— John mi-a făcut o farsă, care te privea pe tine... dar stai liniștită! Nu era important, a zis ca și cum ar fi fost un lucru normal.

Pentru mine nu era. Să știu că tâmpitul de John i-a spus ceva despre mine lui Dylan, mă scotea din minți.

Voiam să aflu cu orice preț despre ce era vorba, dar Tyler mi-o luă pe dinainte:

— Trebuie să-l ajungem pe Ben.

— Bine! Pe curând, a zis Dylan îndepărtându-se.

Nu voiam să-mi petrec recreația mâncându-mi cupcake-ul singură, așa că m-am îndreptat spre grădină,

unde știam că o voi găsi pe prietena mea cea mai bună, Beth.

Și, de fapt, era în același loc, cu telefonul în mână, intenționa să-și verifice conturile pe rețelele sociale.

Era acel tip de fată cu o pasiune demodată față de viața privată a celebrităților. Nu știu dacă

pentru ea era o pasiune sau mai degrabă o manie...

— În sfârșit! Îmi terminam mâncarea fără tine, mi-a zis zâmbind.

— Nu ai făcut-o niciodată.

Eram obișnuite să ne petrecem recreația împreună, era un fel de ritual.

— Vai, privește, Harry Styles tocmai a scris un mesaj pe Twitter! mi-a spus cu un zâmbet uriaș pe față.

De obicei râdeam când o vedeam reacționând în așa mod, dar în acea zi nu aveam poftă de râs.

— E totul în ordine? m-a întrebat Beth, mușcând dintr-un măr.

— Dylan m-a rugat să mă împrietenesc cu Caroline ca să aflu ce crede despre el, i-am spus în timp ce duceam la gură o bucată de cupcake.

— Și tu ce părere ai?

— Nu știu... nu prea aș dori s-o cunosc, i-am zis uitându-mă în jos la cupcake-ul meu cu ciocolată.

— Nu prea dorești s-o cunoști pentru că nu ți se pare simpatică sau pentru că nu vrei să aibă de-a face cu Dylan? mi-a zis, câștigând din partea mea o privire urâtă.

Știa foarte bine că uram felul acesta al ei de a-mi vorbi despre mine și Dylan. Era singura care știa că simțeam ceva pentru el, și nu suportam să se exprime în așa fel.

— Lucy, ce aștepti ca să-i spui?

— Să-i spun ce?

— Că-ți place. Mai mult, că ești îndrăgostită de el.

— Okay, nu. Hai să încheiem imediat această conversație, i-am zis cu vocea puțin ridicată.

Nu-mi plăcea să aud cum creierul meu îmi repetă că nu aveam nicio șansă cu Dylan. Era enervant și deprimant.

— De ce? Dacă ar afla, ce rău ar fi în asta? Riști să regreti toată viața dacă nu-i spui.

— Și dacă-i spun, risc să-l pierd pentru totdeauna. Prefer să-i fiu alături ca prietenă, decât să dispar cu totul din viața lui.

— Poți să faci cum vrei, dar să nu spui că nu te-am prevenit, mi-a zis.

— Fii sigură că n-am s-o fac, i-am răspuns.

A sunat clopoțelul, obligându-mă să mă duc la ore. Lecția aceea.

Acea în timpul căreia ar fi trebuit să fac cunoștință cu Caroline, după ce patru ani frecventam același curs de franceză și de cheerleading.

N-aș fi făcut-o niciodată. Cel puțin nu în acea zi. Eram sigură.

Știam ce aveam să-i spun lui Dylan drept scuză. Inventasem că lecția era atât de interesantă, încât am uitat de Caroline.

Dar ce speram să câștig cu asta? Dylan știa foarte bine că uram franceza și că frecventam cursul numai pentru a-i face pe plac mamei.

Eram totuși sigură că voi găsi o scuză plauzibilă.

Am parcurs rapid holul și am trecut pe lângă dulapul lui Dylan, văzându-l, am zâmbit.

Zâmbetul acela era ca un chin.

Cum putea un lucru atât de simplu să mă facă să simt niște emoții atât de complexe?

Am continuat să merg spre sala de franceză și am intrat repede sperând că am întrecut-o pe profesoară.

Dar se știe, nimic nu se întâmplă cum îți dorești... Profesoara era deja la locul său, cu pixul în mână și

privirea concentrată pe o foaie. Din fericire, n-a observat că am întârziat.

Eu mi-am îndreptat imediat privirea spre Caroline.

Ce găsea prietenul meu atât de special la ea? Părul întunecat pieptănat perfect? Ochii frumoși? Fizicul de invidiat?

În realitate Caroline se apropia de idealul fetei perfecte: făcea parte din echipa de *cheerleaders* și chiar era o bună prietenă de-a căpitanului, plus la toate, era foarte frumoasă și gîngășă. Nu-i lipsea nimic. Până și viața ei era perfectă!

Nu era greu să înțelegi de ce Dylan s-a îndrăgostit de ea atât de mult. Caroline era contrariul meu. Exact opusul meu. Și eram foarte geloasă din cauza asta. Atât de geloasă, că i-aș fi spus intenționat lui Dylan că nu avea nicio șansă cu ea și că ar fi mai bine să renunțe.

Dar, din păcate. Știam că mi-ar fi fost silă de mine după ce făceam asta și el oricum nu m-ar fi crezut.

— Alegeți-vă un coleg sau o colegă pentru a face un dialog, a spus profesoara.

Nu știu ce m-a apucat în acel moment, dar chiar în fața mea era Caroline, care mă privea într-un mod

ciudat, și din gura mea cuvintele au ieșit cu repeziciune:

— Vrei să lucrăm împreună?

3. Cred că ar fi cel mai bine pentru ambii...

— Glumești, nu-i așa? a întrebat Beth, lăsând să-i cadă din mână o bobită de strugure.

Mi-aș fi dorit foarte mult să fie vorba de vreo glumă, dar din păcate nu era așa. Într-adevăr am rugat-o pe Caroline să fie partenera mea de dialog la franceză.

— De ce? Spune-mi doar de ce-ai făcut-o? Eu... chiar nu reușesc să înțeleg, mi-a spus foarte mirată.

— Nu știu, Beth, okay? Fără să-mi dau seama m-am pomenit în fața ei și am întrebat-o, m-am justificat.

Beth s-a aplecat înainte să-mi vorbească fără ca nimeni să audă.

— Tu chiar îl ajuți pe Dylan? Vreau să-ți amintesc că-ți faci ție rău.

M-am îndepărtat de ea pufnind.

— Beth, cred că ar fi cel mai bine pentru ambii. El în sfârșit va vorbi cu fata pe care o iubește de mult timp, iar eu voi putea să-l uit pentru totdeauna.

M-am ridicat în picioare.

— Poate că viitorul meu iubit e undeva după colț și m-așteaptă! Poate așteaptă cu nerăbdare să mă întâlnească.

M-am întors brusc și am întâlnit ochii frumoși ai lui Dylan.

— Cine așteaptă cu nerăbdare să te întâlnească?

Am hotărât să mai stau pe scaun și să mă duc după apă un pic mai târziu. Nu m-aș fi îndepărtat de masă tocmai când a ajuns și Dylan.

— Un prieten de-al meu, a răspuns rapid Beth. Sâmbăta asta mergem la o petrecere și un prieten de-al meu arde de nerăbdare s-o cunoască.

Am făcut ochii mari, în timp ce mă așezam la locul meu lângă Dylan. Eram sigură că era vorba doar de o scuză ca să mă acopere.

Dylan s-a întors spre mine, cu sprânceana ridicată și o expresie ciudată pe chip.

— Într-adevăr? Nu credeam că ai putea fi genul de fată care iese sâmbăta în oraș ca să cunoască pe cineva.

Mi-am ațintit privirea asupra lui Beth; dacă aș fi putut o străfulgeram.

Dylan mă cunoștea atât de bine, încât știa că nu-mi plăceau situațiile de acest gen și că mai degrabă aș fi preferat să-mi petrec seara de sâmbătă citind o carte și sorbind o ceașcă de ceai sau privind un film liniștit, cu un bol de pop-corn în mână. Da, așa eram eu.

— Nici eu... am șoptit ca să nu mă audă. Se întâmplă să-mi doresc să petrec o seară altfel decât de obicei, am adăugat ridicând tonul vocii. Știi, ca toți adolescenții normali.

Dylan m-a privit și mai mirat decât prima dată.

— Vezi, toți se schimbă, a zis Beth, atrăgându-i atenția. Va fi o petrecere distractivă, ar trebui să vii și tu.

Jocul lansat de prietena mea era clar: pentru a nu știu câta oară încerca să-l facă gelos. Și știam că nici de data asta nu va reuși.

— Am să mă gândesc. Nici mie nu-mi plac lucrurile de un anumit gen, a spus el, trimițându-mi o altă privire întrebătoare.

Nu mințea. Eu și Dylan semănam foarte mult. Și el își petrecea seara de sâmbătă acasă cu prietenii, ori pur și simplu cu mine. Dar din când în când se lăsa convins de Tyler să participe la vreo petrecere.

— Să-mi dai de știre ca s-o previn pe prietena care organizează totul, a spus Beth.

Era totul adevărat: petrecerea ar fi avut loc și Beth se aștepta ca eu să vin. Era oare adevărată și povestea cu prietenul pe care trebuia să mi-l prezinte? Însă nu mai conta, deoarece pentru niciun motiv din lume nu m-aș fi dus la petrecerea aceea.

— Hei, făceți-mi loc, a zis Tyler, punându-și talgerul pe masă și așezându-se lângă Beth, care a pufnit când l-a văzut.

Nici eu, nici ea nu-l suportam. Îl cunoșteam din primii ani de școală primară, dar nu era o legătură strânsă între noi. Însă eram nevoite să-l răbdăm pentru că era cel mai bun prieten al lui Dylan.

Era tipul clasic, plin de sine și antipatic, care avea un anumit farmec asupra fetișcanelor din primul an.

— Sâmbăta asta, Clarisse Ross organizează o petrecere la ea acasă. Și noi doi ne ducem, îi zise lui Dylan cu emoție.

— Clarisse? Serios? a întrebat Beth surprinsă.

— Cât se poate de serios. Fata aceea organizează niște petreceri fantastice, cu băutură câtă nici nu-ți închipui. Trebuie să mergem neapărat, prietene.

Dylan nu părea deloc convins. Nici eu nu eram. Cu siguranță la petrecere trebuiau să fie tot felul de prostii, dar mai ales, noi doi uram aglomerația.

— Nu pot să cred că va trebui să te suportăm toată seara, a zis Beth clătinând din cap și ținând privirea în jos.

— E aceeași petrecere despre care vorbeai tu? am întrebat-o.

— Din păcate, da.

— Va fi grandioasă, crede-mă. Lucy, sper ca filmul pe care ai să-l privești în seara aceea să fie cel puțin la fel de distractiv ca și petrecerea, glumi Tyler răutăcios.

— Tyler... a intervenit Dylan privindu-l urât, dar pentru mine chiar nu conta, eram obișnuită cu caracterul lui nesuferit.

De data asta, totuși, chiar voiam să-l surprind.

— Nu cred că voi privi vreun film, deoarece și eu voi fi acolo, am spus hotărâtă, câștigând un chiot din partea lui Tyler.

— Tu? Într-adevăr?

— Întocmai, i-am zis iritată de comportamentul lui idiot.

În acel moment, pe lângă noi a trecut Caroline și-și aruncă privirea spre masa noastră.

— Hei, Lucy, mi-a zis apropiindu-se, îmi amintești, te rog, ce trebuie să pregătim pentru proiectul nostru?

Din când în când trăgea cu ochiul la Dylan care părea încântat de zâmbetul ei.

Nu mai suportam să asist la acea scenă, dar ce puteam face? Aș fi vrut s-o urăsc pe Caroline, dar adevărul este că nu reușeam să găsesc un singur factor în defavoarea ei: era foarte frumoasă și părea gingașă și simpatică.

— Hm... desigur! Am să-ți scriu după-amiază, i-am răspuns, schițând cu greu un zâmbet.

— Pe curând.

Caroline s-a dus să se așeze la locul său obișnuit.

— Chiar ai vorbit cu Caroline Powell? a întrebat Tyler.

— Spre regret, a murmurat Beth, dar din fericire nimeni n-a auzit-o.

— Păi da, am spus coborându-mi privirea în salată.

Nu voiam deloc să-mi ridic ochii și să întâlnesc privirea lui Dylan. Știam că dacă aș fi făcut-o, m-aș fi simțit prost.

Pe neașteptate, o mână se rezemă de-a mea și m-au trecut fiorii.

De fiecare dată când mă atingeam, corpul meu avea aceeași reacție: fiori.

Fiori puternici. De ce tocmai el?

Mi-am ridicat privirea.

— Mulțumesc, mi-a spus.

Știam foarte bine la ce se referea și m-am limitat la un zâmbet fugar.

Am simțit o durere puternică în stomac și am hotărât că era momentul să plec. Începeam să nu mă simt bine.

— Am geografia. Mă duc.

Am luat talgerul și m-am îndepărtat fără să aștept ca ceilalți să spună ceva.

Am ajuns repede în aulă, geografia era ultima oră în ziua aceea, spre bucuria mea. Ardeam de nerăbdare să mă duc acasă și să mă strecur sub plapumă.

Vremea în Cannon Beach era de-a dreptul insuportabilă. Foarte rece și ploioasă toamna. Iarna era și mai rău. Primăvara bătea un vânt, încât cu greu reușeai să te ții pe picioare. Din fericire veneau cele trei luni de vară, perioada anului care-mi plăcea cel mai mult, pentru că în sfârșit puteam merge în vacanță undeva unde-i cald împreună cu fratele și mama mea.

Am intrat în sala de clasă și, după ce le-am salutat pe câteva colege din echipa de *cheerleaders*, m-am așezat la locul meu.

Da, spre nenorocul meu eram și eu o *cheerleader*, nu pentru că era alegerea mea, dar deoarece mă simțeam obligată să pășesc pe urmele mamei mele care fusese o adevărată celebritate la școală. Cred că undeva prin liceu era expusă o poză de-a ei în care purta uniforma echipei.

Ședeam la locul meu, și când profesoara a intrat în clasă, mi-am dat seama după privirea ei că ceva se va întâmpla.

— Înainte de a începe lecția, am plăcerea să vi-l prezint pe un nou elev venit din California, a zis făcând un semn din cap spre intrarea în aulă.

Ce probleme putea să aibă băiatul ca să se transfere dintr-un loc foarte frumos precum California într-unul trist cum e Cannon Beach?

— Vi-l prezint pe noul vostru coleg, Daniel. E prima oră la care va fi prezent în instituția noastră, vă rog, așadar, să-l faceți să se simtă binevenit. Va petrece cu voi ultimele luni de școală, ne-a spus profesoara.

Noul elev a intrat în aulă și a trimis clasei un zâmbet timid.

Câteva fete au prins a chicoti, altele vorbeau între ele. Eu pur și simplu am rămas vrăjită.

Daniel nu era ca alți băieți pe care-i puteai întâlni în Cannon Beach. Era ceva diferit la el, în special ochii săi verzi frumoși.

— Du-te, Daniel, și te așază acolo, înaintea lui Phill, a zis profesoara cu un zâmbet potrivit situației.

Lecția a început și eu, ca întotdeauna, mi-am făcut atâtea notițe pe care nu eram sigură că le voi putea citi odată ajunsă acasă.

La sfârșitul zilei, după ultima oră, m-am îndreptat rapid spre ieșire, mai bucuroasă ca niciodată să mă întorc acasă.

— Lucy!

Am auzit o voce strigându-mă și când m-am întors, am întâlnit zâmbetul perfect al lui Dylan.

— Hey!

— Mergi acasă?

Răspunsul mi se părea așteptat, dat fiind că de câteva minute sunase clopoțelul.

— Hm, da, am zis continuând să merg spre ieșire.

Cunoscându-l pe Dylan, eram sigură că în spatele întrebării mai era ceva.

— Vai, și eu, chicoti el. Era într-adevăr ciudat.

De-abia ieșită afară, vântul mi-a învălmășit părul blond. Uram vremea din Cannon Beach, v-am spus-o deja?

— Dylan, ești bine? l-am întrebat surprinsă de comportamentul lui.

— Desigur, a răspuns mergând alături de mine cu privirea aplecată în jos.

— De fapt... uite... ești sigură că vrei să mergi la petrecere? m-a întrebat, trecându-și mâna prin păr.

Era clar că se simțea jenat de întrebare.

— Cred că da. Mai pe scurt, se vorbește că petrecerile acestei Clarisse sunt grandioase și sunt curioasă să merg ca să nu mă simt complet izolată de restul lumii.

— Doar că... nu-i de tine, zise râzând șiret. Am în vedere în sens pozitiv. Te cunosc și știu că nu ți-ar plăcea o petrecere de acest gen. Să-ți spun sincer, mi-e frică să nu ți se întâmple ceva.

Faptul că-și făcea griji pentru mine mă făcea să mă simt bine, dar în același timp și nu prea. Știam că el ținea la mine, ca la o prietenă, poate chiar ca la cea mai bună prietenă, dar nu mai mult.

— Atunci vino și tu, i-am propus.

De fapt, nici nu știu de ce am făcut-o. Nu era o idee bună.

Ar fi fost înconjurat de fete tot timpul, sau mai rău, mi-ar fi cerut să-l prezint lui Caroline.

— De ce nu? Vom petrece o seară frumoasă împreună, a zis, făcându-mi cu ochiul. Și am să-l văd pe tipul pe care ți-l va prezenta Beth. Nu vreau ca cea mai bună prietenă a mea să ajungă pe mâinile unui idiot.

Nu mi-am dat seama că ajunseseam în locul unde trebuia să ne despărțim ca să mergem fiecare la casa lui.

— Pe mâine, m-a salutat imprimându-mi un sărut pe obraz și făcându-mă aproape să amețesc din cauza acelei simple atingeri.

— Pe mâine, i-am spus.

Am respirat adânc ca să scap de nodul care mi s-a format în gât. De ce tocmai eu? Și de ce nu reușeam să mi-l scot din cap?

4. Îl aștepți pe Făt-Frumos?

Săptămâna a trecut repede și a venit seara de sâmbătă când, mulțumită prietenei mele Beth, trebuia să merg la vestita petrecere a lui Clarisse.

Nu am înțeles niciodată de ce petrecerile ei erau atât de intrigante, am presupus mereu că toți țineau să meargă la ele deoarece Clarisse era cea mai importantă la *cheerleading*. În seara respectivă, în sfârșit, aș fi apreciat dacă lucrurile erau pe bună dreptate așa.

În zilele dinaintea petrecerii am vorbit doar o singură dată cu Caroline, un simplu „ciao”, nimic mai mult. Am vorbit despre proiectul de la franceză și fiecare dintre noi s-a ocupat de propria viață fără a-și pune prea multe întrebări.

Nu mi-aș fi putut imagina că din acea sâmbătă totul se va schimba și că ea va ajunge să facă parte din viața mea de toate zilele. Dacă numai aș fi știut, aș fi inventat o scuză oarecare ca să nu merg la petrecerea prostescă, dar din nefericire încă nu s-a inventat un mecanism în stare să ne arate viitorul.

Am încercat să mă pregătesc în cel mai tare fel și după câteva mici ajustări, m-am postat în fața oglinzii din camera mea ca să verific dacă totul este în ordine.

Ce faci? Ai fi putut sta acasă cu Dylan să privești un film! îmi spune vocea interioară și chiar ar fi trebuit să-i dau ascultare.

M-am îmbrăcat în Vans și am coborât la parter.

Aș fi ajuns la Clarisse în puțin timp pentru că locuia nu departe de mine.

— Wow, unde îți închipui că mergi? m-a întrebat fratele meu.

— Ricky, nu începe iar, i-am zis îmbufnată.

Cu doi ani mai mic decât mine, în acea perioadă era în al doilea an de *high school*.

— Nu-i corect așa! Acolo vor fi toți colegii mei, inclusiv Sarah, se lamentă el.

Ricky era total diferit de mine. Îi plăcea să iasă, să meargă la petreceri și să facă lucruri tipice pentru băieții de vârsta lui. Numai că mama nu era de acord cu poziția sa și deseori îi interzicea să iasă.

— Crede-mă, dacă aș putea, m-aș schimba cu tine cu cea mai mare plăcere, i-am destăinuit.

El a pufnit indignat și s-a dus să se plângă mamei pentru a nu știu câta oară, sperând să-i obțină permisiunea. Cunoscând-o pe mama, știam foarte bine că Ricky își va petrece restul serii jucându-se la X-box.

Am ieșit din casă și m-am pornit pe jos spre casa lui Clarisse. Pe drum am observat multe mașini și motociclete care se îndreptau în aceeași direcție ca și mine.

Oare câte persoane a invitat? m-am gândit în sinea mea.

Ajunsă la casa ei, mi-am scos celularul și am sunat-o pe Beth. Știam foarte bine că nu putea fi înăuntru, era o întârziată cronică, iar petrecerea începuse de nici cinci minute.

— Vin! mi-a zis de-abia răspunzând la telefon.

— Mișcă-te! Sunt singură în fața porții lui Clarisse și nu sunt defel încântată. Umblă tipi ciudați pe-aici, i-am zis observând un băiat, probabil deja beat, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Dar ce mi-a venit?

— Ți-am spus mereu că nu trebuie să vii la petreceri la timp! îmi reproșă Beth.

— Mișcă-te!

Și am închis.

Să fiu singură nu era deloc plăcut, speram din tot sufletul ca Beth să nu fie departe de casa lui Clarisse, dar peste zece minute după ce-am vorbit la telefon, nu era nici umbra ei pe-aproape. Pe unde dracu' s-o fi pierdut?

M-am uitat în jur și l-am observat imediat pe băiatul cel nou, care frecventa și el cursul de geografie.

— Iat-o, a zis cineva de la spatele meu, și când m-am întors, l-am văzut pe cel mai bun prieten al meu împreună cu Tyler.

— Hei, băieți!

Am zâmbit. În sfârșit fețe cunoscute.

Dylan s-a apropiat și m-a cuprins. E greu de explicat câte emoții s-au perindat înăuntrul meu doar datorită acelei îmbrățișări. Aș fi vrut să nu mă dezlipesc de el. Era tocmai efectul pe care mi-l producea Dylan. Și lucrul acesta dura de zece ani, deci vă puteți imagina cât era de complicat să trăiești cu un astfel de secret.

Când se îndepărtă, am simțit de parcă o parte importantă din mine s-ar fi desprins de corpul meu. De parcă din cauza îndepărtării lui Dylan, înăuntrul meu s-ar fi format un gol.

— Tyler.

L-am salutat ridicând mâna. Nu era un băiat pentru îmbrățișări și chestii de genul.

— Oare cum de ești aici singură-singurică? Îl aștepti pe Făt-Frumos? a întrebat Dylan chicotind.

Da, e acum în fața mea, m-am gândit. Acel zâmbet ar fi putut cuceri orice fată.

— O aștept pe Beth, care întârzie ca de obicei. Am controlat ora la celular pentru a mia oară.

Muzica se făcea auzită tot mai tare din interiorul casei; nu reușeam să înțeleg cum oare vecinii încă nu s-au plâns.

— Wow, petrecerea a început! Hai, prietene, să intrăm, a spus Tyler emoționat.

Dylan mi-a trimis o privire de parcă își cerea permisiunea și eu, ca o prietenă de treabă, m-am limitat la:

— O aștept pe Beth.

— Bine, ne vedem înăuntru, a zis Dylan, îndepărtându-se cu Tyler.

L-am privit plecând, și în timp ce intra pe poartă l-am observat concentrat asupra a ceva.

Sau, mai degrabă, asupra cuiva.

El și Caroline s-au fixat câteva secunde, până când Tyler l-a luat de braț și l-a tras înăuntru.

În acel moment, jur, i-aș fi dat o medalie lui Tyler.

Caroline se îndepărtă de prietenele sale și intră în casă.

Cum oare Dylan nu-și dădea seama că fata aceea era nebună după el și-i răspundea reciproc?

— La ce te gândești? m-a întrebat o voce de la spatele meu, făcându-mă să tresar de spaimă.

— Beth, am țipat, de-abia văzând-o. Întârzii și încă mă sperii?

Beth izbucni în râs, amuzată de reacția mea.

— Să ne mișcăm. Dylan și Tyler au venit de-acum.

— Uff, Tyler... Te rog, Lucy, să stăm mai departe de el. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-mi strice el seara.

— Nu-ți va face nimic, va fi prea ocupat dansând cu vreo fată mai puțin îmbrăcată, am zis.

Intrând în casă, am simțit imediat un miros puternic de fum; invitații dansau toți lipiți unul de altul, aproape că nu era aer pentru a respira.

— Ce facem acum? am întrebat, dar prietena mea părea concentrată asupra altcuiva.

Așa că am hotărât să repet întrebarea:

— Beth, ce facem acum?

M-a luat de mână și m-a tras pe ringul de dans.

— Acum încetează să-ți faci griji și distrează-te! a strigat, începând a se mișca în ritmul muzicii.

Mi-am imprimat un zâmbet fals pe chip și am încercat s-o imit, chiar dacă dansul nu era punctul meu forte... Nu mă simțeam deloc în largul meu în mijlocul acelor oameni.

— Vai, haidem! Asta-i tot ce știi să faci? a strigat Beth.

M-a luat de mână și a început a sălta.

Am încercats-o urmez, dar atunci privirea mea se fixă pe Dylan și Tyler, care dansau înconjurați de multe fete.

Țineau în mâini niște pahare albastre, în timp ce cântau cât îi ținea gura piesa care răsuna în toată casa. Imaginea cu prietenul meu în acea ipostază neobișnuită, atât de liniștit și relaxat, m-a făcut să-mi scape un zâmbet.

— Vai, nu! a zis Beth, întorcându-se și văzându-l pe Tyler.

Dacă eu îl găseam un pic simpatic, Beth îl considera omul cel mai insuportabil de pe planetă. Nu reușeam să înțeleg de ce.

Aș fi vrut cu plăcere să ajung la Dylan, dar nu mi se părea deloc înțelept să fac asta.

— Haidem să bem ceva, a zis Beth și m-a apucat de braț, trăgându-mă din nou după ea.

Am urmat-o, ciocnindu-mă de tot felul de oameni și primind insulte de la unii dintre ei, dar asta nu conta pentru mine. Nu-i cunoșteam și eram sigură că nu-i voi mai vedea după petrecerea care de-acum devenea plictisitoare. Continuam să nu înțeleg pentru ce era vestit acest gen de party.

— Ține, mi-azis Beth, dându-mi un paharasemănător cu cel pe care l-am văzut în mâinile lui Dylan.

— Hm... în seara asta nu, i-am zis uitându-mă în jur.

— Nu, nicidecum! Bea și te distrează! Pun pariu că n-ai să mai pui piciorul în casa asta, așa că profită acum, a insistat, și nu i-am putut refuza oferta.

Am atins paharul cu buzele și am respirat adânc înainte ca să beau un gât. Nici nu reușeam să înghit lichidul acela, atât era de scârbos.

— Așteaptă-mă aici, trebuie să-i spun ceva lui Clarisse, m-a prevenit Beth îndepărtându-se, iar eu am profitat și am pus paharul pe masă, apoi am ieșit afară.

Am căutat o vază sau ceva asemănător ca să scap de lichidul grețos pe care-l băusem. Oare ce cretin și-ar fi turnat în propriul organism așa o scârboșenie?

— Uh, văd că cineva nu apreciază Long Island-ul, am auzit o voce în dreapta mea, și când m-am întors, l-am văzut pe băiatul cel nou, venit din California.

Era în acel patio, așezat pe una din canapele și-mi zâmbea.

— Ce nu apreciez? am întrebat confuză.

— Long Island-ul, cocktailul pe care tocmai l-ai scuipat. Nu știi ce era? a întrebat zâmbind.

— Dar ce contează?

M-am îndepărtat de băiatul acela băgăreț.

Am intrat și cineva și-a trecut brațul pe după umerii mei. Am înțeles repede despre cine era vorba, după parfum.

— Uite-o, prietena mea cea mai bună, a zis Dylan zâmbind larg.

Era clar că băuse prea mult, și respirația lui o confirma. Nu-l mai văzusem în așa stare și recunosc, am fost surprinsă.

— Te simți bine? am întrebat chicotind.

— M-aș simți mai bine dacă ai merge cu mine în mijlocul ringului să dansăm. Nu te-am văzut

dansând.

Mi-a făcut cu ochiul, mi-a întins mâna lui și m-a tras spre centrul ringului unde Clarisse și Tyler dansau indecent de aproape unul de altul.

Nici nu îndrăzneam să mă întreb dacă și prietenul meu cel mai bun a făcut ceva asemănător cu vreo fată. Gelozia prinse să mă devoreze, dar, din fericire, zâmbetul lui Dylan a îndepărtat-o.

Ne-am încrucișat mâinile și am început să dansăm. Am hotărât să mă apropii de el cât mai mult posibil și dansam fără să mă doară în cot de ceva sau cineva.

Dylan mă trăgea tot mai aproape și și-a pus mâinile după gâtul meu.

Palpitațiile mele au început să accelereze, eram atât de aproape, încât vârfurile nasurilor ni se atingeau. Era de-ajuns să mă întind câțiva centimetri ca să-l sărut.

Cel mai urât lucru? Nu reușeam în niciun fel să-mi desprind ochii de buzele lui, iar el părea să facă același lucru. Nu aveam curajul să fac primul pas, chiar dacă ar fi trebuit...

Desigur, nu în așa fel mi-am închipuit primul sărut cu el, dar oricum n-ar fi fost rău, dacă s-ar fi întâmplat.

Foarte curând Dylan și-a mutat ușor ochii peste umerii mei și a schițat un zâmbet.

M-am întors ca să-i urmăresc privirea, și am văzut-o pe Caroline care venea spre noi cu prietenele sale.

Nu puteam să cred.

Dylan nu reușea să-și desprindă ochii de la ea și lucrul acesta m-a rănit foarte tare.

— Mă duc să văd pe unde s-a pierdut Beth, i-am zis lui Dylan și el a încuviințat, concentrat încă asupra fetei cu părul întunecat.

Voiam să mă îndepărtez cât mai mult posibil de acea situație care mi-a lăsat în gură un gust și mai neplăcut decât cocktailul pe care îl încercasem cu câteva minute mai devreme.

5. Se sorbeau din priviri

Seara nu s-a încheiat prea bine. Petrecerea s-a terminat pe la patru dimineața, dar eu, la miezul nopții, eram deja acasă. Urăsc petrecerile și cred că le voi urî pentru totdeauna.

N-am reușit s-o găsesc pe Beth, iar Dylan nu-și lua ochii de la Caroline, care continua să danseze cu prietenele sale. Spre marele meu nenoroc, ea era altfel decât Clarisse: nu se dădea în spectacol, nu se băga peste nimeni și nici nu bea.

Într-un cuvânt, o fată perfectă.

Luni, cu mare greu am reușit să mă scol din pat deoarece eram foarte obosită după ziua precedentă. Ca în fiecare duminică, de fapt, chiar și după petrecere mama a hotărât să-mi dea ceva de lucru.

Dejunul era mai dezgustător decât de obicei, iar Ricky părea să facă totul ca să mă enerveze.

— Mamă, dar ciorapii?

Vocea lui răsuna în toată casa.

În fiecare dimineață se repeta aceeași poveste: Ricky nu reușea să-și găsească lucrurile pe care le lăsa împrăștiate peste tot.

— Mamă, dar unde sunt blugii negri ruși în genunchi? a întrebat iarăși, făcându-mă să mă enervez de două ori mai mult.

— Ricky, încetează și caută-ți lucrurile singur! am țipat așezând ceștile în mașina de spălat vase.

— Mamă, dar tricoul cel gri? a continuat.

Insuportabil. Iată cuvântul potrivit pentru a-l caracteriza pe fratele meu.

Am ieșit din casă și m-am îndreptat cu pas grăbit spre stație ca să prind autobuzul pe care îl luam în fiecare dimineață și în care speram, ca printr-un miracol, să fie și Dylan.

Lui îi plăcea să meargă la școală cu mașina și lua autobuzul rareori, numai când voia să se întoarcă acasă pe jos. Și, cum m-am temut, în acea dimineață nu era nici urmă de Dylan.

Ajunsă la școală, cum tocmai am pășit înăuntru, cineva mi-a împiedicat imediat trecerea.

Era el, prietenul meu cel mai bun.

— Iat-o, prietesa mea, a zis îmbrățișându-mă strâns.

— Salut, Dylan.

— Hei, să nu mai faci asta. Puteai să vomți, a comentat Tyler.

De ce trebuie mereu să apară în momentele cele mai nepotrivite? Nu putea să dispară de pe fața pământului și să ne lase pe mine și pe Dylan singuri? Nu?

— Bună ziua și ție, Tyler, am zis ironic, și tot ce-am câștigat a fost o privire pe dos.

— Tyler, în loc să vii aici și să ne deranjezi, n-ai fi putut... știu eu... să te duci să flirtezi cu amica ta? a spus Dylan.

— Ah, să flirtez așa cum ai făcut-o tu cu Caroline câteva seri în urmă, chicoti Tyler.

Cum ai făcut-o tu cu Caroline câteva seri în urmă: în ce fel putea fi interpretată acea frază?

Ce avea în vedere Tyler? Că Dylan i-a vorbit? Că a fost un banal schimb de priviri? Sau că a fost ceva mai mult?

Neliniștea m-a făcut să mă agit și, fără să mă gândesc mult, am zâmbit forțat și am întrebat cu o

nonșalanță prefăcută:

— Ai flirtat cu Caroline?

— Vai, dar nu i-ai văzut? a întrebat Tyler.

Am clătinat din cap. De ce am hotărât să plec atât de devreme?

— Tyler, nu cred că e cazul să-mi amintești ce s-a întâmplat, a comentat Dylan.

— O, nu, Tyler, povestește, am zis încrucișându-mi brațele.

— Trebuia să-i vezi. Se sorbeau din priviri. În timp ce dansau era evident că unicul lucru pe care și-l doreau era să se închidă într-o odaie la etajul de sus și să rămână singuri, explică Tyler. Într-un anumit moment, m-am dus la Caroline și i-am spus să se apropie mai tare de Dylan, dar ea a zis că-i o fată timidă. Iată de ce azi Dylan va face pasul cel mare. Se va duce la ea să-i vorbească.

Cum numai termină discursul, Tyler afișă un zâmbet.

Simțeam furia care creștea în mine, în timp ce în cap îmi răsunau cuvintele lui Tyler.

Se sorbeau din priviri...

Unicul lucru pe care și-l doreau era să se închidă într-o odaie la etajul de sus ca să rămână singuri...

De ce n-a făcut-o? Ar fi fost momentul său de glorie!

Îmi era frică de ce se putea întâmpla în acea zi. Drăcie, știam că luna e o zi proastă, iar în ziua aceea se plănuia o adevărată tragedie.

Încet-încet, Dylan s-ar fi apropiat de Caroline și eu n-aș fi putut face nimic ca să-l împiedic.

Ia-l deoparte și spune-i ce simți pentru el, îmi reproșă conștiința.

Dar, în așa fel l-aș fi pierdut, pentru că un lucru era clar: el se gândea numai la Caroline.

Am deschis dulăpiorul și am luat cartea pentru prima oră: literatura engleză.

— Long Island-ul este un amestec de votcă, gin, rom, suc de lămâie și încă niște băuturi tari. Fata care a organizat petrecerea trebuie să fi chemat un barman profesionist... am auzit vorbindu-se din spatele ușii deschise a dulapului meu.

Vocea mi se părea cunoscută și cum numai am închis dulăpiorul, am înțeles despre cine era vorba.

— Scuze? am întrebat confuză.

— Cocktailul pe care l-ai băut sâmbătă era pregătit din ce-am spus mai devreme. De asta l-ai scuipat. Pentru că nu ești obișnuită cu băuturile tari, a zis închizându-și dulăpiorul.

— Hm... mulțumesc, dar nu mă interesează.

M-am îndreptat spre aula mea.

Ce dracu' voia tipul acela de la mine?

— Pentru orice eventualitate, sunt Daniel, a continuat, în timp ce venea din urma mea.

Ziua deja mergea prost, nu aveam nevoie de oameni ciudați care să-mi vorbească despre niște lucruri și mai ciudate.

— Dar ce importanță ar avea pentru mine? am întrebat iritată.

M-am uitat cu atenție la băiatul din fața mea și imediat mi-a părut rău pentru comportamentul meu stupid. Nu puteam lăsa noutatea despre Dylan să-mi strice ziua și să mă facă să par o fată dificilă, ceea ce în realitate nu eram.

— Cineva nu e prea binedispus, da? a întrebat zâmbind. Atunci nu vreau să deranjez.

— Nu, așteaptă.

Cuvintele mi-au ieșit repede din gură, dar nu știam cum să-mi continui discursul.

— Îmi pare rău... Nu-i chiar o zi perfectă.

— Înțeleg.

— Pentru orice eventualitate, sunt Lucy. Am zâmbit forțat și i-am întins mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, Lucy, a zis strângându-mi mâna.

A sunat clopoțelul.

— Mergi la ora de literatură engleză, așa-i? a întrebat băiatul.

— Da.

— Poți să-mi spui unde-i sala? Sunt nou aici și încă nu reușesc să mă orientez prin clădire, a chicotit.

Pentru câteva clipe m-am gândit că nu mi-ar fi displăcut să mă împrietenesc cu băiatul acela. Părea simpatic și mai era și drăguț.

L-ai putea face gelos pe Dylan, îmi sugeră vocea mea interioară.

Mmm... nu, pentru Dylan n-ar fi contat deloc, era posibil chiar să fie fericit pentru mine.

— Desigur, urmează-mă, i-am propus.

L-am condus până în sală, unde, din fericire, profesoara Smith încă nu venise.

— Așadar, nu bei, nu fumezi și nu-ți plac petrecerile, e adevărat? a întrebat, sprijinindu-și rucsacul de banca de-alături.

Era clar că băiatul nu era în stare să-și vadă de treburile lui.

— Cred că ai înțeles, oricum...

E inutil să negi ceea ce este evident.

— Da. Chiar dacă e ciudat... privindu-te, pari o persoană cu totul diferită.

— Păcat, am zis așezându-mă la locul meu.

Dylan și Tyler au intrat în clasă și după zâmbetul lor mi-a fost clar imediat că ceva s-a întâmplat. Ceva care fără îndoială avea legătură cu Caroline, simțeam asta. Ceva ce desigur nu mi-ar fi făcut ziua mai bună.

Între timp, lecția a început în cel mai rău mod: cu anunțarea unui iminent test sumativ, care însemna că trebuie de învățat numaidecât pentru a evita o notă proastă.

În pauza de prânz, m-am dus să iau masa singură, nu aveam nevoie de companie, dar...

— Lucy, m-a strigat Dylan și vocea lui m-a făcut să mă treacă fiorii. Vrei să iei prânzul cu noi?

Dylan nu era singur spre regret, cu el era și Tyler.

Trebuia să fie un prânz lung și plicticos.

— Desigur, am răspuns contrar voinței mele.

Ne-am dus să ne așezăm la prima masă liberă, iar Dylan și Tyler au început imediat să vorbească despre petrecerea lui Clarisse, despre cât a fost de distractivă, despre cum așteaptă cu nerăbdare s-o organizeze pe următoarea.

Exact în acea clipă, Caroline a trecut pe lângă noi, zâmbitoare și perfectă ca întotdeauna.

— Ciao, Dylan, l-a salutat și s-a oprit la masa noastră. Ciao și ție, Tyler. Lucy, ne vedem mai târziu la ora de franceză. Aștept cu nerăbdare să lucrăm împreună.

A zâmbit și s-a dus.

Cu un zâmbet tâmpit pe față, Dylan părea împietrit. Era îndrăgostit de ea nebunește, iar eu nu aveam nicio șansă cu el, trebuia să înțeleg asta.

— Ai văzut, prietene? E nebună după tine, l-a încurajat Tyler.

— Nu vorbi prostii! Dacă m-a salutat, nu înseamnă că e îndrăgostită de mine, a explicat Dylan, întorcându-se concentrat asupra prânzului.

— Cunosc genul de rușinoase ca ea. Și totuși azi am să te oblig să-i vorbești, fie îți place sau nu.

Corect. După-amiază aveau loc antrenamentele de fotbal și cheerleading.

— Ție cum ți s-a părut seara? a întrebat Tyler, mușcând dintr-un măr.

Știam foarte bine că mi-a pus întrebarea ca să mă provoace și să mă audă zicând că m-am plictisit

de moarte.

— Într-adevăr! Am vrut să te întreb azi-dimineață, dar te-ai dus, a spus Dylan, curios.

Am hotărât să nu le fac jocul.

— A fost distractiv, iar Long Island-ul n-a fost rău deloc.

Au rămas amândoi cu gura deschisă.

— Așa ai aflat și denumiri de cocktailuri... Wow, faci progrese, chicoti Tyler, trimițându-i o privire ciudată lui Dylan care se limită să clatine din cap.

— Și prietenul pe care trebuia să ți-l prezin... a spus Dylan, dar a fost întrerupt de furia lui Beth care și-a pus zgomotos talgerul pe masă, apoi căzu epuizată pe scaun.

— Serios, Lucy? Vrei să iei prânzul cu Tyler?

— Mmm... cineva are dispoziție proastă, după câte se pare. Ce-ai zice să mergem la o plimbare, ca acum câteva luni? Doar pentru a ne calma nervii... o provocă Tyler.

Beth a roșit toată, s-a ridicat în picioare, a luat un pahar cu apă și i l-a turnat în cap.

Am rămas fără cuvinte, n-am mai văzut-o să-și piardă controlul într-atât.

Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a respirat profund, s-a așezat și a început să mănânce, ignorându-l pe Tyler, care furios își trecea mâna prin părul ud.

— Ești prostuță ca de obicei, Beth.

— Cel puțin am reușit să potolesc spiritele înfierbântate.

Eu și Dylan am rămas tăcuți și confuzi.

S-a petrecut ceva între cei doi și la sfârșitul prânzului aș fi întrebat-o cu siguranță pe Beth. Nu aș fi lăsat-o să plece de la școală, fără ca mai întâi să descopăr ce ascundea cea mai bună prietenă a mea.

— Ați putea înceta să mă mai priviți, a zis Tyler enervat, în timp ce încerca să-și șteargă părul.

— Clarisse organizează încă o petrecere peste două săptămâni. Eu și Lucy ne ducem, a anunțat Beth, de parcă prezența mea era garantată.

Îmi promisesem să nu mai pun piciorul în casa aceea și nu aveam de gând să-mi schimb părerea.

— Până la urmă, cum a fost băiatul pe care trebuia să ți-l prezinte Beth? a întrebat Dylan.

Prietena mea a început să tușească, în timp ce eu mă gândeam cum să răspund la întrebare. Eram confuză și nu știam ce să zic, până când privirea mea nu s-a oprit asupra băiatului nou-venit. În fond, nu aș fi mințit o sută de procente. Nu mi l-a prezentat Beth, dar, în orice caz, l-am cunoscut la petrecere.

— Foarte drăguț și... simpatic, am răspuns cu indiferență.

Spre norocul meu, Beth a tăcut, stătea cu ochii pe Dylan ca să-i vadă reacția.

— Poftim? Sanders face cunoștință cu băieți și bea la petreceri? Ce-i cu tine? Unde-a ajuns fetița nevinovată care... mă luă Tyler peste picior, dar a fost întrerupt de Dylan.

— E din școală?

— Da, e băiatul cel nou care frecventează cursul de literatură cu noi.

— Ce? aproape că țipă Beth.

Din fericire și-a dat seama imediat că nu trebuia să reacționeze în acel mod.

— Vreau să zic, e ciudat că ție ți s-a părut simpatic... de obicei pe el lumea nu-l prea suportă.

Era una dintre cele mai banale scuze inventate vreodată, dar spre norocul meu, Dylan și Tyler păreau s-o fi înghițit.

— Da, nu-i așa de rău.

— Nu mai e mult până la începutul competițiilor de fotbal, a spus Tyler, trecând la alt subiect.

Până la sfârșitul prânzului, eu și Beth am făcut schimb de priviri ciudate. În timpul acesta Dylan părea puțin interesat de ceea ce spunea Tyler.

După prânz, am oprit-o pe Beth să-i vorbesc.

Trebuia să aflu cu orice preț de ce îl ura atât de mult pe Tyler și de ce-a făcut gestul acela din timpul mesei.

6. Încă nu te-am îmbrățișat azi

— Beth, oprește-te! am ridicat vocea ca să mă fac auzită.

Traversasem aproape tot culoarul și, cu toate că strigam, Beth nu voia să se oprească.

Îmi dădeam perfect seama că purtarea ei bizară se datora nefericitei aluzii făcute de Tyler, dar de ce a afectat-o într-atât? Ce s-a întâmplat așa de important acum câteva luni? Răspunsurile la acele întrebări le puteam afla numai de la ea, dacă aș fi reușit s-o opresc.

Părea absolut hotărâtă să se îndepărteze de mine și să ducă cu ea secretul. Dar ar fi trebuit să știe că atunci când era vorba de ea, aș fi fost în stare să fac orice, chiar și să merg din urma ei prin toată școala.

— Beth, te rog...

Am mărit pasul ca s-o ajung, și când eram destul de aproape, ea brusc s-a oprit.

Atunci i-am întâlnit privirea și am observat lacrimile care-i brăzdau chipul.

— Lucy, nu mai rezist. Mă simt așa de proastă, a zis sughițând.

Clopoțelul care însemna sfârșitul pauzei de prânz a sunat, și să rămânem pe hol nu era cea mai bună idee.

Am apucat-o de mână și am tras-o după mine în camera de baie. Cu siguranță acolo, înăuntru, am fi putut discuta în liniște.

Odată închisă ușa din urma noastră, Beth și-a revărsat toată furia aruncând pe jos rulouri de hârtie igienică, bătând cu putere în ușile cabinelor; părea că și-a ieșit din fire cu totul.

— Îmi explici ce s-a întâmplat între tine și Tyler? am strigat ca să-i distrag atenția.

— Nici nu vreau să-mi amintesc, a zis așezându-se pe podea.

— Dacă te răzgândești, sunt aici! Am observat de ceva vreme un fel de tensiune ciudată între voi doi și vreau să știu ce s-a întâmplat. Sunt prietena ta cea mai bună! Mie poți să-mi spui, am implorat-o.

A respirat adânc și a spus repede:

— Eu și el am făcut-o luna trecută.

Am rămas șocată, nici nu știam că ei doi aveau o relație, cu atât mai mult nu-mi puteam imagina că lucrurile ar fi ajuns atât de departe.

Beth nu a fost niciodată o fată ușuratică. Sau cel puțin speram să nu fi fost.

— Vo... voi doi... ce... cum... hm.

Toate întrebările care îmi roiau în cap au venit una peste alta, și din gură mi-au ieșit numai niște sunete indescifrabile.

— Eram împreună de câteva săptămâni, dar pe ascuns, pentru că nu voiam să știe toți. Într-o seară, ne-am dus la una din petrecerile organizate de cretinii de la școală. Am băut câteva pahare în plus și s-a întâmplat. Ne-am dus la el acasă și am făcut-o. Am pierdut lucrul cel mai prețios cu un imbecil care m-a părăsit în aceeași seară, a spus izbucnind iarăși în plâns.

Anume pentru asta uram eu petrecerile: alcoolul li se urca la cap studenților și ei făceau lucruri absurde, iar uneori le obligau pe fetele mai înfierbântate să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut dacă erau treze. La gândul acesta am simțit că amețesc.

— Nu pot să cred că Tyler a profitat de tine. La urma urmei, ne cunoaștem toți de atâția ani? De

când eram mici. Nu m-aș fi așteptat niciodată la ceva de genul acesta de la el, am zis.

— Știam ce fel de poamă e prostănacul. Pentru el nu contează nimeni și nimic. E un nemernic, a spus Beth cu ciudă.

Nu reușeam să cred că Tyler i-a făcut așa ceva lui Beth. Dar dacă lucrurile s-au întâmplat exact așa, și în momentul acela nu mă îndoiam de asta, îl voi face numaidecât să plătească.

— Menține-ți calmul, okay? Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci acum este să-i ignori comportamentul de idiot. Dacă va vedea că nu reacționezi la provocări, sunt sigură că te va lăsa în pace, am încercat s-o consolez.

Într-un fel, am reușit s-o liniștesc pe Beth și s-o conving să arate calmă și indiferentă în ochii lui Tyler pentru tot restul zilei.

Am petrecut ultima oră reflectând asupra lucrurilor pe care i le puteam spune lui Tyler ca să-l rănesc și să-l fac să regrete ceea ce a făcut.

Privirea mea s-a oprit asupra lui Dylan care-și făcea notițe ca de obicei. El știa?

Trebuia să știe; Tyler era prietenul său cel mai bun, desigur că i s-a lăudat cu noua lui cucerire. Și atunci de ce nu mi-a spus? Se temea de reacția mea?

Multe întrebări îmi mișunau prin cap. Atât de multe, încât n-am observat sunetul clopoțelului.

— Wow, ți-ai făcut multe însemnări azi, a zis Dylan oprindu-se lângă mine.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă întorc la realitate în sala de-acum pustie.

După tonul vocii se subînțelegea că Dylan ironiza: unicul lucru pe care l-am scris pe foaie era denumirea materiei, „Sociologia”, cu niște mângăleli în jur.

— Am să fiu foarte curios să văd ce rezultat vei avea la testul următor! Vei răspunde cu „Sociologia”?

A izbucnit în râs și eu n-am putut face altceva decât să râd împreună cu el.

Felul lui de a râde era lucrul cel mai frumos și cel mai molipsitor din lume.

— Nu, pentru că tu îmi vei da notițele tale, ca întotdeauna, i-am răspuns.

— Și dacă de data asta voi spune „nu”? a întrebat pentru a mă provoca.

— Îți vei pierde cea mai bună prietenă, i-am trântit-o înfuriată, mi-am înșfăcat geanta și m-am îndreptat spre ieșire.

Trebuia într-adevăr să mă grăbesc, urma să am antrenamentul cu echipa de *cheerleading* și nu puteam nicidecum să întârziu dacă nu voiam s-o văd pe Clarisse transformându-se în una dintre creaturile mitologice care apar în „Percy Jackson”.

— Vai, mă pot lipsi de asta, a zis, atrăgându-mi atenția.

M-am întors ca să-i trimit o privire, iar el iarăși a izbucnit în râs.

Îmi plăcea să glumesc în felul acela cu Dylan. Era singurul băiat cu care reușeam să fiu eu însămi, unicul în stare să mă facă să mă simt relaxată și fericită. Când eram cu el, toate greutățile vieții păreau să se evapore.

— Nu, n-ai să poți, i-am răspuns ferm.

— Ai dreptate, n-aș putea.

S-a apropiat cu brațele larg deschise.

— Vino aici, încă nu te-am îmbrățișat azi, chicoti.

În acel moment inima mea bătea atât de tare, încât mă temeam că o va auzi și el. Îmi era frică să nu perceapă fiorii pe care mi-i provoca atingerea lui, să nu înțeleagă cât de îndrăgostită eram și cât îmi doream ca după acea îmbrățișare să urmeze un sărut profund. Unul ca acelea din filme de la care ți se face pielea de găină.

Am respirat adânc, concentrându-mă la parfumul său plăcut. Aș fi vrut să opresc timpul în secunda

aceea.

— Nu-mi prea vine să mă duc la antrenament, a spus zâmbind.

— Nici mie să mă duc la cheerleading. Clarisse e fără îndoială cea mai enervantă fată din lume, am zis îndepărtându-mă un pic pentru a-l putea privi în ochi.

Eram atât de aproape; singurul lucru asupra căruia reușeam să-mi îndrept atenția erau buzele lui frumoase.

— Nu, din lume e prea puțin. Hai mai bine să zicem, din întreg universul.

Evident că era binedispus și-mi plăcea să-l văd așa. Îmi plăcea să-l văd fericit pe cel mai bun prieten al meu. Ne-am desprins din îmbrățișare și am ieșit din aulă.

— Ne vedem curând, a spus imprimându-mi un sărut tandru pe obraz.

— Pe curând, am răspuns și de-abia Dylan s-a întors, că eu m-am pus pe fugă ca să ajung în sala de sport cât mai repede posibil.

Întârzasem deja cinci minute, Clarisse m-ar fi dat afară sau mi-ar fi interzis să vin la următorul meci de fotbal. Să fiu sinceră, eu un pic speram să se întâmple așa, uram s-o fac pe ridicola în fața întregii școli. Mama mea, totuși, n-ar fi fost deloc bucuroasă și m-ar fi pedepsit probabil, învinuindu-mă pentru o absență atât de gravă.

Când am intrat în sală, fetele se aranjau în cerc ca să înceapă exercițiile.

— Sanders! a strigat Clarisse văzându-mă.

— Îmi pare rău. M-a reținut profesorul, am mințit.

Nu puteam să zic: „Scuze, dar am stat și-am spus glume cu prietenul meu cel mai bun”, m-ar fi dat afară în mai puțin de două secunde.

— Schimbă-te și vino repede aici. Ți-aduc aminte că în curând vor începe competițiile și va trebui să apărem la toate meciurile. Nu vreau să roșesc din cauza ta, aproape că a strigat.

N-am zis nimic, m-am dus repede la vestiar ca să-mi pun uniforma: tricoul bordo, strâmt și scurt până deasupra buricului, cu logo-ul școlii pe el și fustița scurtă de aceeași culoare; dar, din fericire, dacă doream, puteam să îmbrăcăm niște colanți dedesubt. Din douăzeci de fete *cheerleader*, numai trei ne îmbrăcam așa: eu, Beth și... Caroline. Am zis doar: fata aceea era perfectă. Nu puteam să spun că era o fată ușuratică, ea era exact contrariul: discretă și niciodată vulgară, mereu amabilă.

Câteva minute mai târziu, am început antrenamentul greoi, același pe care-l făceam din primul an de *high school*. Multe dintre voi se vor gândi probabil că nu aveam motive să mă lamentez, doar mi-am realizat visul de adolescentă americană. Așa gândeau toți de fiecare dată când le spuneam că vreau să renunț la cheerleading. Antrenamentele erau foarte dure, ca și executarea unor acrobații. Desigur, eram admirate și respectate de toți, nu ne arăta nimeni cu degetul, dar în același timp eram socotite pe nedrept fete ușurate, pentru o seară și gata. Nu le era ușor băieților să înțeleagă că nu eram absolut deloc genul acela de fete.

— Azi Clarisse pare mai cu draci decât de obicei, a zis Beth când tocmai ne-am întors în vestiar.

— Fata aceea e nebună. Nu am mai lucrat niciodată atât de mult în patru ani de școală.

Ne-am schimbat repede și, după ce mi-am luat rămas-bun de la Beth, m-am dus la antrenamentul băieților pe terenul de fotbal în aer liber.

Făceam acest lucru de când Dylan a început să joace fotbal, adică de când eram mici. Era un fel de obișnuință pentru mine să privesc ultima parte a antrenamentului, apoi să mă întorc acasă împreună cu el.

L-am urmărit pe Dylan alergând, înscriind, aruncându-se la pământ, ridicându-și marginea tricoului ca să-și șteargă fața transpirată, făcând glume ciudate cu mingea împreună cu ceilalți băieți. Apoi privirea mea l-a întâlnit pe Tyler, care se relaxa pe bancă. Bea din sticla lui de apă și într-un anumit

moment și-a vărsat-o pe cap ca să se îmborsățească.

Aș fi preferat s-o fac eu, dacă aș fi avut în mână o sticlă cu apă clocotindă. M-ar fi bucurat mult așa o scenă.

Antrenorul a fluierat și toți s-au apropiat de el ca să-i asculte obișnuitul discurs despre punctualitate, droguri, alcool și alte lucruri care le puteau face rău sportivilor săi.

Domnul Roger era un antrenor foarte bun, ținea mult la elevii săi, știa să fie sever și bun la momentul potrivit, și numai datorită lui băieții au reușit să câștige turneul de anul trecut.

Când dumnealui și-a încheiat discursul, am deschis gura să-l strig pe Dylan ca să știe că eram acolo și-l așteptam, dar cineva m-a întrecut.

O voce de înger i-a pronunțat numele, atrăgându-i atenția.

— Dylan!

Caroline a intrat pe teren și se apropia de el.

Cum numai Dylan a văzut-o, chipul i s-a luminat ca și cum ar fi văzut o creatură mitică materializată din nimic. Și-mi era foarte greu să recunosc, dar Caroline era anume așa: prea perfectă pentru a aparține acestei lumi.

Am hotărât să nu mă amestec și să-l las pe cel mai bun prieten al meu să fie fericit cu fata pe care o dorea. Păreau făcuți unul pentru altul.

Caroline îl privea timidă și continua să se mute de pe un picior pe celălalt; Dylan chicotea neîncetat și își trecea mâna prin păr, semn că era nervos și-i era frică să nu spună ceva nepotrivit.

Îi priveam de departe, mă făceau să mă gândesc la perechile din filmele romantice, care se sărută sub ploaie și care-și încheie certurile tot sărutându-se.

— Vai, uite cine-i aici! Micuța, dar matura Sanders care se lasă prezentată necunoscuților și cunoaște denumirea unei băuturi alcoolice, a zis Tyler, ieșind de pe teren și apropiindu-se.

Nici n-am cuvinte ca să descriu furia ce m-a cuprins. M-am gândit la Beth și la cum a tratat-o nemernicul acela. Unicul lucru pe care am reușit să-l fac a fost să mă apropii și să-i trag o palmă.

— Ce naiba te-a apucat? a zis, ducându-și mâna la față.

— Ți se pare corect cum o tratezi pe Beth? O cunoști dintotdeauna; sunteți prieteni de când erați copii!

— Ești nebună! Auuu! a zis netezindu-și obrazul.

— Ai meritat-o.

— N-a fost nimic serios cu Beth. Am fost doar niște „prieteni mai speciali”, ne-am distrat și atât, a zis foarte relaxat, de parcă Beth era una dintre multele fete care au fost în patul lui.

— Ești serios? Cum poți vorbi despre ea în acest mod? Te-ai folosit de Beth pe când ea credea că o plăci cu adevărat!

— Nu-i treaba mea ce-a crezut ea. Și oricum toate au rămas în trecut, așa că nu mai scoate la suprafață povestea asta și nu te amesteca. Sunt chestii între mine și Beth, a zis pe un ton aproape amenințător.

Înseamnă că încă n-a înțeles! Dacă Beth era implicată în ceva, automat eram și eu implicată.

— Tyler, serios îți spun. Dacă mai încerci să faci vreo remarcă nepotrivită despre trecutul vostru sau dacă încerci doar să te apropii de ea, îți jur că am să le trimit la toți poza aceea pe care ți-am făcut-o când aveai șaisprezece ani, l-am prevenit.

— Nu-mi poți face nimic. Încearcă să arăți poza și ai să vezi ce-ai să pățești. Cunosc un lucru care te privește, și sunt sigur că nu ți-ar face plăcere să-l afle o anumită persoană, a spus cu un zâmbet ciudat pe față. Nu vrei să-l pierzi pe Dylan, așa-i? Știu foarte bine ce simți pentru el și n-aș vrea ca micul nostru grup de prieteni să dispară din cauza secretului tău.

Ar fi trebuit să știu că lucrul acela putea fi folosit împotriva mea. Ar fi trebuit să-mi imaginez că Beth, fiind amețită, i-ar fi putut povesti unei persoane despre care se gândea era de încredere.

— Gândește-te bine, Lucy, a zis Tyler depășindu-mă.

Fără să-mi dau seama, m-am pomenit fixându-l pe Dylan care încă vorbea cu Caroline.

Nu puteam sub niciun pretext să-i pierd prietenia.

Era tot ce aveam.

7. Inima mea bătea pentru el...

Au urmat niște zile liniștite după discuția mea cu Tyler.

Nu mi-a fost niciodată frică de el, mai mult, am crezut întotdeauna că se comporta dur și acid pentru a-și ascunde fragilitatea, dar evident că greșeam amarnic.

Băiatul acela era exact așa cum voia să pară: nemernic și prost.

M-aș fi așteptat la așa o lovitură de la oricine, numai nu de la el, băiețelul care la vârsta de doisprezece ani m-a salvat de un grup de bătauși.

Ziua deja începuse prost și prima confirmare a fost ceaiul care mi-a fript limba.

— Ai să înveți vreodată să nu-l bei imediat! Știi că băuturile de la aparat sunt ucigătoare, m-a muștră Beth.

Cu toate gândurile care-mi vuiău în cap, nu m-am gândit să suflu în ceai ca să nu mor opărită.

În timp ce săream în sus de durere, încercam să respir adânc și repede, dar nimic, nicio schimbare.

Tocmai în acel moment, ca totul să devină și mai rău, i-am văzut venind spre noi pe Dylan și Tyler.

Fantastic!

— Bună ziua, prințeselor, chicoti Tyler, aruncându-i o privire lui Beth, care dintr-odată păru jenată, ca și cum el ar fi dezvăluit tuturor ceva neplăcut.

Cât de mult aș fi vrut să-i mai dau o palmă sau să iau celularul să le trimit tuturor fotografia lui prostească.

Și aș fi făcut-o, dacă nu ar fi fost în pericol prietenia mea cu Dylan. Nu-mi plăcea situația aceea.

— Lucy, ești bine? m-a întrebat Dylan.

— Și-a fript limba. Iarăși, a comentat Beth întorcându-se spre aparat ca să selecteze o băutură.

— N-ai să te înveți niciodată, așa-i? a comentat el amuzat și a scos din rucsac o cutiuță.

— Ține, îți va alina durerea.

Erau gume de mestecat cu mentă, și chiar dacă aveam dubii, mi-am luat una.

La sunetul clopoțelului, eu și Dylan ne-am pornit spre sala noastră de clasă, Beth, în schimb, a rămas înțepenită locului.

— Beth, tu nu vii? am întrebat-o.

Ea l-a privit câteva secunde pe Tyler și, după ce a reflectat puțin, a spus:

— Nu, te ajung în curând, nu-ți face griji. Trebuie să discut ceva important cu Tyler.

Nu mă așteptam la un răspuns de genul, dar m-am îndepărtat cu Dylan, care era neobișnuit de tăcut. De obicei, la acea oră a dimineții, era foarte vorbăreț, chiar peste măsură aș zice.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Desigur, de ce?

— De obicei la ora asta vorbești mai mult decât Sarah, guraliva școlii, i-am zis smulgându-i un zâmbet.

Îmi plăcea să-l fac să zâmbească. Și să știu că motivul bunei lui dispoziții eram eu mă făcea să mă simt cea mai fericită din lume.

— Până și Sarah la ora asta încă e pe jumătate adormită, a răspuns. Printre altele, mă gândeam la

Tyler și Beth. Nu știi, este ceva între ei? Pentru că în ultimul timp se comportă ciudat.

Nu știam ce să-i răspund. Într-adevăr nici n-avea idee ce s-a întâmplat între ei? Ignora și faptul că Tyler era complet idiot?

Având dubii, am decis să vorbesc.

— Știu că între ei s-a întâmplat ceva cu puțin timp în urmă...

— Da, asta știu. Dar nu știi dacă s-au mai aranjat lucrurile? Știu că Beth a fost foarte afectată.

El știa totul. Cum putea să-mi vorbească atât de lejer? Faptul acesta mă enerva cel mai tare.

Nu-mi venea să cred că eu am fost ultima care-a aflat despre un lucru ca acesta.

— Mi se pare normal s-o ia așa de aproape de inimă! Se întâlneau și Tyler a tratat-o foarte urât după acea noapte, am apărât-o pe cea mai bună prietenă.

— Da, dar ea a exagerat! În fond, știu că s-au distrat. Ce-i rău în asta? Sunt lucruri care se mai întâmplă, a răspuns indiferent.

Am respirat adânc pentru a-mi menține calmul și pentru a încerca să nu reacționez urât la acel comentariu.

— Mie nu mi se pare un lucru foarte frumos! A târât-o în pat și s-a debarasat de ea a doua zi.

— Sunt lucruri care se mai întâmplă. Și oricum, Beth e destul de mare ca să-și facă propriile alegeri!

Eram conștientă de ce se putea întâmpla și a mers înainte fără a-și pune întrebări. De fapt, ce era între ei nu era nici măcar o relație! E ca și cum eu cu tine am hotărî să ne culcăm într-o noapte și apoi să ne prefacem că n-a fost nimic, a explicat și comparația aceea m-a făcut să mă înfior.

Oare chiar Dylan ar fi fost în stare să-i facă un lucru atât de crud celei mai bune prietene ale sale, adică mie? S-ar fi comportat exact ca și Tyler?

L-aș fi întrebat dacă el nu ar fi schimbat grăbit subiectul:

— Se vorbește că tu și băiatul cel nou sunteți pe aceeași lungime de undă.

La auzul acelor cuvinte, am rămas cu gura căscată. Nu mi se părea în niciun fel să fi avut a atitudine

specială față de acel băiat. Vorbisem de foarte puține ori, și numai pentru că el nu știa unde se află sălile cursurilor pe care le frecventa.

— Nu-i deloc adevărat. I-am dat doar câteva indicații despre sălile de clasă... am murmurat, analizând puținele momente petrecute cu Daniel.

Pentru o clipă mi-a plăcut ideea, sau mai bine zis iluzia că Dylan ar fi observat rarele mele discuții cu Daniel și că asta l-ar fi făcut să simtă un pic de gelozie sau cel puțin să-l irite, dar mă înșelam.

— Beth crede cu totul altfel. Continuă să spună că după ce v-a făcut cunoștință la petrecere, ați devenit de nedespărțit.

Toate speranțele mele s-au spulberat. Păi, sigur! Cine altcineva putea să nascocoască așa o prostie? Știam foarte bine că nu trebuia să insist după povestea cu băiatul misterios de la petrecere, eram sigură că ea a continuat să-i trăncănească despre asta lui Dylan ca să-i provoace o reacție.

O reacție care nu ar fi apărut oricum, fiindcă el mă vedea doar ca pe o prietenă, prietena lui cea mai bună.

Inima lui era la Caroline, iar a mea aparținea lui.

Era totul o prostie, chiar un dezastru.

— Să zicem că... ne înțelegem bine, am trântit-o pentru a încheia discuția, dar și pentru că în sfârșit ajunsesem în fața ușii clasei noastre.

Am intrat și m-am dus să mă așez la locul meu obișnuit, puțin mai departe de Dylan într-atât încât să mă poată ajuta la ora de matematică. Cifrele nu au fost punctul meu forte și nici nu vor fi vreodată.

— Pot să-ți cer o favoare? a zis într-un anumit moment, trezindu-mi gelozia.

Știam prea bine ce voia să mă întrebe.

— Aș vrea să știu ce crede Caroline despre mine, a spus așezându-se. Ieri după-amiază am ieșit împreună și cred că am petrecut cea mai frumoasă zi din viața mea. Dar nu știu dacă pentru ea a fost la fel. Părea jenată...

În acea clipă, speram din tot sufletul că pentru Caroline după-amiaza cu Dylan să fi fost cea mai plictisitoare și că a hotărât să-l lase baltă. Dar în același timp speram, pentru binele prietenului meu cel mai bun, că lucrurile au decurs cum trebuia și Caroline s-a simțit minunat.

Desigur, a doua opțiune era cea mai probabilă. Dylan era altfel cu celelalte fete. Cu ele era spiritual, se amuza luându-le peste picior și flirtând.

— Voi încerca, am zis când profesorul a intrat în clasă.

Lecția a început și eu, ca întotdeauna, nu reușeam să înțeleg nimic din explicații. De fiecare dată când profesorul scria sau spunea ceva, era ca și cum vorbea într-o limbă necunoscută.

— Sanders, ai putea veni la tablă să rezolvi exercițiul? a întrebat profesorul, întrerupându-mi gândurile.

Nu aveam nicio dorință, dar m-am ridicat de la locul meu comod și m-am dus la tablă. Am luat creta și mă uitam la cifre. Nu știam ce altceva să fac.

Nu eram în stare să rezolv exercițiul, iar să pretind că mă gândesc era unicul lucru inteligent pe care-l puteam face.

— Sanders? a întrebat profesorul.

Scenă mută.

Capul meu îmi părea complet gol, reușeam doar să percep privirile colegilor ațintite asupra mea. Privirile tuturor, printre care și a lui Dylan... Cu coada ochiului, de fapt, l-am văzut concentrat asupra caietului, sau poate, asupra celularului ascuns în el.

— Domnișoară Sanders, formula aceasta am explicat-o cu cinci secunde în urmă! Exercițiul este identic. După câte mi se pare, dumneata nu ești atentă la tema explicată și de aceea după-amiază te vei reține încă o oră pentru a recupera materialul, a spus înfuriat.

În patru ani de *high school*, nu am avut niciodată probleme cu profesorii, nici o observație sau o pedeapsă. Nu-mi venea să cred!

— Poți să te întorci la loc, a concluzionat profesorul, urmat de sunetul clopoțelului.

Minunat! Ziua nu putea să se încheie mai rău.

La sfârșitul lecțiilor m-am îndreptat spre sala de clasă pentru recuperarea creditelor formative. Am tras aer adânc în piept și am intrat.

Nu m-a surprins să-i regăsesc pe toți cei care au repetat același curs de mai multe ori, dar am rămas cu gura căscată când în fundul sălii l-am văzut pe studentul cel nou, Daniel.

Rar se întâmpla ca cineva nou să aibă necazuri la nici o săptămână de când frecventa cursurile.

Și-a ridicat privirea și mi-a zâmbit. Nu aveam nicio dorință să mă așez lângă Spike și grupul său de amici cu gărgăuni în loc de creier, și astfel m-am așezat lângă el.

— Nu păreai genul de fată care să aibă necazuri, a comentat Daniel.

— Îmi place să uimesc lumea, am spus ironic, punându-mi geanta jos și scoțându-mi un caiet.

— Cum de-ai ajuns aici?

— Am niște probleme cu proful de matematică. Mă urăște. Tu?

— M-a prins copiind în timpul unui test. Încă nu m-am încadrat în procesul de studii, a zis ridicând

din umeri. Dar nu contează. Voi recupera mai devreme sau mai târziu.

Aș fi vrut foarte mult să fiu la fel de sigură ca și el. După ce mi-am notat câteva exerciții, profesorul a ațipit, lăsându-ne pentru o oră întreagă în voia noastră. Pălăvrăgeala cu Daniel despre viața din California și despre motivele care l-au făcut pe el și familia lui să se transfere într-un loc precum Cannon Beach, m-a ajutat să nu observ cât de repede a trecut timpul prevăzut.

— Părinții mei sunt oameni văzuți, nu-și puteau permite ca un fiu rebel să le strice reputația. De aceea au hotărât să mă trimită aici, ca să evite riscul unor situații jenante, mi-a explicat în timp ce ne plimbam liniștiți, călcând peste frunzele îngălbenite.

În momente ca acelea înțelegeam cât eram de norocoasă să am o mamă ca a mea, în stare să mă iubească așa cum eram, în pofida tuturor imperfecțiunilor și greșelilor mele.

— Îmi pare rău, am zis.

— Nu face nimic! M-am obișnuit de-acum... Mai bine povestește-mi ceva despre tine.

— Nu am multe de spus. Am o viață monotonă, plictisitoare, urăsc acest loc și urăsc școala.

Și aș fi adăugat în lista neplăcerilor și faptul că m-am îndrăgostit de cel mai bun prieten al meu. Aceea era cireșa de pe tort.

— Wow, a comentat râzând. Acum pot să zic că te cunosc bine!

— Ai văzut? Au fost de-ajuns puține lucruri ca să mă cunoști, am râs și eu.

Am continuat să ne plimbăm un pic, și apoi el m-a întrebat:

— Mergi la următoarea petrecere a lui Clarisse?

— Un alt punct de adăugat în lista lucrurilor pe care trebuie să le știi despre mine: urăsc petrecerile, am spus eu zâmbind.

Nu aveam de gând să mai calc în casa aceea.

— N-ar trebui s-o pierzi. Ne vom distra.

— Ne vom distra? am întrebat uimită.

Niciodată în viața mea nu mai fusesem invitată la o petrecere de un băiat, și am rămas surprinsă.

— Da. Am să-ți dau indicații despre ce să bei ca să nu scuipi totul ca atunci, ultima dată.

A început a râde, și eu l-am urmat amintindu-mi de acea seară stupidă.

De fapt ideea nu era rea... Putea fi amuzant și aș fi avut ocazia să-l cunosc mai bine. Și apoi, ca s-o spun pe șleau, ardeam de nerăbdare să mă bucur de expresia feței lui Dylan când m-ar fi văzut cu Daniel.

Da, ideea nu-mi dispăcea deloc.

— Bine, dar numai dacă-mi promiți că va fi distractiv, i-am răspuns.

— Îți promit.

8. Simțeam că înăuntrul meu ceva s-a schimbat...

Dialogul nostru a fost întrerupt de o ploaie neașteptată, foarte frecventă în Cannon Beach. Stropii de ploaie de pe hanoracele noastre au început să se înmulțească. Cât numai am făcut schimb de priviri, ploaia s-a transformat într-o aversă. Amândoi am izbucnit în râs. Daniel și-a scos geaca, a ridicat-o deasupra capetelor noastre și așa am fugit să ne adăpostim sub un șopron.

Simțeam frigul, mă treceau fiori prin tot corpul. Nu-mi plăcea ploaia, dar mai ales când era puternică și venea pe neașteptate.

— Urăsc clima din Cannon Beach, am zis lăsându-mi rucsacul jos și așezându-mă deasupra ca să-mi recapăt respirația după ce-am fugit.

— Sunt aici de puțin timp, dar în această privință ai perfectă dreptate, a spus zâmbind și s-a așezat alături de mine. Sper să nu fie așa tot anul.

— Mmm... dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face speranțe.

Un singur lucru îmi plăcea când ploua: să aud zgomotul pe care îl producea ploaia când atingea asfaltul. Era un sunet plăcut, relaxant. De asta aveam în celular un *playlist* întreg cu zgomot de ploaie. Mă ajuta să adorm.

— Îmi place ploaia, a spus deodată Daniel.

M-am întors spre el, îngrozită de ideea că era în stare să citească gândurile oamenilor.

— La Los Angeles nu se întâmpla des s-o văd, dar când se întâmpla, îmi plăcea s-o simt pe piele, mi-a explicat fixând drumul din fața noastră cu privirea-i melancolică.

— Atunci te afli în locul potrivit. Ai putea sta sub ploaie în fiecare zi, i-am zis făcându-l să râdă.

— Ceva mă face să cred că locul acesta nu-ți place niciun pic, chicoti arătându-și o gropiță din obraz.

Unicul motiv pentru care nu uram Cannon Beach era că în acel oraș am petrecut momente foarte frumoase în compania celor mai buni prieteni, și mai ales, pentru că aici era Dylan.

— Să zicem că, dacă eram în locul tău, aș fi rămas în Los Angeles, i-am răspuns.

— Crede-mă, aici e cu mult mai bine. Nu este tot traficul acela, oamenii sunt mai liniștiți și frigul îți face bine. Nu-i atât de rău după cum pare. E de-ajuns să privești cu alți ochi, mi-a explicat ridicându-se în picioare și întinzându-mi mâinile ca să mă ajute. Exact ca și ploaia. Are aspectele sale pozitive și negative. Dar e mai vesel să te gândești la cele bune.

M-am ridicat în picioare și l-am privit confuză. N-am înțeles imediat ce-i trece prin cap, până când nu m-a tras cu sine sub ceea ce părea să fie un potop universal.

— Ești nebun! am strigat ca să mă fac auzită, apoi l-am văzut cum a închis ochii, și-a dat capul pe spate și a început să-i zâmbească ploii care-i cădea pe față...

Era un comportament ciudat, cel puțin pentru mine, dar mi-a smuls un zâmbet.

Mi-am închis strâns ochii și am făcut la fel, concentrându-mă asupra zgomotului cadențat al ploii, asupra stropilor care-mi scăldau fața. Era atât de plăcut.

— Nu-i rău deloc, așa-i? m-a întrebat Daniel, distrăgându-mă.

Mi-am dus degetul arătător la buze, ca să-i arăt să tacă, iar el chicoti drept răspuns.

Nu am făcut niciodată ceva asemănător, și cu toate că ploaia era cam rece, am reușit să nu iau în seamă frigul în timp ce corpul meu începea să se relaxeze.

Aș fi stat așa la infinit, dar momentul acela de perfecțiune a fost întrerupt de o senzație neașteptată de glezne ude și pantofi plini cu apă.

— Daniel! am strigat, îndepărtându-mă imediat de el care sălta prin băltoace încercând să mă ude.

Mi-a ignorat privirea amenințătoare și a continuat să râdă și să sară de parcă ar fi fost un copil de nouă ani.

Dintr-odată m-am simțit și eu copilă și am început să-l imit: dacă voia război, îl va avea! Nu eram genul care se dă înapoi!

Am răs zgomotos și am alergat prin ploaie vreo jumătate de oră, până când el s-a oprit și s-a întors sub șopron, iar eu l-am urmat.

— Mă însoțești mâine la plajă? a întrebat pe neașteptate.

— La plajă? Pe vremea asta? aproape am izbucnit în râs.

— Ce-i rău aici? Nu ai idee cât e de frumoasă marea după o ploaie ca aceasta!

— Bine, dar numai dacă mă servești cu o cafea, l-am amenințat chicotind.

— Credeam că o să fiu onorat de un ghid gratuit!

— Nimic nu-i pe degeaba, ține minte.

Am zâmbit luându-mi rucsacul și așezându-l pe umeri.

— Pe mâine atunci.

— Pe mâine, a spus și ne-am pornit fiecare spre casa lui.

Am parcurs drumul cu zâmbetul pe buze gândindu-mă la acea frumoasă după-amiază. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost dacă în locul lui Daniel era Dylan... Păi, ar fi fost un moment magic de neuitat. Chiar dacă, să spun drept, nici așa n-a fost rău. Simțeam că ceva înăuntrul meu s-a schimbat.

Când am ajuns înaintea casei, am rămas surprinsă să văd în fața grădinii mașinile lui Dylan și a lui Beth.

Apoi îmi veni în minte că în urmă cu o zi ne înțelesesem să vedem un film împreună.

M-am simțit o proastă, plimbarea cu Daniel m-a absorbit într-atât, încât am uitat cu totul de programul pe care-l aveam cu prietenii mei. Și când mi-am verificat telefonul, am văzut zece apeluri pierdute de la Dylan și m-am simțit și mai rău. Acea a fost o adevărată lovitură în inimă.

Am urcat repede scările casei și m-am liniștit când i-am văzut așezați pe canapeaua din salon, concentrați asupra unei partide de Play Station cu fratele meu.

— Ce-i cu hainele tale? m-a întrebat Beth.

Trebuie să fi avut un aspect nu tocmai perfect, judecând după privirea uimită a lui Dylan.

— Unde-ai fost? m-a întrebat.

— M-am reținut undeva pentru câteva minute... La ce film ne uităm? am întrebat, încercând să schimb subiectul.

— Câteva minute? Ai întârziat o oră! Pe unde-ai umblat? Sau mai degrabă, cu cine? a insistat Beth.

După câte părea, privirea mea „schimbă-tema-ca-să-nu-priceapă-Dylan” n-a reușit să-i comunice intențiile mele, și-am înțeles că trebuie să discut despre asta cu Beth.

Am continuat să-i lansez priviri, dar degeaba. Clătina din cap continuând să șoptească:

— Nu înțeleg.

— N-are nicio importanță. M-am întâlnit cu un amic pe stradă și am pălăvrăgit un pic, am spus în șoaptă ca să nu mă audă Dylan, dar după câte se părea, auzul lui era foarte bine dezvoltat.

— Un amic? Cine? Trebuie să fi fost un băiat tare interesant dacă te-a făcut să întârzii atâta, a comentat el, apropiindu-se ca să audă mai bine conversația.

— Daniel, băiatul cel nou, m-am limitat să spun. Acest răspuns a fost urmat de tăcerea lui Dylan și de fața emoționată a lui Beth care de-ar fi putut, ar fi sărit în sus de bucurie.

— Cineva a dat lovitura! a exclamat Beth, nereușind să se rețină.

— Suntem doar prieteni, am asigurat-o.

Eram îndrăgostită de Dylan dintotdeauna. Nu puteam să-mi închipui alături de mine alt băiat în afară de el, și acum știu că aceea a fost la sigur o greșeală, o mare greșeală care nu trebuia repetată.

— Tocmai mi-a scris Tyler, zice că acuși vine. La fel și Caroline, a spus Dylan, lăsându-mă fără dreptul de a decide după acea afirmație.

Nu-mi venea să cred că fata aceea ar fi pus piciorul în casa mea ca să petreacă seara cu noi.

Aceasta m-a enervat, și nu doar un pic. Cum a putut Dylan să-și ia libertatea de a o invita fără să ne ceară părerea?

Trebuia să fie o seară între noi, iar *noi* însemna: eu, Beth, Dylan și Tyler.

N-am reușit să zic nimic în această privință pentru că s-a auzit soneria și a trebuit să mă duc să deschid. De data aceea, Dylan a scăpat de furia mea.

Când am deschis ușa, m-am trezit în față cu Tyler și Caroline.

Fata cu păr întunecat a zâmbit și eu am fost foarte geloasă pe ea în acel moment: uram să recunosc că era așa de perfectă, în timp ce eu... atât de imperfectă.

— Am adus ceva bun de mâncat, a spus ea înmânându-mi o pungă albă.

Au intrat în casă fără să mai zică ceva și s-au dus direct la bucătărie. Am rămas nemișcată câteva secunde, încercând să-mi mențin calmul, apoi i-am ajuns pe ceilalți.

Când am intrat în bucătărie, am văzut-o pe Caroline lângă cel mai bun prieten al meu. Se uita intens la buzele lui... părea pe punctul de a sări peste el.

N-am mai putut judeca. Singurul lucru care mi-a venit să-l fac spontan a fost să-mi iau celularul și să caut un număr.

Din fericire, el a răspuns repede și eu i-am spus hotărâtă:

— Daniel! Ai vrea să vii până la mine acasă să privim un film împreună?

9. Nu vei putea să dai înapoi.

Lui Daniel nu i-a luat mult ca să ajungă, și ar fi trebuit să-l fotografiez pentru a-i immortaliza fața mirată când am deschis ușa.

Că l-a surprins invitația mea, îmi puteam imagina, dar ceea la ce nu m-am așteptat a fost expresia profund tulburată de pe fața lui.

— S-a întâmplat ceva important? a întrebat cu părul ud și ochii verzi, strălucitori ațintiți asupra mea.

Mă simțeam vinovată că l-am chemat și că l-am făcut să vină într-o fugă numai pentru ca să-i trezesc gelozia lui Dylan, ale cărui hohote de râs se auzeau de la intrare.

— Intră... afară-i frig, am spus scurt.

În capul meu continuam să mă întreb de ce a trebuit să-l invit așa, pe neașteptate.

— Nu ești singură, îmi închipui. Sunt și prietenii tăi? a întrebat Daniel.

— Da, m-am gândit că ar fi o bună ocazie să te integrezi, am mințit ca să mă simt mai puțin vinovată.

Am înțeles după privirea lui Daniel că n-a crezut deloc în scuza mea, dar pentru a-mi face plăcere, s-a prefăcut că nu și-a dat seama și a început să se uite în jur.

Dintr-odată m-am simțit foarte jenată.

— Wow, noul tău prieten Daniel! Sunt fericită să te văd.

Beth se repezi înaintea lui cu un zâmbet cât toată fața și cu o privire răutăcioasă în direcția mea.

Am auzit pași dinspre salon, iar când l-am văzut pe Dylan, inima mea a început să bată cu putere.

Voiam să-l fac gelos și acela era momentul oportun pentru a reuși, dar... cum? Nu știam ce să fac.

— El trebuie să fie...? a întrebat surprins Dylan.

— El e Daniel, noul amic al lui Lucy, a comentat Beth emoționată.

Știam că situația îi plăcea la nebunie și, într-un anumit sens, eram fericită că răspundea în locul meu, pentru că eu, la rândul meu, eram foarte stânjenită și nu reușeam să găsesc cuvintele potrivite.

— Ah... amicul tău, a spus Dylan, măsurându-l cu ochii mai întâi pe Daniel, apoi pe mine, și eu am roșit în mai puțin de două secunde observându-i privirea întrebătoare.

Uram să mă simt atât de slabă și uram să simt corpul meu reacționând în așa mod. Și era ciudat că se întâmpla numai cu el, cu nimeni altcineva.

— Daniel, el e Dylan.

I-am prezentat și i-am lăsat pe ei doi să facă schimb de priviri înainte de a-i permite lui Beth să intervină.

— Lucy, cred că amicul tău ar avea nevoie să bea ceva cald. Eu am să stau cu ceilalți în salon, mi-a sugerat ea făcându-mi cu ochiul și luându-l înapoi pe Dylan care continua să bombănească ceva de neînțeles.

Am hotărât să urmez sfatul lui Beth și m-am dus în bucătărie împreună cu Daniel, care continua să mă privească foarte confuz, totuși fără să întrebe nimic. Deși îl cunoșteam de puțin timp, eram sigură că trebuia să fie un tip extrovertit și plin de sine, dintre cei care nu și-ar face probleme să pună întrebări.

— A rămas niște ciocolată caldă. Vrei și tu? am întrebat.

— Da, afară e foarte rece. Aproape că mi-e dor de căldura din Los Angeles, a comentat făcându-

mă să zâmbesc.

— Ți-am spus că în Cannon Beach e aiurea, am răspuns întinzându-i o ceașcă de ciocolată caldă și așezându-mă alături de el cu a mea.

Din bucătărie reușeam să-i aud foarte bine pe băieții care vorbeau și glumeau în salon, dar, nu știu din care motiv, eram sigură că e mai potrivit să stau în bucătărie cu Daniel.

Adevărul e că știam foarte bine că punând piciorul în acea odaie, m-aș fi găsit în fața lui Dylan cu preaiubita lui Caroline, și asta m-ar fi făcut să nu mă simt în apele mele.

— Sunt simpatici prietenii tăi. Îndeosebi Dylan... „foarte” binevoitor, a spus cu ironie și eu m-am simțit iritată.

De fiecare dată când cineva spunea ceva mai puțin drăguț despre Dylan, se ciocnea de instinctul meu de protecție. Dar în acele împrejurări m-am străduit să-mi mențin calmul, în fond, Daniel era nou și se baza pe o primă impresie superficială.

— Dylan e un băiat bun și amabil. Nu te grăbi să-l judeci. Era doar surprins să te vadă, l-am apărât.

Lucrul acesta era mai puternic decât mine, oricum.

— E un pic ciudat. De când am intrat în casa asta, nu a făcut decât să se uite chiorâș la mine, dar nu contează. Poate e așa cum zici tu, a comentat sorbind din ciocolata caldă.

— Sunt sigură că-i așa cum zic eu, am răspuns hotărâtă.

— Okay, atunci e adevărat ce se spune: „Niciodată să nu-i vorbești de rău despre un băiat unei fete care îl place.”

A început a chicoti, iar eu am simțit că nu-mi ajunge aer.

A venit în oraș de puțin timp, și totuși și-a dat seama de sentimentele pe care le aveam pentru Dylan. Era într-adevăr atât de evident? Și dacă da, de ce toți au înțeles, iar Dylan nu?

— Ce... ce-ai zis? am bâlbâit.

— Hai că doar nu m-am născut ieri. Înțeleg foarte bine când o fată este interesată de cineva, iar tu ești îndrăgostită de el, asta-i clar.

Nu știam ce replică să-i dau. N-am putut decât să-mi iau ceașca și s-o duc la gură ca să-mi beau ciocolata.

— De ce nu i-o spui? a întrebat.

— E prietenul meu cel mai bun. N-aș vrea să risc prietenia noastră pentru un sentiment care sunt sigură că nu-i reciproc.

Aș fi putut face altceva, dar Dylan totuna nu m-ar fi privit așa cum o privea pe Caroline.

— De ce să nu riști? Ar trebui să ai un pic mai mult curaj.

— Nu reușesc, gândul că l-aș putea pierde mă face să mă simt foarte rău, am recunoscut.

Îmi era frică să trimit pe apa sâmbetei toți anii petrecuți împreună, aventurile noastre, certurile și momentele frumoase. Voiam doar să continui să-i fiu alături.

Am rămas în tăcere câteva minute.

— Așadar, eu sunt aici ca să-l fac pe tip să se simtă gelos?

Daniel a lovit drept în țintă.

Din câte părea, era mai deștept decât îmi imaginasem eu și începea un pic să mă sperie.

— Ce-ți vine în minte? Vreau să zic că poate eu îmi doresc să-ți fiu pur și simplu prietenă... e așa de neobișnuit?

M-am ridicat să pun ceașca în chiuvetă.

— Am văzut cum îl priveai și cum se bucura prietena ta văzând scena aceea. Rolul meu aici îmi pare evident, îți servesc pentru a-l face gelos pe băiatul acela, a spus clar ceea ce eu n-aș fi avut

curajul să mărturisesc.

— Nu voiam să te folosesc, am răspuns încercând să salvez situația, eu... voiam într-adevăr să devenim prieteni.

— E inutil să încerci a inventa scuze. Oricum știu cum stau lucrurile.

A zâmbit și s-a ridicat de pe scaun pentru a veni în direcția mea.

Am simțit că nu am cu ce respira în timp ce, pas cu pas, se apropia de mine cu un zâmbet care nu părea să promită nimic bun.

A întins mâna și privindu-mă în ochi, mi-a spus sigur de sine:

— Ar putea fi distractiv. Eu mă bag.

Nu reușeam să cred ceea ce am auzit. Tocmai îmi spusese că ar fi fost dispus să se prefacă a fi interesat de mine pentru a-l face gelos pe cel mai bun prieten al meu? Îmi părea că visez.

Credeam că lucrurile ar putea decurge altfel, dar fiindcă părea foarte convins de alegerea sa, nu puteam decât să accept.

Ținându-mi privirea ațintită asupra ochilor săi verzi, am zis:

— Ne-am înțeles. Ține minte că nu vei putea da înapoi.

A încuviințat și i-am strâns mâna, punând începutul micului nostru plan, datorită căruia aș fi fost în stare să înțeleg dacă ceea ce Dylan simțea pentru mine era doar prietenie sau poate ceva mai mult, după cum presupunea Beth.

Schimbul nostru de priviri a fost întrerupt de venirea lui Dylan care s-a oprit pe pragul ușii, cu ochii ațintiți asupra străngerii noastre de mână, și eu instinctiv am retras-o pe a mea.

Devenise un lucru firesc să mă îndepărtiez de orice băiat în prezența lui și trebuia cumva să renunț la acel obicei.

— Acuși începe filmul. Dacă nu vreți să-l pierdeți, ar fi bine să vă mișcați mai repede, a bombănit iritat Dylan.

— Desigur! a răspuns Daniel, zâmbindu-mi și făcându-mi cu ochiul.

Am ieșit din odaie în tăcere: niciunul dintre noi trei nu avea curajul să spună vreun cuvânt, și asta-mi convenea.

Într-un anumit sens, în acel moment m-am simțit fericită pentru că Dylan părea să reacționeze într-un mod nu prea drăguț de fiecare dată când mă vedea cu Daniel. Deși, în același timp, intuiam că ceva nu merge așa cum trebuie.

— Aleluia! Era să începem fără voi și ați fi meritat-o! spuse în glumă Beth.

Eu m-am așezat pe covor între Daniel și Beth, în timp ce Tyler, Dylan și Caroline și-au găsit loc pe canapea.

Gelozia a început să-mi roadă fiecare celulă din corpul meu. De obicei, locul de lângă Dylan era al meu, dar Caroline a fost foarte rapidă și mi l-a furat.

Mentine-ți calmul. Nu-ți pierde răbdarea, mi-am spus în sinea mea, respirând adânc și așezându-mă mai aproape de Daniel, care părea peste măsură de concentrat asupra filmului de-abia început.

La prima scenă de groază, Caroline s-a pus pe țipăt. Când m-am întors să verific, i-am văzut brațul fragil dus după mijlocul lui Dylan, iar fața sprijinită de pieptul său. Lui nu-i dis plăcea, mai mult, i-a pus brațul peste umeri și o ținea aproape de el ca și cum ar fi protejat-o.

Mă simțeam rău. Groaznic de rău. Dar am reușit să-mi mențin controlul și să mă prefac indiferentă.

Daniel și-a pus mâna peste a mea și mi-a trimis un zâmbet ca să mă consoleze. Evident că i-am răspuns la fel.

Eram fericită să am un prieten ca el, dar știind că era dispus să pretindă că se dă la mine pentru a mă ajuta, mă puneam un pic în încurcătură. N-a cerut nimic în schimb, iar eu am început să mă simt deja

datoare.

Am petrecut seara strângându-l de mână și aplecându-mi fruntea peste umărul lui la fiecare scenă care mă înfricoșa.

M-am simțit mai liniștită numai când filmul s-a terminat și în sfârșit Caroline s-a dezlipit de Dylan, cerându-și iertare pentru comportamentul său cu obișnuita și foarte banala scuză:

— Să mă ierți, dar nu-mi plac filmele *horror*. Mă înspăimântă foarte tare.

Primii care au plecat au fost Tyler, Beth și Caroline. Am rămas numai eu, Dylan și Daniel.

— Finalul a fost spectaculos. Cred că am să-l mai privesc o dată, merită într-adevăr, a comentat Daniel, adresându-se lui Dylan care părea să fie de acord cu tot ce spunea băiatul cu ochi verzi.

— Cred că-i timpul să plec. Trebuie s-o fac pe babysitter-ul cu surioara mea, a spus Daniel, făcându-mi cu ochiul.

Nu știu de ce, dar reușeam să mi-l imaginez perfect cu copiii: jucării împrăștiate prin toată casa, pereți colorați, haos și dezordine peste tot...

— Noapte bună, a șoptit trimițându-i o privire lui Dylan și apropiindu-se pentru a mă săruta pe obraz.

Am rămas emoționată și unicul lucru pe care l-am putut bâigui a fost:

— A... asemenea.

— Mi se pare că te-ai îndrăgostit, a comentat Dylan când am rămas singuri.

Evident că a observat reacția mea la acel sărut neașteptat.

— A vrut doar să fie drăguț, am răspuns după ce mi-am revenit din șoc.

— A fost toată seara. Mână în mână pe tot parcursul filmului și acum asta. Mmm... poate se grăbește prea tare, nu crezi? Îl cunoști de mai puțin de-o săptămână! m-a prevenit.

Aș fi vrut să-i zic că a făcut același lucru cu Caroline pe care o cunoștea de o săptămână sau un pic mai mult, dar am hotărât să-mi țin gura ca să nu stric seara.

— Nu-i nimic rău în faptul că un băiat se poartă frumos cu mine! Și apoi, eram speriată. Nu înțeleg cum tu poți să te uiți la *horror* și să nu-ți fie teamă că ți s-ar putea întâmpla și ție aceleași lucruri, i-am răspuns.

— Pur și simplu pe mine nu mă cheamă Lucy Sanders „Mi-e frică-de-toate-filmele-bazate-pe-fapte-reale”.

A început să râdă și eu nu am putut decât să mă alătur.

— Data viitoare vom privi o comedie romantică, așa am să fiu sigură că voi putea dormi noaptea, i-am spus.

— Dacă ți-e frică, poți conta oricând pe prietenul tău cel mai bun care te apără de orice grozăvie. E de-ajuns un sunet și voi fi aici.

Chicoti din nou, făcându-mă să-mi amintesc de momente gingașe de pe când aveam doar cinci ani.

Dylan a fost mereu pasionat de filmele *horror*. Se întâmpla să le privim deseori împreună cu Beth și Tyler în timpul petrecerilor noastre în pijama, și eu noaptea, bineînțeles, nu puteam închide un ochi. Iar el, din fericire, știa asta și se strecura sub plapumă cu mine, mă lua de mână și mi-o strângea ca să mă liniștească.

A întins brațele și m-a îmbrățișat cu putere, apoi m-a sărutat pe frunte și a ieșit din casă râzând:

— Somn ușor și asigură-te că ai închis bine dulapurile în noaptea asta.

10. Cred că-i plac lui Caroline

Zilele la școală treceau repede de parcă orele erau minute, iar minutele secunde.

Cred că așa s-ar putea caracteriza ultimii ani de *high school*: timpul care se scurge prea repede, multe lucruri de făcut și de învățat, și puțin timp la dispoziție pentru a petrece cu prietenii și pentru a aduna amintiri, și a face de neuitat orice clipă.

În acea dimineață eram cu moralul la pământ, mă temeam de ce s-ar putea întâmpla după ce se termină școala și de cum ar putea evolua lucrurile între mine și Dylan. Continuam să mă întreb dacă voi găsi vreodată curajul să-i spun în față: „Sunt îndrăgostită de tine.”

Am închis dulăpiorul cu toată puterea pe care o aveam, ca și cum cu acel gest aș fi pus punct tuturor gândurilor care mă copleșeau.

— Bună ziua și ție, am auzit la spatele meu. Am tresărit de spaimă.

Dacă era un lucru pe care-l găseam insuportabil era faptul că unii oameni începeau o conversație fără să mă privească în ochi înainte de a deschide gura.

— Daniel, m-am întors și l-am privit în ochi afișând un surâs de circumstanță.

Mă simțeam incomod când mă gândeam la pactul pe care-l încheiasem pentru a-l face gelos pe cel mai bun prieten al meu.

— L-am văzut pe Dylan venind în această direcție și m-am gândit că poate ar fi momentul ideal să trec să te salut, a zâmbit.

— Desigur, avem o înțelegere... dar asta nu înseamnă că trebuie să fii lângă mine de fiecare dată când Dylan încearcă să se apropie, i-am explicat pășind spre sala unde aveam prima oră.

Speram să nu mă urmeze, dar el a făcut-o.

— Ți-am spus deja că poți avea încredere în mine? După tonul vocii era clar că s-a enervat. M-a apucat de braț ca să mă oprească și întorcându-mă, ochii mei s-au scufundat în verdele ochilor săi.

— Înțeleg că pentru tine nu-i ușor să menții distanța față de el, a continuat, dar eu încerc să te ajut.

În timp ce-mi vorbea, mă privea drept în ochi, ca și cum voia să descopere o ezitare, un mic semn de incertitudine.

— Dacă vrei, totuși, putem oricând s-o lăsăm baltă. Unica cine are de câștigat ceva din asta ești tu, și tu trebuie să fii singura care s-o vrea cu adevărat, a conchis plecând și lăsându-mă în mijlocul holului.

Nu puteam să pierd acea ocazie. Nu-l puteam lăsa să plece pe unicul băiat dispus să m-ajute într-o situație disperată ca a mea.

— Așteaptă...

L-am ajuns și m-am postat înaintea lui pentru a-l împiedica să meargă mai departe.

— Îmi pare rău, nu vreau să fiu o bădărană. Pur și simplu, ziua de azi e cam pe dos și... nu știu de ce m-am luat de tine fără vreun motiv.

Nu era prima oară când mă purtam așa cu el și lucrul acesta mă irita.

Daniel îmi părea unul dintre puținii oameni cu adevărat interesați de ceea ce spuneam. Poate din cauza expresiei concentrate pe care o aveam pe față în timp ce-i povesteam ceva, sau poate din cauza ochilor săi ațintiți asupra buzelor mele. Îmi plăcea să vorbesc cu el și simțeam instinctiv că puteam avea încredere în el.

— Nu-ți face griji, se mai întâmplă, a spus trimițându-i o privire cuiva dinăuntru meu pentru câteva clipe, înainte de a se întoarce și a se concentra asupra mea.

Mi-a zâmbit subtil și s-a apropiat lent ca să mă sărute pe frunte, lăsându-mă confuză și fără cuvinte.

— Ne vedem mai târziu. Îți amintesc că-mi datorezi o după-amiază pe plajă, mi-a spus făcându-mi cu ochiul la plecare.

Am înțeles de ce-a făcut-o când m-am întors și l-am văzut pe Dylan urmărind cu privirea fiecare mișcare a lui Daniel.

— Deveniți tot mai apropiați, a comentat cel mai bun prieten al meu, aparent iritat.

Ignoră-l. Poți să te prefaci că nu-ți pasă de ce ți-a zis, am continuat să-mi spun mie însămi și am făcut întocmai: i-am ignorat comentariul și m-am îndreptat spre următoarea oră.

— Băiatul acela tot nu mă convinge, a insistat Dylan urmându-mă, deoarece aveam aceeași lecție.

Într-un anumit sens, starea lui de iritare mă făcea să mă simt bine și să nu fi fost la școală, așa fi început să sar în sus de bucurie.

— E un bun prieten, nu-ți face griji, i-am spus cu nonșalanță.

— Un prieten care pare altfel decât tine, a mormăit când am intrat în clasă ca să ne așezăm la locurile noastre. În orice caz, să-i aduci la cunoștință că va fi sub o supraveghere constantă. Nimeni nu poate să se joace cu cea mai bună prietenă a mea.

„Cea mai bună prietenă... cea mai bună prietenă...” părea să-i facă plăcere să pronunțe acele cuvinte de fiecare dată când eram împreună, ca și cum ar fi fost un avertisment pentru mine.

Continuam să mă întreb dacă nu cumva mă înșelam în ce privește sentimentele lui reale față de mine. Probabil pentru Dylan eram doar atât: o bună prietenă, poate cea mai bună, dar nimic mai mult. Nu știam ce credea într-adevăr, și cu cât îmi puneam mai multe întrebări, cu atât mă simțeam mai confuză.

Profesoara a intrat în clasă și după jumătate de oră de explicații, ne-a împărțit în perechi pentru activitatea de grup pe care o făceam de-o săptămână.

Eu evident că eram în pereche cu Dylan. L-am ales nu doar pentru că-mi era prieten, dar și pentru că în activitățile de grup formam o pereche învingătoare: știam să divizăm reușit sarcinile între noi și luam întotdeauna note maxime.

M-am mutat lângă el și ne-am apucat imediat de lucru, dar oricât mă străduiam, nu reușeam să mă concentrez asupra proiectului nostru.

— Lucy, mă asculți? a întrebat Dylan într-un anumit moment, readucându-mă la realitate.

— Hm... da. Ce spuneai? l-am întrebat și el a pufnit. Dylan nu suporta să spună același lucru de două ori, era ceva ce-l făcea să se enfurie.

— Înțeleg că e mult mai interesant să te gândești la *amicul* tău, dar acum ești cu mine și-ți spun ceva important, a bombănit începând să răsfoiască paginile manualului de istorie.

I-aș fi dat o palmă peste față pentru tonul antipatic pe care l-a folosit. „Amicul acela care-mi este alături și mă ajută, așa cum n-o faci tu, cretinule!” i-aș fi strigat, dar am preferat să stau cu gura închisă ca să evit problemele.

Am făcut în schimb exact ca și el, am început să răsfoiesc cartea în căutarea subiectului despre care era vorba și când l-am găsit, am citit primele rânduri: „La începutul Primului Război Mondial,

președintele Wilson a proclamat neutralitate asupra Statelor Unite.”

Mi-am făcut primele însemnări pe o foaie, dar m-am oprit de îndată ce-am auzit următoarele cuvinte din gura lui Dylan:

— Cred că-i plac lui Caroline.

Mi-a căzut creionul jos și un atac neașteptat de tuse m-a făcut aproape să nu pot respira. Am auzit bine?

— Lucy, e totul okay? m-a întrebat îngrijorat.

Am reușit să mă calmez și am încuviințat, făcându-i semn să continue.

Doamne, cu cât treceau zilele, cu atât o uram mai mult pe fata perfectă în toate și pe care Dylan o dorea așa cum nu m-ar fi dorit pe mine niciodată.

— Aseară, în timp ce ne uitam la film, s-a lăsat în brațele mele îngrozită. Dar știi ce este cel mai caraghios? Ea crede că filmele *horror* sunt o mare prostie și n-o sperie deloc! mi-a explicat.

— De unde știi?

— Îmi place de ea de mult timp. Și e normal că m-am informat despre gusturile ei! Știi, în viitor aș putea avea ocazia s-o invit la cinema și n-aș vrea...

— Okay, spune mai departe, l-am oprit.

Într-un anumit sens, în mintea mea, dacă încercam să mi-i imaginez pe Dylan și Caroline împreună, ca și cuplu îmi plăceau, păreau făcuți unul pentru altul. Dar apoi nici nu voiam să mă gândesc cât de mult aș fi suferit eu.

— După ce ți-am spus la revedere, am găsit-o pe Caroline așteptându-mă afară. M-a întrebat dacă voiam s-o însoțesc până acasă pentru că se temea de întuneric. I-am spus că „da, bineînțeles”. Am discutat și n-ai idee cât de bine m-am simțit cu ea! E dulce, simpatică, sensibilă și mă înțelege perfect. Când am ajuns la casa ei, m-a sărutat pe obraz și mi-a șoptit: „Mulțumesc, eroul meu.” M-a numit exact așa, *eroul meu*! Îți dai seama?

Îmi dădeam seama foarte bine, mai ales cât de geloasă puteam să fiu pe Caroline. Îl cucerea pe băiatul pe care l-am iubit dintotdeauna. Unicul care voiam să fie al meu.

Cu cât mai mult îmi vorbea despre ei, cu atât simțeam că voiam să-mi astup urechile ca să nu aud ce avea de spus despre ea.

De altfel, știam înăuntrul meu că aș fi avut un rol fundamental în relația lor și-mi era frică. Mă temeam că fericirea lui Dylan ar fi fost luată din mâinile mele pentru a-i fi încredințată lui Caroline.

Eu trebuia să decid dacă să i-o încredințez sau nu. Eu trebuia să decid dacă voiam să-l văd pe cel mai bun prieten al meu fericit, sau nu.

— ...Iar acum intri tu în joc. Odată ce faci *cheerleading* cu ea, azi trebuie s-o întrebi ce crede despre mine. Spune-i că ne-ai văzut destul de apropiați ieri-seară și că ești curioasă să știi ce este între noi, mi-a propus.

Nu doream deloc să mă bag între ei.

— Dylan, îmi pare rău, dar aș prefera să nu mă amestec. Nu am nimic cu povestea asta. N-ai putea s-o rogi pe Beth? Sau pe Tyler? l-am întrebat.

Nu voiam să vorbesc cu Caroline. De fiecare dată când o vedeam, îmi pierdeam total respectul de sine, nu doar din cauza aspectului ei exterior, dar și din cauza caracterului pe care-l avea. Era așa dulce și drăguță, încât era imposibil să n-o adori.

— Tu ești prietena mea cea mai bună! N-ar trebui să-mi dai o mână de ajutor?

Mi-am lăsat ochii în jos și am tăcut. Nu voiam să-l privesc și nu voiam să-i răspund pentru că știam bine că dac-aș fi făcut-o, răspunsul ar fi fost: „Da, te voi ajuta.” Eram la mare necaz, iar situația s-a înrăutățit și mai tare când mi-a atins mâna și mi-a șoptit:

— Te rog... am nevoie de tine.

Puteam să spun „nu” când mă privea cu ochii aceia?

Puteam să spun „nu” când mă ruga cu vocea aceea dulce?

Puteam să spun „nu” dacă mă ruga băiatul pe care îl iubeam?

11. Ea simțea la fel și mai era un singur lucru de făcut: să-i spun lui Dylan

Antrenamentul cu echipa de *cheerleading* era mai obositor ca de-obicei... poate fiindcă competițiile se apropiau sau poate că, pur și simplu, în acea zi Clarisse voia să ne facă să scuipăm sânge pentru că ea voia așa și gata.

În orice caz, era totul într-adevăr foarte epuizant și doar în pauza de cinci minute pe care Maiestatea Sa a binevoit să ne-o dea, am reușit să schimb două vorbe cu cea mai bună prietenă a mea.

Lui Beth nu-i plăcea nicidecum situația care se crea în jurul lui Dylan, sau mai degrabă, un lucru da, îi plăcea: posibilitatea, după părerea ei, a unei relații între mine și Daniel, lucru absurd dat fiind că eram îndrăgostită de Dylan și nu aș fi avut niciodată curajul să fiu cu altcineva.

— Nu poți să-l ajuți cu Caroline. Așa ne întoarcem de unde ne-am pornit. Lasă-l să se descurce singur! a zis Beth.

— Beth, n-am de ales. Nu pot să-i spun „nu”.

— Dar poți să-l minți! Îl suni mai târziu și-i spui că nu va putea fi nimic între ei, nici acum, nici altădată, deoarece Caroline nu simte nimic pentru el, mi-a sugerat.

Numai la gândul că va trebui să-l mint pe Dylan mă luau fiorii. Dacă cel mai bun prieten al meu ar fi descoperit așa ceva, eram sigură că nu mi-ar mai fi vorbit niciodată. Am hotărât să mă gândesc la propunerea lui Beth, cu toate că știam că nu voi fi în stare să-i fac vreun rău lui Dylan. Sau mai curând, eram ferm convinsă.

Când Clarisse a anunțat strigând următorul exercițiu pe care să-l executăm în perechi, m-am apropiat de Caroline câștigând o privire dezaprobată din partea lui Beth.

Să spun adevărul, eram curioasă să aflu ce se petrecea în capul lui Caroline în ce privește relația ei cu Dylan. Acela a fost motivul pentru care m-am apropiat de ea cu un zâmbet fals imprimat pe față și am întrebat-o:

— Îl facem împreună?

Ea, ca fată perfectă și drăguță ce era, a încuviințat cu un surâs și mi s-a părut fericită auzindu-mi rugămintea.

De ce nu sunt ca și dânsa? De ce? continuam să mă întreb.

Am început exercițiul și, când m-am simțit pregătită, i-am pus întrebarea fatală:

— Caroline, vreau să te întreb ceva, dar promite-mi că vei fi sinceră cu mine...

— Desigur. Despre ce-i vorba? a întrebat.

— Am observat că-n ultima perioadă tu și Dylan sunteți... cum să zic... pe aceeași undă. Mă întrebam dacă între voi e ceva, am spus ochind drept în țintă.

Nu trebuia să dau înapoi pentru că voiam să știu într-adevăr dacă era vreo posibilitate să-l pierd pe cel mai bun prieten al meu.

Ea a ezitat, și pentru câteva clipe m-am gândit să repet întrebarea, dar ea până la urmă mi-a răspuns:

— De fapt, nu știu nici eu. Nu l-am observat pe Dylan până anul acesta și recunosc că e un băiat drăguț și înțelegător. Nu știu... poate simt ceva pentru el. Când suntem împreună simt ceva ciudat, încerc să-mi dau seama despre ce-i vorba. Nu știu dacă ai idee despre ce vorbesc...

Vai, aveam idee cum e să te simți importantă pentru Dylan. Speram să fiu singura care să aibă onoarea să se simtă protejată și apreciată de el, dar după câte părea, trebuia să împart acel privilegiu cu Caroline.

— E ca și cum aș fi foarte tare atrasă de el, a continuat.

— Într-un cuvânt... îți place, așa-i?

— Da, într-adevăr, cred că simt ceva pentru el. Și sunt sigură că el simte la fel, văd după felul cum mă privește că e ceva ce-l ține legat de mine, a explicat.

Cu cât mai mult o ascultam, cu atât simțeam cum inima mi se sfârâmbă în mii de bucăți.

Ea simțea la fel și mai era un singur lucru de făcut: să-i spun lui Dylan. Dar cum? Nu aveam curajul s-o fac.

Să fi fost din capul meu, aș fi fugit din sala aceea și m-aș fi refugiat în odaia mea ca să mă ascund sub plapumă și să dispar din această lume pentru câteva ore.

— Tu... tu ce crezi? Mai pe scurt, ești prietena lui cea mai bună și-mi închipui că-ți destăinuie aceste lucruri, a încercat să mă ispitească.

Gelozia m-a făcut să-mi pierd rațiunea, și unicul lucru pe care am fost în stare să-l spun în acel moment a fost:

— Nu, Dylan nu mi-a vorbit niciodată despre tine.

M-am simțit vinovată pentru vorbele pe care le-am zis, dar simțeam că am făcut, într-un anumit sens, ceva corect pentru mine însămi.

Îmi veni imediat o întrebare: *De când Lucy Sanders pune pe primul loc propria fericire, și nu a altora? Unde-i fata care preferă să-i facă fericiți pe alții mai degrabă decât pe ea însăși?*

În acel moment mi se părea că nici nu existase vreodată.

— Ah... a murmurat Caroline dezamăgită. Dar pot să-ți cer o favoare? Ai putea să mă anunți dacă spune ceva despre mine?

— Desigur, am mințit.

Nu aveam nici cea mai mică intenție să fac asta.

La sfârșitul antrenamentului, pentru prima dată în patru ani, am hotărât să fac duș în vestiarul sălii de sport înainte să ajung cu Daniel pe plajă după cum îi promisesem.

Simțeam că-mi va face bine să petrec după-amiaza cu el. Daniel era capabil să-mi insufle siguranță și într-un anumit fel, după ziua aceea, simțeam necesitatea de a-l vedea pentru a-mi deschide sufletul cu el și a-i vorbi de situația mea cu Dylan.

Am terminat să mă pregătesc după ce mi-am luat rămas-bun de la Beth și de la celelalte fete din grup și am ieșit din școală. Caroline chiar s-a apropiat să mă îmbrățișeze... Nu puteam să cred.

— Iat-o, blonda prietenoasă! a zis Daniel văzându-mă în curte.

Aș fi luat cu plăcere geanta și i-aș fi trântit-o în față, numai dacă nu era *acel* băiat care mă ajuta cu Dylan

— Uh, ce-ai mai zis-o, m-am prefăcut a râde.

Daniel nu se prea pricepea să dea replici interesante, ceea ce lui Dylan îi reușea de minune.

Lucy, încetează să te gândești la Dylan. Pari obsedată! m-am muștrat în gând, dar adevărul era următorul: eram obsedată de tot ce se referea la el.

— Vai, uite, acela e un zâmbet? Azi-dimineață mă gândeam că nu-l voi mai vedea pe chipul tău, a continuat să glumească, și fără să vreau m-a făcut să râd cu-adevărat.

— Hai, mișcă-te. Mai întâi ne ducem pe plajă și întâi de toate mă debarasez de tine, am glumit, și el s-a prefăcut ofensat.

Expresia lui era așa de îmbufnată, încât n-am putut face altceva decât să izbucnesc în râs.

— Credeam că-i invers. Îți amintesc că eu sunt cel care te ajută cu prietenul tău, „Mă-împrietenesc-cu-cea-mai-bună-prietenă”, a răspuns, și când am auzit acea poreclă a fost de parcă am primit un pumn în stomac.

M-am făcut serioasă și am încercat să pășesc cât mai repede ca să ajungem pe plajă cât mai curând posibil, să-i fac pe plac lui Daniel și să mă întorc acasă.

Printre altele, ziua nu era prea potrivită pentru plajă. Cerul era înnorat și să stai pe mal era foarte frig, dar lui Daniel nu-i părea important: s-a așezat pe nisipul rece și a închis ochii.

Nu știu de ce, dar am vrut să-l imit imediat. După ce am petrecut o după-amiază în ploaie, ceva îmi spunea că aș putea descoperi încă multe lucruri noi împreună cu el.

Am închis ochii și am respirat adânc.

Simțeam numai vântul atingându-mi părul, valurile mării spărgându-se de mal și liniștea care pune stăpânire pe corpul meu. Era foarte bine.

— E frumos, așa-i? a întrebat Daniel câteva minute mai târziu.

— Da, am răspuns. Aveam nevoie de asta.

— Ce s-a întâmplat?

Câteva ore la școală, multe noutăți și o mare durere de cap pentru mine. Nu reușeam să opresc vocea lui Caroline care suna ca un ecou în capul meu: *Da, într-adevăr, cred că simt ceva pentru el.*

— Caroline împărtășește sentimentele lui Dylan și eu nu știu ce să fac, i-am explicat în câteva cuvinte.

— Nu-i spune lui Dylan. E simplu.

Răspunsul lui m-a lăsat mută și m-am întors să-l privesc în ochi, convinsă că era doar o glumă. Dar nu. Vorbea serios.

S-a gândit exact la același lucru la care m-am gândit și eu, numai că a spus așa, de parcă să-l mint pe Dylan ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Mă voi simți vinovată, am recunoscut.

— N-ar trebui. El nu se simte vinovat să-ți facă atâta rău, a explicat mai serios ca niciodată. Ca să obții ceea ce vrei, uneori trebuie să joci dur. Și anume asta trebuie să faci acum. Îi vei spune că fata aceea nu simte nimic pentru el, în felul acesta și-o va scoate din cap. În continuare, tu o vei face pe prietena cea dragă și în același timp te vei preface că ești cu mine, ca să-l faci să înțeleagă că în realitate ceea ce simte pentru tine nu e doar prietenie, dar ceva mai mult. Și așa vei obține ce-ți dorești.

Planul părea clar și precis, dar era un singur detaliu pe care nu reușeam să-l înțeleg:

— Și tu ce câștigi?

— Caroline, a răspuns de parcă ar fi fost evident. Nu-i rea deloc și va avea nevoie de cineva când Dylan, brusc, se va îndepărta de ea.

Totul părea foarte simplu. Era un plan perfect și ambii am fi avut o persoană ideală pentru noi.

— Tu într-adevăr ești așa impresionată de Dylan? a întrebat.

— Nu ți s-a întâmplat niciodată să te îndrăgostești de cineva atât de mult, încât să-ți dorești să fiți mereu alături?

— Nu, a răspuns sec. Și sper să nu mi se întâmple. Nu vreau să ajung în așa stare.

A zâmbit la sfârșitul frazei, iar eu am aruncat spre el un pumn de nisip.

Ceea ce s-a întâmplat după asta a fost cel mai vesel. Am ajuns cu picioarele în apa rece ca gheața

stropindu-ne la întâmplare, fără a ne putea opri din râs.

Aș fi vrut foarte mult să immortalizez acel moment ca să-l pot revedea peste ani, pentru că sunt sigură că mi-ar fi apărut un zâmbet pe față amintindu-mi fericirea pe care o simțeam.

Ne-am reținut pe plajă mai mult decât prevăzusem; dar pe de altă parte, cum puteam să plec de lângă Daniel, care, nu știu cum, a reușit să mă facă pentru o întreagă după-amiază să uit încercarea prin care trebuia să trec în ziua următoare, lucrul pe care aș fi vrut să-l evit: să-l mint pe Dylan?

12. Zâmbetul tău spune totul

M-am întors acasă numai pentru că am fost constrânsă de maică-mea, unica ființă în stare să-mi insuflă groază chiar și prin telefon.

Voia să rămân acasă ca să-l țin sub control pe fratele meu: lui Ricky nu-i plăcea să stea liniștit, imediat ce se pomenea singur în casă, ieșea pe ascuns ca să-și petreacă seara cu prietenii, iar și mai des cu prietenele. Nu știam, și nici nu voiam să știu ce nebunii făcea în acele escapade.

În orice caz, cu o săptămână în urmă mama îl descoperise și așa am primit însărcinarea să-l controlez pe Ricky în absența ei. Trebuie să mărturisesc că mă bucura ideea de a-mi exercita funcția de soră mai mare.

— Doar jumătate de oră! Ce te costă? continua să insiste Ricky.

Mereu făcea așa: nu renunța și venea după mine prin toată casa, sperând zadarnic că mă va convinge. Ar fi trebuit să știe că, dacă îmi băgam ceva în cap, nimeni nu reușea să mă facă să mă răzgândesc. Cu excepția lui Dylan, dar foarte rar.

— Mama și-a pus toată încrederea în mine. Nu pot s-o dezamăgesc.

— Dar aş putea să-ți fac o favoare în schimb! De ce ai nevoie? al nu știu câtelea șantaj.

— Ricky, încetează. N-am s-o dezamăgesc pe mama doar pentru că tu vrei să te-ntâlnești cu vreo prietenă, i-am spus parcurgând cu ochii lista cu tipuri de pizza care se pot comanda.

Presimțisem că va urma o seară cam lungă în compania fratelui meu și a rugămintilor sale. Mă șantajă neîncetat; a încercat chiar să se furișeze pe ascuns afară, din fericire n-a reușit. Până la urmă am fost nevoită să mă închid cu el în salon și să privim un film grozav de plictisitor la televizor.

— Noi chiar ne uităm la filmul acesta grețos cu tot felul de zombie? a întrebat într-un anumit moment.

— Zombie nu sunt interesați pentru băieți?

— Nu la vârsta asta, a bombănit.

Nu suportam să-l văd în starea aceea, dar o merita. De mică mă credeam norocoasă că am un frate mai mic: îmi imaginam că odată ce vom crește mă va proteja, cum se întâmplă între frați și surori. Doar că Ricky nu era deloc genul acela de frate și nici nu va deveni.

Și eu în acea seară aş fi avut ceva mai bun de făcut decât să stau să privesc televizorul cu el, furios și supărat de parcă nu tot pentru el făceam totul: voiam să-l apăr de probleme.

Celularul a sunat și eu am răspuns imediat când am văzut că au apărut pe ecran cinci cele mai frumoase litere din lume.

— Hei, Dylan.

— Ai noutăți? Ai aflat ceva de la Caroline?

I-aș fi răspuns cu plăcere: „Dragă Dylan, du-te dracului dacă m-ai sunat numai pentru asta!”.

Întrebarea lui m-a înfuriat și jur că, să nu fi fost vorba de el, discuția telefonică s-ar fi încheiat anume așa.

— Da, am răspuns direct.

Știam că nu ar fi trebuit s-o fac, știam că aș fi regretat a doua zi, știam că l-aș fi rănit, dar în așa fel Caroline n-ar mai fi existat pentru el, așa că răspunsul meu a fost:

— A spus că te consideră un bun prieten, nimic mai mult.

Tăcerea care a urmat după cuvintele mele a fost de-ajuns ca inima mea să înceapă să sufere.

Câteva secunde mai târziu, mă simțeam atât de vinovată, încât voiam să-mi retrag cuvintele și să-i spun că a fost doar o glumă, dar de-abia am deschis gura ca s-o fac, că vocea slăbită a lui Dylan m-a întrerupt:

— Bine... mulțumesc, Lucy. Ești o prietenă adevărată.

Convorbirea s-a terminat anume așa, cu acele simple cuvinte: *ești o prietenă adevărată*, care m-au făcut să mă simt și mai rău. Nu eram o prietenă adevărată. Eram doar o egoistă care, cuprinsă de furie, a hotărât să-i spună minciuni persoanei pe care o iubea cel mai mult pe lume. Dylan nu merita asta și nu ar fi trebuit niciodată să-l mint.

Când am auzit iar telefonul sunând, am sperat din tot sufletul că era el. Nu știu cum, dar aș fi încercat să corectez situația ca să reduc daunele. Păcat că nu era Dylan.

— Salut, Daniel.

— Hm... Lucy... nu m-ai putea aju... *Hei, tu, încetează!*

Pe fundal s-a auzit zgomotul unui obiect de sticlă care s-a spart și voci de copii care râdeau ca nebunii.

— Scuze, Lucy... Mai ești acolo?

— Da! Ce se întâmplă?

Poate nici n-ar fi trebuit să-l întreb pentru că situația era și așa clară: sărmanul Daniel încerca s-o facă pe babysitter-ul, dar nu-i ieșea prea bine.

Băiatul acela era exact așa cum mi-l imaginam... sigur de sine în aparență, dar nepriceput în lucruri mici.

— Hm... tu cum te descurci cu copiii? am întrebat, făcând să-mi apară un zâmbet pe față.

Nu știu cum reușeam să găsesc curaj de a zâmbi după ceea ce-i făcusem lui Dylan, dar mulțumită lui Daniel a fost posibil.

— Mai bine decât tine, cred, a răspuns. Dar am nevoie de ajutorul tău! Acești... copii, dacă se poate să-i numesc așa, îmi distrug apartamentul.

— Păi, nu locuiești singur? Unde ai găsit copii?

— Îți explic mai târziu. Dacă-ți dau adresa, poți să ajungi?

Am hotărât să mă duc până la el acasă ca să-l salvez, dar trebuia mai întâi să pun la punct pe cineva... pe fratele meu; dar fiindcă era în afara discuției să rămână singur acasă, l-am obligat să mă însoțească.

S-a îmbufnat și a protestat la început, dar l-am ignorat. Era sub supravegherea mea și s-ar fi putut dovedi util, deoarece avea o slăbiciune pentru copii. Lui Ricky îi plăcea să iasă cu prietenii, să bea, s-o facă pe băiatul cel rău, dar înaintea copiilor se topea devenind cel mai dulce și mai jucăuș dintre băieți. Cu cât mai mici erau, cu atât îi erau mai dragi.

Am fost nevoiți să ne ducem pe jos, dar, spre norocul nostru, Daniel nu locuia departe. Ajunși la adresa lui, mi-am dat seama că, de fapt, „apartamentul lui” era o adevărată casă. Părinții săi puteau să-l ignore, după cum povestea, dar cu siguranță îi dădeau tot ce-i mai bun și-i permiteau să locuiască într-o vilă mare și luxoasă.

Am bătut și ne-a deschis o fetiță de vreo doi ani: gingașă, cu un zâmbet încântător și două codițe drăgălașe în păr. Era murdară de vopsele pe față, de acuarelă cred, și imediat mi-a îmbrățișat

picioarele cu mânuțele ei mici.

În casă era un dezastru: vase răsturnate, pereți colorați, copii care alergau dintr-o cameră în alta, scaune pe jos, pop-corn peste tot. Părea că tocmai a trecut o furtună sau o catastrofă asemănătoare.

— În sfârșit! Te rog, ajută-mă! a zis Daniel îndată ce m-a văzut, și n-am putut face altceva decât să râd când am observat că ducea în spate un copil grasuț, care striga încontinuu: „Calule! Calule!”

Era clar că Daniel era neîndemânatic.

— Lasă-mă pe mine.

M-am apropiat ca să i-l iau din spate pe micuț, care a început să plângă disperat, dar din fericire Ricky a inventat repede un joc ca să-l distragă pe el și pe alți copilași, în timp ce eu și Daniel treceam în revistă odăile casei în căutarea unor eventuali copii dispăruți. Părea o vânătoare de comori.

— Uite-l! a șoptit Daniel la un moment dat, trecând prin fața camerei sale.

Am văzut copilul care stătea pe podea și se juca cu niște Lego.

Daniel păși încet, în vârful degetelor, cu speranța de a nu fi observat de micuțul întors cu spatele, și era să-l prindă dacă parchetul n-ar fi scârțâit.

Copilul a țipat și a început să alerge în cercuri prin cameră fugărit de Daniel. Am închis ușa și l-am ajutat pe prietenul meu să-l înșface pe acel neascultător, care era prea iute și rapid pentru noi.

Oare ce mănâncă acești copilași? m-am întrebat după cinci minute când copilul era încă plin de energie, în timp ce eu și Daniel voiam doar să nu ne mai învârtim prin casă, ci să ne întindem pe pat.

Am continuat să ne fugărim după el, și eram pe punctul să-l prindem. Foarte aproape. Oricum era în capcană, eu și Daniel l-am încercuit, și totul at fi mers perfect, dacă nu aș fi călcat pe o stupidă piesă de Lego care mi-a provocat o împunsătură ascuțită în talpa piciorului.

De mică nu m-am jucat cu piesele Lego, mai mult, m-au îngrozit întotdeauna. Dylan, în schimb, era obsedat, dar a fost destul să calc pe ele o singură dată, ca să nu mai vreau să le văd în ochi, nici măcar de departe pentru tot restul vieții.

Daniel a alergat să mă ajute și m-a prins de talie ca să mă sprijine, deși tot ce voiam atunci era să mă arunc la podea și să mă întind.

La durerea insuportabilă pe care continuam s-o simt, s-a adăugat râsul zgomotos al lui Daniel. Era cel mai nepotrivit moment pentru a râde, dar desigur, nu am putut decât să fac la fel.

— N-ar trebui să râzi! am spus încă fiind în brațele lui.

— Nici tu! a răspuns râzând și s-a postat înaintea mea ca să mă privească drept în ochi.

— Data viitoare, dacă voi mai avea nevoie de ajutor, adu-mi aminte să nu te chem pe tine.

M-am simțit ofensată și i-am tras un pumn în spate, ceea ce l-a făcut să râdă și mai tare.

Copilul a continuat să se joace cu acele flecușete infernale, în timp ce eu și Daniel am preferat să ne așezăm pe marginea patului ca să ne odihnim un pic înainte de a ne ocupa iar de el.

— De unde s-au luat toți acești copii în casă la tine? am întrebat curioasă.

— Am multe soții, a glumit.

— Hai, vorbesc serios. Cum ai hotărât să te faci babysitter? Nu pare să-ți lipsească banii...

— Nu, nu-mi lipsesc. Părinții mei îmi trimit bani în fiecare săptămână, și eu tocmai asta încerc să evit: să fiu sub controlul lor. Vreau să mă descurc singur. Vreau să știu cum e să câștigi ceva cu propria sudoare. Am avut mereu totul servit pe un platou de argint, mi-a explicat.

L-am privit atentă și i-am observat privirea pierdută în gol, ca și cum retrăia fragmente din viața sa; am rămas fermecată de ochii aceia misterioși și triști. Am încercat să-mi imaginez cât ar fi de greu să crești singur, fără căldura îmbrățișării părintești.

— ...Dar cred că nu sunt făcut pentru a fi babysitter. Trebuie să mă gândesc la altceva.

S-a ridicat de pe pat, dar nici n-am observat, atât eram de absorbită de gânduri.

— Ce faci, mai stai? Îți amintesc că eu am nevoie de ajutorul tău, mi-a zâmbit și mi-a întins mâna să mă ridic.

Am reușit să-l înșfacăm pe copilaș doar pentru că, după câteva minute de alergare, s-a prăbușit jos obosit și somnoros. I-am mai găsit pe doi, dar a fost mai simplu să-i luăm și să-i ducem la etajul de jos unde erau și ceilalți, așezați în jurul lui Ricky care le citea o poveste.

— Wow, fratele tău e chiar bravo. Poate ar fi mai bine să-l chem pe el data viitoare, fără tine! a continuat să mă ia peste picior.

Am încercat să-i mai trag un pumn, dar el mi-a anticipat mișcarea blocându-mi brațul. A continuat să zâmbească, mândru de sine.

— Nu ești amuzant, am spus fără să-mi iau privirea de la el.

— Ah, da? Atunci de ce râzi la fiecare vorbă pe care-o spun? a răspuns făcându-mă aproape să-mi pierd respirația, nu pentru ce-a spus, dar pentru modul în care a pronunțat acele cuvinte.

— Mă ajută cineva? Au adormit, ne-a întrerupt Ricky, și Daniel l-a ajutat imediat să-i așeze pe canapeaua din living.

Privind acele creaturi doborâte în sfârșit de somn, m-am gândit că Daniel a fost nebun să se bage în asemenea situație: dacă un singur copil ar fi putut fi drăgălaș, atunci zece la un loc erau o catastrofă.

După vreo douăzeci de minute mamele au venit să-și ia odraslele, iar eu și Ricky am început să ne pregătim ca să ne întoarcem acasă.

— Încearcă să-ți vindeci piciorul. Încă mai am nevoie de un ghid instruit, a glumit Daniel, luându-și rămas-bun.

— În seara asta ești mai puțin amuzant decât de obicei, am zis, străduindu-mă să par serioasă.

— Mincinoaso. Zâmbetul tău a spus totul, a chicotit pișcându-mă ușor de obraz.

— Noapte bună, i-am tăiat-o scurt.

— Și ție, a răspuns.

M-am îndepărtat și l-am ajuns pe Ricky, care mă aștepta în stradă cu un zâmbet ciudat pe față. După câte părea, ieșirea aceea îi făcuse bine.

— Credeam că ar fi imposibil să te văd zâmbind cu un alt băiat în afară de Dylan, dar viața mă surprinde, a ironizat.

— Nu-ți face impresii greșite, Ricky. Daniel e doar un prieten.

— Vai, de asta sunt sigur. Dar nu se poate spune că el crede la fel. Te sorbea din priviri, a spus râzând.

De obicei eram capabilă să înțeleg când un băiat se dădea la mine, și știam când să-l resping ca să nu-și facă iluzii, dar Daniel nu mi-a lăsat deloc impresia aceea, mai mult, s-a comportat așa cum oricare alt băiat ar trebui să se comporte cu o prietenă. Nimic mai mult.

— Îți faci impresii greșite, am spus sigură de sine.

— Poate... l-am auzit murmurând.

După cum îmi imaginam, a zis-o numai ca să mă provoace și să-mi vadă reacția.

Am luat celularul și am văzut zece apeluri pierdute de la Dylan și două mesaje. Nu puteam să cred.

13. Într-adevăr am nevoie de tine

Apelurile pierdute au fost ca un cuțit în inimă pentru mine, pentru o clipă am crezut că Dylan a descoperit totul. Dar cine putea să-i spună? Și dacă însăși Caroline i-ar fi destăinuit ce simțea pentru el? Nu mai puteam suporta să fiu hărțuită de aceste îndoieli și l-am sunat.

— Lucy... a răspuns în șoaptă și am înțeles imediat ce s-a întâmplat.

Au fost puține cazurile când l-am văzut pe Dylan plângând, și în acele rare situații am fost alături de el ca să-l consolez. Și-n acel moment mi-am dat seama cât de josnică eram...

Nu puteam să cred: cel mai bun prieten al meu plângea din cauza mea. Se simțea rău din cauza geloziei mele prostesti. Ce-aș fi putut face ca să-i alin suferința? Ce i-aș fi putut spune ca să-i alung tristețea? Numai adevărul.

— Dylan, ce-i cu tine?

M-am prefăcut că nu pricep.

— N-ai putea... să treci pe la mine? Știu că-i târziu, dar într-adevăr am nevoie de tine.

Răspunsul meu era mai mult decât firesc. Era nouă și jumătate, afară era întuneric, dar eram gata să fac orice ca să mă duc la Dylan. Eram gata să fac orice ca să-l consolez, chiar și să-i spun adevărul, cu riscul de a-l pierde. Da, i-aș fi mărturisit că ceea ce Caroline simțea pentru el era ceva mai profund decât o simplă prietenie, chiar și dacă știam că odată aflând adevărul, el n-ar mai fi pierdut timpul. Da, pentru că era doar o chestiune de timp înainte ca Dylan și Caroline să-și înceapă povestea de dragoste.

— Vin, am spus și am închis.

L-am obligat pe Ricky să intre în casă și am trimis cât-colo răspunderea pe care o aveam pentru el. Gândul că mama m-ar putea muștra mă înfricoșa, dar în acel moment singurul care conta cu adevărat era Dylan.

Am luat-o din loc numai după ce l-am implorat pe fratele meu să stea liniștit și să nu facă probleme, până la casa lui Dylan am ținut-o tot o fugă ca să ajung cât mai repede posibil.

Puteam să-mi închipui cum se simțea după ce a aflat că fata visurilor lui nu-i împărtășea sentimentele. Trebuie să fi simțit aceeași durere pe care o simțeam eu de fiecare dată când el îmi spunea: „Ești prietena mea cea mai bună.”

Când mi-a deschis ușa, am observat că avea ochii umflați și înroșiți, fața tristă. L-am îmbrățișat fără să spun un cuvânt. Eram sigură că gestul acela l-ar fi ajutat mai mult decât orice cuvânt.

În cele din urmă, în brațele lui m-am simțit protejată și în siguranță. Era o senzație pe care o aveam numai când eram cu el, și eram sigură că așa poți să te simți numai cu jumătatea ta. Da, eram convinsă că cel mai bun prieten al meu era jumătatea mea.

— Nu mă simt deloc bine, mi-a destăinuit eliberându-se din îmbrățișare.

Ne-am făcut comozi în salon, și el și-a acoperit fața cu mâinile.

— E din cauza lui Caroline? am cerut confirmare la ceea ce știam deja.

— Erau ani de când încercam să-i adresez măcar un cuvânt, credeam că eram în sfârșit la un pas de fericire. Din clipa în care am discutat pentru prima dată cu Caroline, n-am mai încetat s-o facem: ne-am vorbit la telefon în fiecare zi, ore și ore de pălăvrăgeli în fiecare după-amiază. Și în seara aceea când am venit la tine acasă, dacă nu ar fi fost cretinul de Tyler, aș fi găsit curaj s-o sărut. Lucy, credeam cu adevărat că am reușit s-o cuceresc pe fata visurilor mele.

Mi-a vorbit repede, străpungându-mi inima la fiecare cuvânt.

În cap continuam să-mi spun: *Hai, spune-i că și Caroline simte ceva pentru tine. Fă-o, dacă vrei să-l vezi zâmbind.* Și eram gata s-o fac. Doar că atunci când am deschis gura pentru a-i mărturisi totul, el a continuat să vorbească:

— Scuză-mă că te-am chemat la ora asta, dar știam că pot conta pe tine. Ești unica persoană în care am încredere.

Și cu cât mai mult vorbea, cu atât mai mult mă simțeam o persoană rea și fără inimă. *Spune-i,* repetam în sinea mea, dar nu reușeam.

— Și voi fi mereu.

Mi-am întins mâna și mi-am sprijinit-o de a lui.

Aș fi găsit o soluție pentru acea situație, eram mai mult decât sigură. Aș fi readus totul la normal... trebuia numai să găsesc o scuză plauzibilă pentru a justifica și a explica ceea ce i-am spus fie lui Caroline, fie lui Dylan pentru a-i îndepărta.

— Mulțumesc, Lucy.

— Vom rezolva situația cu Caroline. Va fi totul bine... okay?

A încuviințat doar, și eu am înțeles după privirea lui că nu era deloc sigur de ceea ce tocmai i-am spus. Cum putea să fie, odată ce-a aflat că unica fată pe care a iubit-o vreodată nu-i împărtășea sentimentele.

— Știi, visez s-o sărut de când eram mic, și acum, când știu că nu se va întâmpla niciodată, mă simt ca un cretin. Le-am respins pe multe fete, doar pentru ea... și uite unde-am ajuns! Să plâng pentru cineva cui nici nu-i pasă de mine.

A zâmbit pentru a face situația mai puțin apăsătoare, dar numai el știa cu-adevărat ce-i trecea prin minte în acel moment.

În realitate, eu puteam să-l înțeleg perfect. Pe lângă faptul că ne asemănăm foarte tare, noi doi treceam printr-o perioadă asemănătoare. Cunoșteam tristețea care-i mistuia inima... simțeam același lucru în fiecare zi.

— Dylan, totul va fi bine. Voi vorbi iarăși cu Caroline... doar ca să am o confirmare... am spus drept scuză.

Era într-adevăr banal și stupid, dar a fost de-ajuns ca să-l fac să zâmbească. Dylan și-a împletit degetele într-ale mele.

Era ca și cum, în momentul acela, inimile noastre solitare și-ar fi găsit în sfârșit jumătatea.

— Ce m-aș face fără tine? a întrebat privindu-mă cu tandrețe.

N-am spus nimic. Am distrus totul.

Am stat în tăcere câteva secunde înainte ca Dylan să zică:

— Știu că ai petrecut o după-amiază frumoasă cu Daniel.

De unde știe?

— Prin școală circulă multe zvonuri despre voi doi. Știi, chiar s-au făcut pariuri. Mulți spun că în curând veți fi împreună, alții, în schimb, cred că ai fi prea îndrăgostită de un alt băiat, mi-a explicat și eu am rămas blocată.

Credeam că glumește, dar mi-a fost destul să-l privesc în ochi ca să înțeleg că vorbea serios.

Lumea știa că eram topită după Dylan. Toți din școală știau, cu excepția lui, bineînțeles. În pofida tuturor zvonurilor care circulau, el încă nu știa nimic despre sentimentele mele față de dânsul. Sau poate știa, dar nu voia să-mi spună ca să nu distrugă prietenia noastră.

— Lumea din școală e foarte ciudată, am afirmat.

— Exact ca și Daniel. E aici de foarte puțin timp și nu face decât să dea târcoale în jur. Fii atentă.

Nu mi se pare genul de băiat pe care l-aș vedea alături de tine.

— Dar ce gen de băiat ai vedea alături de mine? am întrebat curioasă.

— Unul... un pic ca și mine. Cineva care ar ști să aibă grijă de tine și care ar putea să te înțeleagă exact cum fac eu! Și sunt sigur că-l vei găsi în curând. Chiar dacă, evident, copia nu va putea depăși originalul, a spus triumfător și eu m-am prefăcut a râde.

De ce-ar fi trebuit să mă mulțumesc cu o copie, când alături de mine aveam originalul? De ce Dylan nu înțelegea că singura persoană pe care o voiam alături de mine era anume el?

— Daniel nu-i rău, am răspuns.

— Mmm... relația voastră mă face să mă gândesc la Tyler și Beth. Apropo, ai aflat că s-au certat iar în după-amiaza asta?

— De ce?

— Aseară au ajuns iar împreună în pat, și știi cum e Tyler... a profitat ca s-o ia în derâdere și să-i trântască în față că ea nu poate fără el.

— Dar tu n-ai încercat să vorbești cu el? am întrebat.

— Sigur că am făcut-o. Sunt îngrijorat pentru Beth și pentru ceea prin ce trece din cauza lui Tyler. El mi-a spus că asta-i doar o tehnică de control. Sau ceva de genul... E convins că dacă o înfurii pe-o fată, aceasta se va întoarce la tine.

Eram într-adevăr îngrijorată pentru Beth. Peste un timp m-am îndepărtat puțin de Dylan, scuzându-mă că merg la baie și l-am sunat pe prostănacul de Tyler. Eram furioasă pe el și comportamentul lui.

A răspuns tocmai la al cincilea apel:

— Voiam să adorm.

— Încetează să te mai porți așa cu Beth! Încetează să-i reproșezi ceea ce simte pentru tine...

Au fost primele lucruri pe care i le-am zis, înainte să fiu întreruptă.

— Calmează-te, Sanders. După cum ți-am spus, nu trebuie să te amesteci. Beth e destul de mare ca să fie conștientă de ceea ce face. Și dacă vreau să-i reproșez ceva, nu-i treaba ta.

— Îți amintești că eu încă am *acea* fotografie, l-am amenințat.

— Și eu îți amintesc de faptul că Dylan încă nu știe nimic, dar e de-ajuns să formez numărul lui, a replicat.

Am închis telefonul abia stăpânindu-mi furia care clocotea în mine. Nu puteam face nimic. Doar să sper că Beth va reacționa și se va distanța de el... Nu. N-o puteam abandona pe cea mai bună prietenă a mea.

Știam ce să fac și cum să fac. Trebuia doar să aștept până a doua zi.

14. Ce naiba mi se întâmplă?

Cuvintele lui Tyler m-au chinuit toată noaptea. Nu reușeam să adorm pentru că mintea mea continua să-mi demonstreze ce s-ar întâmpla dacă Dylan ar fi descoperit ce simțeam pentru el.

Unica relație care mi se părea probabilă era cea mai urâtă: el care se îndepărta de mine pentru a nu mă răni.

— Ricky, încetează să amesteci cerealele, l-am dojenit pe fratele meu.

— Le merit, îndeosebi după ce s-a întâmplat ieri-seară, a bombănit.

Da, cu o seară înainte Ricky a fost *într-adevăr* bravo. Și dacă vă îndoiiți, să știți că nu glumesc. Ricky, pe lângă faptul că m-a ajutat cu Daniel, a stat acasă așa cum îl rugasem, doar ca să nu am probleme cu maică-mea, care nu știa despre fuga mea la Dylan.

Frățiorul meu creștea și avea grijă de mine, așa că am hotărât ca cel puțin în acea dimineață să-l las în pace. L-aș fi îmbrățișat, dar nu eram genul de frate și soră care se îmbrățișează și-și șoptesc cuvinte dulci la ureche.

Nu eram prea apropiați, dar știam că, în pofida la toate, trebuie să fim alături unul de celălalt. Nu era nevoie de cuvinte gingașe ca să exteriorizăm asta.

Celularul meu a sunat și am răspuns imediat când mi-am dat seama că e vorba de prietena mea cea mai bună. Pe parcursul nopții, în afară că m-am gândit la Dylan, am încercat să găsesc o explicație pentru purtarea lui Beth față de Tyler.

Desigur, știam prea bine că el era un prost, dar și Beth avea partea ei de răspundere în ceea ce se întâmpla. Nu trebuia să-i permită s-o trateze în felul acela. Nu putea să-i cadă la picioare știind ce s-ar întâmpla a doua zi.

Voiam să-i vorbesc și să înțeleg ce se petrecea în mintea ei. Voiam s-o ajut.

— Lucy! Sunt lângă casa ta. Te aștept deja de zece minute, a spus.

Uitasem definitiv că am rugat-o să mergem împreună ca să discutăm pe drum. Bineînțeles că am închis telefonul și am sărit peste dejun ca să ies afară imediat.

— Am uitat, scuze, i-am spus îmbrățișând-o.

Am mers pe jos până la școală, pregătite să înfruntăm încă o dimineață interesantă. După-amiază erau preconizate probe extraordinare de *cheerleading* cu Clarisse, și asta ar fi completat frumusețea acelei zile și-așa apăsătoare.

— Vei merge după-amiază la antrenament? a întrebat Beth, citindu-mi gândurile.

— Crezi că pot să aleg? Clarisse ne va omori dacă nu ne prezentăm.

— Tocmai de asta vreau să-ți cer o favoare. În după-amiaza aceasta nu voi putea veni la antrenament. Ai putea să-i spui că brusc mi s-a făcut rău sau să inventezi o altă scuză de genul? Nu vreau să se enerveze prea tare, deși sunt sigură că așa va fi.

— Unde trebuie să mergi?

La întrebarea mea și-a lăsat privirea în jos, iar obrajii i s-au rumenit. Mă temeam să aflu motivul

acelei reacții...

— Cred... nu știu dacă aș putea să-ți spun, Lucy.

— Sigur că ai putea!

— Nu vei reacționa bine.

Era exact cum mă temeam... Cu siguranță avea legătură cu dragul de Tyler.

— Îți promit că nu voi zice nimic, i-am spus.

— Am să ies cu Tyler după-amiază.

I-am promis să nu zic nimic, dar nu puteam. Nu puteam să n-o întreb ce-a găsit interesant la un băiat care pur și simplu se folosea de ea.

— De ce Tyler? Cum mai poți vorbi cu el după tot ce ți-a făcut? am întrebat calm.

— Am fost mereu atrasă de el, iar să știu că același lucru simte și el, mă face să mă simt bine.

Cineva mă place, Lucy. Știu bine că nu e genul de băiat potrivit pentru mine, dar problema este că nu reușesc să stau departe de el. E ca un drog. Odată ce l-ai luat, îl vrei tot timpul până când devii dependent. Așa este Tyler pentru mine.

E absolut adevărat că opușii se atrag: Beth era perfectă în toate, Tyler exact contrariul.

Dar dacă aceasta este adevărat, e la fel de adevărat că în timp vor ajunge să se distrugă pe rând. Și eu eram mai mult decât convinsă că Beth nu va sfârși bine alături de Tyler.

— Dar el nu este băiatul potrivit pentru tine! Tyler te folosește și asta nu-i bine. Nu poți deveni una dintre fetele pe care le aduci în pat când te plictisești, am zis. Încercam s-o fac să se răzgândească. Încercam s-o fac să-i intre în cap că ceea ce făcea îi va cauza multă suferință: ea era îndrăgostită, iar el nu.

— Sunt destul de mare ca să cunosc riscurile la care mă expun în această relație.

— Dar aceasta nu e o relație.

— Știu. Dar acum nu mă interesează. Tu nu l-ai văzut, Lucy. N-ai văzut cum mă privește când suntem singuri. Pare să mă dorească cu-adevărat, se transformă în cu totul alt om!

Nu știam ce să zic și mai ales nu știam ce să cred. Beth părea atât de sigură de ceea ce făcea... cine eram eu s-o oblig să renunțe? Am încercat să-i vorbesc, dar nu a mers.

Ajunse în fața școlii, Beth își concentrează privirea asupra lui Tyler, care de obicei stătea și râdea cu băieții din echipa de fotbal. Prietena mea nu reușea să-și dezlipească privirea de la el.

— Știu că-ți faci griji pentru mine. Dar sunt sigură de ceea ce fac. Poate că voi regreta, dar vreau să mă bucur de acest moment. Vreau să-l trăiesc până la capăt, așa ca să țin minte pentru totdeauna ultimul an de școală, mi-a explicat și s-a pornit spre Tyler.

Încercam să mă conving că poate Beth făcea alegerea corectă.

Am parcurs rapid holul și m-am enervat foarte tare când l-am văzut pe Daniel sprijinit de dulăpiorul meu. Probabil mă aștepta; băiatul acela era peste tot.

— După cum ți-am spus, înțeleg că trebuie să-l facem pe Dylan să fie gelos, dar asta nu înseamnă că tu trebuie să stai lipit de mine, am comentat apropiindu-mă de el. Nu a răspuns, pur și simplu a zâmbit, și tocmai zâmbetul lui mi-a potolit privirea și m-a făcut să mă simt vinovată pentru ceea ce-i spuseseam.

— Povestește, a zis.

— Prietena mea cea mai bună iese cu un cretin care doar profită de ea. Și, ghicește! Aseară m-a chemat Dylan la el pentru că se simțea rău din cauza chestiei cu Caroline. Nu am avut curajul să-i mărturisesc că era o mare minciună, cu toate că tristețea de pe chipul lui mă mistuia. Care-i problema mea? De ce nimic nu merge?

Nu știu de ce, dar mă simțeam liberă după ce i-am povestit totul.

— Așadar, ești cu moralul la pământ din cauza asta?

— Moralul meu înseamnă puțin în comparație cu ceea ce simt. Îl fac să sufere pe cel mai bun prieten al meu.

— Dar el nu te-a făcut să suferi în toți acești ani? a întrebat.

— E un lucru total diferit. Ieri-seară voiam să-i spun adevărul și aș fi făcut-o, dacă egoismul meu nu mi-o lua înaintea. Dar va trebui s-o fac. Nu-i pot permite să descopere singur!

Daniel s-a dat mai departe de dulăpiorul meu și privirea lui profundă s-a mutat de la mine la studenții care umpleau holul.

— După părerea mea, n-ar trebui să-i spui, cel puțin acum. Lasă să treacă câteva zile...

— De ce?

— Pentru că așa planul meu ar putea funcționa. Gândește-te bine: el acum este disperat și probabil își va da seama cât de importantă ai putea fi pentru el, mai ales acum când îi ești alături și îl consolezi. Văzându-te cu altul, îl va ajuta să înțeleagă ce simte pentru tine, a explicat sigur de sine.

Părea să știe perfect ceea ce s-ar putea întâmpla și asta mă speria. Și dacă lucrurile chiar s-ar fi petrecut altfel?

— Nu știu... am murmurat.

Cu un gest rapid, Daniel m-a apucat delicat de bărbie și mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Simțeam cum inima îmi pulsează cu o viteză de nedescris. Dar ce naiba făcea? Și ce naiba se petrecea cu mine?

— După aceasta, nu va fi cale de întoarcere. Îmi vei mulțumi mai târziu, a șoptit zâmbind și privindu-mi intens buzele.

Știam foarte bine ce se putea întâmpla, dar corpul meu părea blocat în timp ce chipul lui se apropia tot mai repede de al meu. Gura lui era la câțiva centimetri distanță când instinctiv am închis ochii. Buzele lui reci au intrat în contact cu ale mele și eu m-am pierdut total, lăsându-mă purtată de sentimentele ciudate pe care le aveam înăuntrul meu.

Nu știam de ce, dar am hotărât să mă las copleșită de acel sărut dulce și delicat, mirându-mă de gândurile ciudate care îmi treceau prin cap.

Când Daniel s-a îndepărtat, am avut curajul să deschid ochii și am observat un zâmbet frumos imprimat pe chipul lui.

— Întoarce-te, mi-a șoptit.

În acel moment, din paradis, am ajuns într-o clipă în infern.

15. Bine.

Sărutul acela, care pentru o clipă a fost atât de emoționant, s-a transformat în ceva ce aș fi vrut să șterg pentru totdeauna din viața mea.

Ochii lui profunzi erau larg deschiși, buzele lui roșii s-au închis ușor de uimire. Când a observat privirea mea ațintită asupra lui, și-a trecut cu mâna prin păr și s-a întors să plece, prefăcându-se că n-a văzut nimic.

Am rămas nemișcată, în mijlocul holului, sperând că era un vis urât, dar când mi-am pișcat brațul am înțeles că nu era așa. Daniel m-a sărutat în fața lui Dylan, și eu ar fi trebuit să fiu mulțumită. Dar nu eram.

Furia a pus stăpânire pe fiecare celulă din corpul meu, în timp ce imaginea feței lui Dylan continua să persiste în mintea mea, și m-am întors lent să-l privesc pe Daniel.

Zâmbetul lui, spre deosebire de alte dăți, mă făcea să mă enervez și mai tare, de aceea m-am apropiat de el și, cu tot calmul pe care l-am putut găsi în mine, l-am întrebat:

— Ce naiba ți-a trecut prin minte?

Apoi calmul a dispărut și din gura mea a ieșit ceva mai dur:

— Care-i problema ta?

Știam deja că îmi va părea rău, dar reacția lui Dylan m-a tulburat prea mult ca să mă pot gândi limpede la urmările pe care această „pălăvrăgeală” le-ar fi putut avea în viitor.

Daniel și-a întins mâinile ca să mi le pună pe umeri, dar eu m-am tras repede înapoi.

— Totul merge perfect! Ai văzut cum a reacționat? a spus apropiindu-se încet și coborând vocea pentru a nu fi auzit de alți studenți, care în acel moment aveau privirile fixate asupra noastră.

— Daniel, nu mă interesează. Ajunge. Nu vreau să-i fac vreun rău lui Dylan și, mai ales, nu vreau să-i facă o părere greșită despre mine. Pentru mine, povestea asta se termină aici, i-am explicat apăsător.

— Ce? Dar nu i-ai văzut fața? Trebuie să mergem mai departe.

— Nu!

A fost tulburat de reacția mea și în câteva secunde și-a schimbat expresia feței.

— Bine, pentru mine nu-i nicio problemă. Singura care are de pierdut ești tu, a spus cu voce fermă.

— Bine, am răspuns dur.

— Bine, a replicat el privindu-mă drept în ochi.

M-am întors ca să plec și l-am auzit spunând:

— Să știi, când vei face cale întoarsă ca să mă implori, răspunsul meu va fi nu.

— Stai liniștit, nu se va întâmpla, am răspuns întorcându-mă pentru câteva secunde în direcția lui.

Amândoi vorbeam cu voce ridicată și cei din jur ne priveau confuz: care oameni sănătoși la cap se sărută și imediat după se ceartă? Nu avea niciun sens.

Am mers repede până la sala de clasă, unde aveam prima oră și numai când l-am văzut pe Dylan

așezat la locul lui obișnuit, am simțit cum furia mea se domolește pentru a face loc calmului și seninătății. Era de-ajuns doar atât pentru a-mi recăpăta fericirea? Era de-ajuns să-l văd pe Dylan?

Am rămas în ușa impresionată pentru câteva secunde, în timp ce privirea mea analiza fiecare mișcare a prietenului meu cel mai bun. Stătea cu spatele sprijinit de scaun, brațele încrucișate la piept, privirea pierdută în gol. Aș fi dat orice ca să pot pătrunde în mintea lui și să aflu la ce se gândea.

— Domnișoară Sanders, de ce stai acolo înmărmurită? Mergi la locul tău, a izbucnit o voce în direcția mea și eu m-am dus repede să mă așez.

După câte se părea, toți aveau dispoziție proastă în acea zi.

Mi-am scos cărțile și caietele, apoi m-am întors pentru câteva clipe spre Dylan, care avea banca puțin mai departe de mine. Privirile noastre s-au întâlnit instantaneu și el mi-a trimis o aluzie de zâmbet, de parcă voia să mă încurajeze.

Anume aceea m-a făcut să-mi schimb dispoziția și în special să mă distrag de la restul lecției. De fapt, pe parcursul întregii ore, n-am făcut decât să mă gândesc la el: la părul lui moale, la buzele cărnoase, la nasul ușor cârn, la ochii profunzi, la brațele musculoase, la îmbrățișările perfecte și la vocea dulce care-mi topea inima în câteva secunde.

Lucy, încetează. E doar prietenul tău cel mai bun. Acela căruia i-ai frânt inima spunându-i că sentimentele lui nu erau împărtășite de Caroline, mi-a amintit creierul meu.

Drăcie! Trebuia să rezolv cumva acea situație stupidă în care m-am băgat înainte ca Dylan să-și revină.

Clopoțelul a sunat și eu m-am ridicat imediat ca să vorbesc cu Dylan și să înțeleg mai ales ce credea despre ce văzuse mai devreme.

— Lucy, m-a salutat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dylan, voiam... am început, dar am fost întreruptă.

— Știu că în această după-amiază voi, fetele de la *cheerleading*, veți face antrenamentele cu noi. Ai putea s-o convingi pe Clarisse să faceți exercițiile în alt loc? Nu reușesc încă să suport prezența lui Caroline.

Evident, Caroline era mereu la mijloc.

— Știi, m-am gândit bine la ce mi-ai spus, a continuat ignorându-mi orice tentativă de a deschide gura.

Părea că voia să aflu cu orice preț ceea ce credea despre Caroline și bineînțeles lucrul acesta mă enerva, și nu puțin.

— Nu mă mai interesează. Nu vreau să-mi pierd timpul cu o fată care nu mă apreciază pentru ceea ce sunt! Voi găsi pe altcineva în stare să mă facă să simt asta.

Mergea cu pași mari și repezi, iar eu de-abia mă țineam după el. Am trecut pe lângă Caroline, care i-a zâmbit prietenului meu și i-a adresat un dulce:

— Salut, Dylan. Ce mai faci?

Reacția lui Dylan a fost neașteptată. Nici măcar n-a privit-o în ochi și i-a răspuns cu un simplu: „Bine” înainte de a merge mai departe pentru a ajunge la clasa lui.

Nu l-am urmat deoarece știam că în acel moment n-ar fi suportat prezența nimănui. Îl cunoșteam destul de bine ca să-mi dau seama că toate lucrurile pe care mi le spusese nu erau adevărate și că, mai curând, îi plăcea de Caroline mai mult decât a vrut să mă facă să cred.

— Mă urăște? m-a întrebat Caroline apropiindu-se de mine.

Nu știam ce să-i răspund și m-am limitat să-i zic:

— Azi se poartă oarecum ciudat.

— Tyler mi-a spus că Dylan simte ceva pentru mine, dar, după câte se pare, m-a luat în râs, a spus Caroline lăsându-și privirea în jos și clătinând din cap, ca și cum își reproșa faptul că luase totul în serios.

— Ce-a făcut Tyler? am întrebat uimită.

Nu puteam să cred. Ce dracu' voia Tyler? De ce naiba continua să se bage? Nu putea să-și vadă de treabă?

— Ieri, în timp ce mă întorceam acasă, ne-am întâlnit și am vorbit despre o groază de lucruri... așa am ajuns la subiectul acesta și l-am întrebat dacă știe ceva vizavi de Dylan, odată ce tu mi-ai satisfăcut curiozitatea și mi-ai spus că nu face altceva decât să vorbească despre mine. Că pare obsedat sau ceva de genul... dar după cum se vede, a fost o glumă.

A forțat un zâmbet ca să-și ascundă dezamăgirea, dar ochii au trădat-o.

— Hm... ce proastă mai sunt...

A lăsat privirea în jos și în acel moment am simțit nevoia s-o cuprind pentru că știam perfect ce simțea. Dar dintr-un motiv ciudat, n-am întrebat decât:

— E totul bine?

— Da, desigur! Sunt bine, a șoptit și am observat două lacrimi mici în colțurile ochilor ei. Acum e mai bine să plec... profesorul de informatică nu tolerează întârzierile.

A trecut pe lângă mine și eu am oprit-o.

— Așteaptă... ieri... ieri-seară Dylan mi-a vorbit despre tine și a spus că e puțin confuz în ce privește sentimentele lui. Cred că din cauza asta se comportă așa ciudat, i-am spus.

Adevărul este că m-a mirat și pe mine ceea ce am spus. Oare într-adevăr am încercat s-o consolez pe Caroline, fata pe care ar fi trebuit s-o urăsc mai mult decât pe oricine altcineva? Da. Ar fi trebuit... dar nu reușeam, mai cu seamă în acel moment. Mă revedeam în ea, în dezamăgirea ei. I-am spus doar ceea ce mi-am dorit mereu să aud în toți acei ani.

A zâmbit și s-a apropiat să mă îmbrățișeze.

— Mulțumesc, Lucy, a murmurat.

Fata aceea chiar era perfectă, și eu trebuia să fiu bucuroasă pentru Dylan. Ar fi fost fericit cu ea.

— Ne vedem mai târziu atunci. Să sperăm că nu va fi prea rea astăzi Clarisse cu noi.

Dispoziția ei era total schimbată și părea că a redevenit Caroline cea ideală.

— Să sperăm! Pe curând.

Am privit-o îndepărtându-se, m-am sprijinit de dulăpior și am respirat adânc. Se întâmplaseră prea multe lucruri în dimineața aceea și eram doar la începutul celei de-a doua ore!

— Așteaptă... e numai impresia mea, sau tocmai ai îmbrățișat-o pe Caroline? a întrebat cineva și m-au apucat ametele când mi-am dat seama că la câțiva centimetri de mine era Tyler.

Am pufnit îndepărtându-mă, dar el m-a urmat.

— Sunteți prietene? Sau ați încheiat o alianță ca să-l cuceriți pe Dylan? a întrebat râzând.

Dar ce naiba voia băiatul acela? Și... o clipă, a vorbit despre o *alianță*?

— O alianță? Îmi explici cum putea să-ți treacă prin cap așa ceva?

M-am prefăcut amuzată, chiar dacă în realitate mă simțeam încordată. El știa deja ce am încercat să fac împreună cu Daniel?

— Mmm... nu știu. Credeam că ai hotărât să abandonezi planul cu Daniel ca să faci altul cu Caroline, a răspuns.

Am rămas cu gura căscată. El știa. Dar de unde?

— Ce dracu' vrei de la mine, Tyler? am întrebat, oprindu-mă ca să-l privesc drept în ochii întunecați.

— Dacă nu vrei ca marea iubire a vieții tale să descopere ce faci, atunci las-o în pace pe Beth și nu încerca să-i speli creierii, a explicat.

— Ție nu-ți pasă de ea. Cum vrei să nu-mi fac griji? am întrebat.

— Găsește o cale, dacă nu vrei să ai necazuri cu Dylan. Știu bine că l-ai mințit în privința lui Caroline și încă știu ce faceți voi cu Daniel, a răspuns sigur de sine, de parcă mă avea la degetul mic. Și era tocmai așa.

— Eu și Daniel nu facem nimic deosebit.

— În zadar spui minciuni. Știm cu toții că n-ai avut curajul să fii cu alt băiat în afară de Dylan. A fost de-ajuns reacția ta la sărutul de azi-dimineață!

— Am reacționat așa pentru că nu m-am așteptat. Aș putea să-l uit pe Dylan în scurt timp cu Daniel, am mințit.

— Wow! Ai putea să convingi pe oricine, dar nu pe mine care te cunosc de-o viață. Stai departe de Beth și eu voi încerca să nu stric lucrurile între tine și Dylan, m-a amenințat. Și fii atentă cu Daniel... pare foarte interesat de plan.

— Nu există niciun plan, Tyler. Bagă-ți-o în cap, i-am spus ferm.

A râs și s-a îndepărtat.

16. Sărută-l. Sărută-l. Sărută-l.

Ultima oră a venit prea repede, iar ziua mi-ar fi plăcut mai mult dacă nu ar fi fost antrenamentul cu Clarisse. Blestemată fie clipa când am hotărât să devin o *cheerleader*. Era vina mamei mele care și-a dorit ca eu să merg pe același drum pe care a mers și ea!

— Hei, blondo!

Am auzit pe cineva strigându-mă, în timp ce mergeam cu gândurile într-o cu totul altă parte. Nu puteam să nu mă gândesc la Caroline și la Dylan, erau obsesia mea! Părea că în mintea mea era loc doar pentru ei.

— Lucy!

M-am oprit. „Ce naiba vrei?” am întrebat întorcându-mă și regretându-mi reacția îndată ce am întâlnit ochii verzi ai lui Daniel. În mai puțin de-o secundă, mi-am amintit senzația buzelor lui pe ale mele și, fără să vreau, am lăsat privirea în jos pe gura lui moale. Creierul continua să-mi repete: Sărută-l. Sărută-l. Sărută-l. Precis că ceva nu era în regulă cu mine...

— Ți-ai uitat celularul pe bancă azi-dimineață și ți l-am adus. Să nu te iei de mine, s-a apărut.

Mi-am întins mâna spre a lui și am luat flecuștețul acela inutil.

— Și apoi... voiam să-ți cer scuze pentru cele întâmplate. Credeam că ar fi fost ceva potrivit de făcut. Într-un cuvânt, situația era perfectă. El se uita în timp ce eram împreună, și am simțit că trebuia să te sărut... de dragul planului, bineînțeles. Îmi pare rău.

Își trecu nervos cu mâna prin păr continuând să mă fixeze.

Nu știam ce să zic, pur și simplu pentru că nu înțelegeam ce se petrecea înăuntrul meu și ce să cred într-adevăr despre acea situație. Daniel m-a sărutat dintr-un motiv rezonabil: ca să-l fac gelos pe Dylan. Și fusese un sărut frumos mai ales că a fost total pe neașteptate... dar continuam să consider că a acționat într-un mod nu prea corect. Ar fi fost mai bine să cădem de acord mai întâi, să clarificăm unele lucruri, de exemplu să nu ne dăm în spectacol în fața atâtor oameni.

— Trebuie să plec... de nu, am să întârzii la antrenament.

M-am îndepărtat cu pași grăbiți, sperând că nu-i va veni în gând să mă urmeze, și din fericire nu a făcut-o. Nu aș fi știut ce să-i spun, confuză cum eram.

Mergeam cu capul în jos, plină de gânduri și nici nu mi-am dat seama că am ajuns la spatele lui Beth. Țipătul ei speriat m-a readus la realitate.

— Lucy, îmi explici ce se întâmplă? Daniel te-a sărutat în dimineața asta?

Numai ea îmi mai lipsea! Îi plăcea să-și bage nasul în chestii amoroase, îndeosebi dacă era vorba de ale mele.

— Nu-i nevoie să strigi! i-am zis.

Și așa zvonurile se împrăștia, nu mai era necesar ca și ea să contribuie la asta.

— Povestește-mi totul. Cum s-a întâmplat? Cum a fost? Pare expert în lucruri din astea. Știe să sărute bine? Și... a continuat să-mi pună întrebări până când am ajuns în clasă.

Am rămas mirată de imaginația ei.

— Beth, a făcut-o pentru că Dylan se uita. Nu-i nimic de adăugat, am încercat să închei conversația, dar fără să vreau, răspunsul acela i-a crescut și mai mult curiozitatea nesăturată.

— Apropo, nu trebuia să lipsești de la antrenamentul de azi ca să te vezi cu Tyler? am întrebat-o deodată fără să mă gândesc.

În sfârșit am făcut-o să închidă gura.

Am intrat în vestiar, dar de-abia am cotit ca să ajung la dulapul meu, că o bună parte din fete au tăcut și și-au ațintit privirea spre mine.

— Ah, uitasem, mi-a șoptit Beth la ureche, observându-le comportamentul straniu, eram atât de emoționată și fericită pentru tine că am răspândit niște zvonuri în jur.

Aș fi vrut s-o omor în acel moment. Nu-mi închipuiam că un simplu sărut putea să provoace atâta interes, dar mă înșelam.

Două fete s-au apropiat curioase.

— Dar parcă ție nu-ți plăcea Dylan? m-a întrebat una dintre ele.

O știau toți, în afară de el! Ideea că Dylan a pretins tot timpul că nu știa a început să-și facă loc în mintea mea. Nu puteam și *nu voiam* să mă gândesc.

— Suntem foarte buni prieteni, am răspuns vag.

Din fericire, Clarisse a intrat în vestiar cu obișnuita ei expresie supărată. Pentru prima oară în patru ani am fost fericită s-o văd.

— Antrenamentul echipei de fotbal deja a început. Nu vreau să văd fete distrase, care se plâng sau care se prefac că se simt rău ca să stea pe bancă și să privească băieții... E *clar*? a strigat.

M-am schimbat repede și am început acel lung antrenament de două ore și jumătate.

Am început cu obișnuitele cercuri de alergări și exerciții abdominale, dar era foarte greu să mă concentrez avându-i la câțiva metri distanță pe băieții din echipa de fotbal, care glumeau și râdeau în timp ce se antrenau într-o atmosferă mult mai relaxantă în comparație cu a noastră. Pentru noi, orele de antrenament de *cheerleader* au devenit momente de tensiune și stres, mulțumită caracterului bunișor al lui Clarisse.

Mi se întâmpla din când în când să arunc câte-o privire în direcția lui Dylan; nu mai avea pe chip acea expresie încordată de azi-dimineață, era frumos să-l văd fericit și lipsit de griji în compania lui Tyler.

Apoi, am observat că era și Daniel. Cum a reușit să intre în echipă?

— Cinci, șase, șapte, opt, a strigat Clarisse ca să se facă auzită și am început să perfecționăm una din multele coregrafii pe care le-a gândit.

În timpul acelui antrenament nu făceam decât să mă distrag, greșeam mișcările în mai multe momente și deseori ieșeam din timp, dar, spre norocul meu, Clarisse nu și-a dat seama.

După o oră ni s-au acordat cinci minute de pauză. M-am așezat pe bancă lângă Beth și am urmărit antrenamentul echipei lui Dylan.

Fotbalul era un sport care mă fascina, nu mi-ar fi displicut să fac parte dintr-o echipă feminină... dacă maică-mea nu mi-ar fi planificat de-acum viitorul.

Mingea a intrat în poartă și, când mi-am ridicat privirea să-l văd pe autorul golului, am întâlnit ochii profunzi ai lui Daniel ațintiți asupra mea. Am simțit cum îmi ardeau obrazii și mi-am întors privirea în altă parte.

— Wow, Lucy! Se uită la tine! Ce dulceee, a îngânat Beth, făcându-mă să roșesc și mai mult. Ah, Dylan a observat.

Acel „Ah” nu-mi plăcu defel, și când m-am întors să urmăresc situația de pe teren, l-am văzut pe

Dylan privindu-l pe Daniel, dar n-am reușit să văd dacă se uita cu dușmănie sau altfel.

— Sus, leneșelor, întoarceți-vă aici! ne incită Clarisse. Am reluat antrenamentul ocupându-ne de o coregrafie mai grea, în care noi toate trebuia să o ridicăm în sus pe Caroline și s-o lansăm în aer ca să facem o acrobație specială.

Am plecat exact din acel punct dar, cu câteva secunde înainte de salt, Caroline s-a poticnit țipând de durere.

Ne-am oprit toți, inclusiv băieții de la fotbal.

O secundă mai târziu, l-am văzut pe Dylan traversând terenul cu furie pentru a o ajuta pe Caroline. A luat-o de braț și a dus-o la infirmerie. Nu-l mai văzusem atât de îngrijorat pentru cineva.

— Cum ne descurcăm fără ea? Cum? a strigat disperată Clarisse.

Din acel moment nu am făcut decât să mă gândesc la Caroline și la Dylan. Uram să recunosc, dar el era într-adevăr îndrăgostit. Privirea aceea era confirmarea tuturor îndoielilor mele și am înțeles că va fi dificil s-o șterg din mintea lui pe fata aceea.

Când s-a terminat antrenamentul, m-am dus repede la infirmerie ca să aflu despre Caroline... și să-l văd pe Dylan.

L-am găsit așezat în sala de așteptare.

Văzându-mă, s-a ridicat brusc și s-a apropiat.

— Lucy, ei spun că va trebui să se odihnească un pic.

— E atât de grav? am întrebat.

— Nu, nimic ireparabil, doar o entorsă. Cu siguranță nu va putea apărea la următorul meci, dar își va reveni curând. Știi, în timp ce eram înăuntru, în așteptarea medicului, am stat de vorbă, mi-a destăinuit. Părea atât de dulce, aproape jenată, părea fericită că eu eram cu ea. Dacă nu-i pasă de mine, de ce îmi provoacă aceste iluzii? Oare se distrează pe seama mea?

Am observat privirea lui pierdută, chinută și n-am reușit să mă abțin.

— Nu cred că ea se distrează pe seama ta.

Dylan a rămas cu gura deschisă și eu am continuat:

— Circulă zvonuri că ar fi confuză, dar că ar vrea să te cunoască mai bine ca să înțeleagă ce simte pentru tine. Asta-i ceea ce-am auzit.

Tristețea lui a fost imediat înlocuită cu o privire plină de speranță. Îmi plăcea să-l văd așa, chiar dacă motivul fericirii lui nu eram eu.

17. Pași rapizi, inimă zdrobită...

Am ieșit în grabă din școală ca să fug acasă și să-mi plâng toate lacrimile. Dacă mă gândeam la privirea pierdută a lui Dylan după ce-a văzut-o pe Caroline căzând, simțeam că nu-mi ajunge aer. Voiam să mă închid în odaie, să mă strecur sub plapumă, să ascult muzică depresivă și să plâng fără oprire, până la ultima lacrimă.

Pași rapizi, inimă zdrobită, lacrimi reținute cu mare greu, dorință de a visa cu ochii deschiși sau de a dispărea pentru totdeauna... până în momentul în care băiatul cu ochi de smarald mi-a apărut înaintea.

— Lucy, a spus Daniel apucându-mă de umeri și ridicându-mi chipul pentru a mă privi în ochi.

Nu reușeam să vorbesc, unicul lucru de care aș fi avut nevoie era o îmbrățișare. Voiam doar să simt căldura unor brațe în jurul corpului meu, și el mi-a îndeplinit dorința.

În îmbrățișarea lui m-am simțit în siguranță, protejată. A reușit să mă facă să uit, pentru câteva minute, golul enorm care-l percepeam de fiecare dată când întâlneam privirea lui Dylan și observam că ochii lui o caută pe alta. Era ciudat să mă gândesc la un băiat pe care-l cunoșteam numai de câteva săptămâni, dar simțeam că Daniel a făcut deja mult pentru mine.

— Îmi imaginez că ar fi din partea lui, a presupus. Nu era greu de ghicit: viața mea se rotea în jurul lui Dylan. Mereu.

A continuat să mă țină strâns lângă el, trecându-și mâna prin părul meu, mângâindu-l gingaș.

— Nu trebuie să plângi pentru un băiat care nu-ți împărtășește sentimentele. Nu merită să suferi pentru cineva care nu te apreciază. Viața e plină de surprize... Vei găsi o persoană care va ști să transforme aceste lacrimi într-un zâmbet mai devreme sau mai târziu, a șoptit lângă urechea mea. E doar o îndrăgostire. Îți va trece...

În acel moment am găsit curajul să mă îndepărtez de el ca să-l privesc în ochi.

— Daniel, eu îl iubesc.

Și-a deschis gura de uimire și și-a lăsat ochii în jos fără să mai adauge ceva, probabil căuta ceva potrivit să spună.

Am rămas să-l cercetez timp de câteva secunde. Ochii lui mă fascinau, dezvăluiau caracterul lui adevărat, bunătatea și gentilețea, lucruri pe care aspectul exterior reușea să le ascundă, transmițând despre el, imaginea unui băiat dur și un pic prea plin de sine.

— Trebuie să plec, am șoptit.

— Desigur, ridică privirea și-mi trimise un zâmbet, dezvăluind o gropiță în obrazul stâng.

Am făcut câțiva pași și m-am oprit îndată ce creierul mi-a ordonat să-i mulțumesc acelui băiat, care cumva a reușit să-mi alunge tristețea. M-am întors spre el, stătea nemișcat în același loc.

— Daniel... Mulțumesc... Răspunsul lui a fost un simplu surâs.

Nici n-am reușit să trec după colțul școlii că a început o ploaie torențială, în stare să umbrească și mai mult ziua aceea și așa greu de uitat. Am început să fug și când am trecut prin fața șopronului unde eu și Daniel ne ascunsesem cu o săptămână în urmă, am schițat un zâmbet.

Odată ajunsă acasă, m-am îndreptat spre odaia mea cu dorința de a-mi scoate hainele ca să fac o baie fierbinte, dar când am deschis ușa, l-am găsit pe Ricky așezat pe marginea patului.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Ricky nu punea niciodată piciorul în camera mea, poate pentru că acea cameră îi aducea în minte

amintiri neplăcute.

Anul 2011 a fost un an cu adevărat dur pentru Ricky și pentru mine. Credeam că nu vom găsi puteri să trecem peste divorțul părinților. Mama l-a prins pe tata cu o altă femeie și s-au certat foarte tare tocmai în camera mea, punând capăt căsniciei lor. Eu și Ricky am asistat la acea scenă, iar de atunci viața noastră n-a mai fost la fel.

— Nimic, voiam să-ți vorbesc. Dar dacă ești ocupată cu altceva, nu contează, a bâiguit.

Fratele meu a venit în odaia mea ca să-mi vorbească, și eu încercam să ascund emoția pe care mi-o provoca această noutate.

— Nu, spune-mi... am zis așezându-mă alături de el pregătită să-i acord toată atenția.

— Uite... Este o fată la școală care cred că simte ceva pentru mine. E vorba de Susan Hernandez. Și... Nu știu... Cred că simt și eu ceva pentru ea, dar nu sunt sigur, a continuat să se bâlbâie de parcă ar fi fost un copil.

Nu-l mai văzusem să se comporte așa din cauza unei fete și am rămas surprinsă.

O cunoșteam pe Susan, era o fată cumsecade. Era foarte gingașă, mereu disponibilă să-i ajute pe colegii aflați în dificultate. Pentru ei a organizat mici grupuri de studiu. Era de treabă și nu mi-ar fi displăcut să-l văd pe fratele meu alături de ea.

S-a blocat și, după ce a respirat adânc, a spus:

— Voiam s-o invit undeva, dar nu printr-un sms. E prea banal pentru unul ca mine.

— Atunci spune-i în față, mâine la școală.

— Aș face-o, dac-aș avea curajul... Vezi, ea este altfel decât altele și mi-e frică să nu-mi spună „nu” dintr-un motiv oarecare.

— Ricky, dacă te place, nu va spune „nu”!

— După părerea ta, ar trebui să fac eu primul pas? Sau poate e mai bine să aștept să-l facă ea? a întrebat.

— Tu ești bărbatul! am pufnit în râs. Trebuie să faci tu primul pas și ea te va urma, dacă va dori. Susan e o fată timidă, nu va avea niciodată curajul să-ți ceară ceva.

A încuviințat și mi-a zâmbit. Demult nu-l văzusem atât de fericit și liniștit.

— Ție cum îți merge cu Dylan? a întrebat. Am citit în jurnalul tău că el nu te ia deloc în calcul.

I-am tras o privire. Nimeni nu putea să citească jurnalul meu; ar fi trebuit să-i fac o scenă pentru asta, dar n-aș fi avut putere.

— Îmi pare rău, dar l-ai pus pe pernă și, fiindcă nu știam ce să fac, am citit ultimele pagini, se scuza. Recunosc, m-am gândit mereu la voi doi împreună, dar din ceea ce scrii reiese că lucrurile nu merg prea bine.

— Lui îi place altă fată de mult timp.

— Și ție îți place de el de mult timp. Ar fi trebuit să știe cum e să dorești atât de mult o persoană și să n-o poți avea.

— Nu am nicio speranță cu el, Ricky, deja știu asta. Ar trebui să-l vezi cum se schimbă când este ea... Chipul i se luminează, ochii îi strălucesc cu o sclipire deosebită, pare cel mai fericit băiat din lume.

— Nu-i nevoie să-l văd. Cunosc expresia aceea, apare pe fața ta de fiecare dată când Dylan e prin apropiere. Lucy, știu că-ți va părea ciudat ce vreau să-ți spun, dar părerea mea e că n-ar trebui să renunți... Simte ceva pentru alta, desigur, dar dacă relația dintre ei n-ar funcționa? Dacă ea n-ar fi fata perfectă pe care o crede Dylan? În acel moment vei fi tu, gata să-l facă să înțeleagă că e dragoste adevărată! m-a sfătuit și eu am rămas surprinsă.

Nu-mi imaginam că era așa înțelept.

Să nu renunți. Niște cuvinte simple și complexe în același timp. E greu să nu renunți când știi că deja nu mai poți câștiga bătălia.

— E dificil, Ricky. Și dacă aș renunța?

— Îți amintesc că ești mai puternică decât crezi.

A zâmbit și m-a făcut să mă simt mai bine.

Am deschis gura ca să continui, dar cineva a bătut insistent la ușa camerei mele și a intrat după câteva clipe. Era Beth.

— De ce stai așezată pe canapea? Și de ce nu te pregătești de petrecere? a întrebat cea mai bună prietenă a mea, înfruntându-mă.

— Ce petrecere?

— Petrecerea lui Clarisse! Ai uitat?

Nu-mi aminteam și nici nu voiam să mă duc! Ultima dată a fost o plictiseală de moarte.

— Mulțumesc, dar prefer să rămân acasă, am zis.

— Totuși ai să mergi. Ia-l și pe Ricky ca să nu se plictisească singur acasă! Hai. Vor fi și Dylan, și Tyler. Va fi vesel, sunt convinsă, m-a asigurat, dar pe mine nu mă convingea deloc.

— Mă duc să mă pregătesc, mi-a zâmbit Ricky și a ieșit din odaie.

18. Îmi plac buzele tale...

Nu aveam nicio așteptare în privința acelei seri, speram doar să mă întorc acasă cât mai repede posibil. Dorința mea de a mă distra era egală cu zero și în plus, ca situația să fie și mai rea, mai era și Ricky care părea foarte entuziasmat de ideea de a participa la petrecerea lui Clarisse. Eram sigură că îmi voi petrece toată seara supraveghindu-l ca nu cumva să bea cine știe ce scârboșenie alcoolică.

Maică-mea s-ar fi înfuriat foarte tare dacă Ricky s-ar fi întors acasă beat, și cu siguranță ar fi dat vina pe mine.

— Simt că va fi o seară perfectă pentru mine și Tyler. Știi, cred că el s-a schimbat, e mai atent, mai gentil... mi-a spus Beth în timp ce mergem spre casa lui Clarisse.

Nu reușeam să cred că Beth încă își punea speranțe în Tyler. El profita de ea, însă ea nu voia să accepte asta. Am prevenit-o de multe ori, rugând-o să stea cât mai departe de el, dar insista cu dorința de a continua povestea nebună și inexistentă cu el.

— Beth...

Am încercat să repet a mia oară că pentru Tyler acea relație era un fel de joacă, nimic mai mult, dar m-a blocat înainte ca să încep a vorbi.

— Știu, Lucy, el e un prost, mă ia peste picior și... *bla bla bla*, mi-a îngânat, și în acel moment am înțeles că trebuie să mă retrag și s-o las pe ea să-și dea seama singură că de fapt comitea o mare greșeală.

— Bine, dar să nu zici că nu te-am prevenit!

— Sper să fie Daniel pentru tine. Nu pot să cred pierdut sărutul vostru, a spus schimbând subiectul.

Ricky s-a oprit brusc și m-a privit confuz.

— L-ai sărutat pe cel nou?

— Cel nou? E un băiat foarte frumos! Ai văzut ce ochi are? a răspuns Beth.

— Da, colegele mele spun într-una: „Vai, Doamne! E atât de frumos! Vreau să mă mărit cu el.” sau „Zici că dacă folosesc trucul cu căderea cărților, îmi va cere numărul de telefon, ca în filme?” a imitat Ricky vocile colegelor sale, iar eu nu mă puteam opri din râs.

Nu-mi închipuiam că poate atât de bine să imite pe cineva.

Nu am dat mare atenție fetelor care roiau în jurul lui Daniel, și nici nu mi-am închipuit că aveau așa fantezii cu el! Din contra, știam foarte bine care din fete ar fi fost dispuse să facă orice ca să-l cucerească pe Daniel. El însuși mi-a spus că multe dintre ele i-au lăsat bilețele cu fraze ambigue sub bancă, în dulăpior sau chiar în buzunarul de la geacă. Erau foarte hotărâte!

— Uite, sora ta a avut onoarea să atingă acele frumoase și, cu siguranță, gingașe buze! a comentat Beth, cu o privire visătoare.

Nu greșea. Erau într-adevăr așa cum le-a descris Beth... Pentru o clipă mi s-a părut că le simt iar, că respir aroma lui de mentă, că percep atingerea mâinii lui pe fața mea. Eram atât de pierdută în acea amintire, încât mi s-a părut că eram iarăși pe acel hol, cu o sută de ochi ațintiți asupra mea.

Numai că, în momentul când îmi imaginam cum mă îndepărtam de Daniel și-i revedeam ochii limpezi, creierul meu o modificat imaginea și în locul lor au apărut ochii adânci și întunecați ai lui Dylan...

A fost destul ca să mă întorc cu picioarele pe pământ!

— Uite că am ajuns! Sunteți gata de distracție? a întrebat Beth emoționată.

Am hotărât să tac din gură ca să nu-i stric dispoziția și am schițat un zâmbet.

Ea s-a strecurat repede în casa plină ochi de persoane deja amețite, în timp ce eu m-am reținut câteva secunde afară cu Ricky.

Cel puțin ai putea să te prefaci că ești fericită, mi-am sugerat. Uită de toate, măcar o dată și distrează-te!

— Ricky, ai grijă ce faci! Voi fi cu ochii pe tine toată seara, i-am spus stingându-i scânteia de speranță care se aprinsese în privirea lui.

— Aș putea măcar să beau ceva? Sau să agăț vreo fată? a întrebat.

Am preferat să nu-i dau ascultare și m-am concentrat asupra lui Dylan care, acompaniat de prietenul lui și evident surprins de prezența mea, venea spre noi. Era mai frumos decât de obicei: părul întunecat puțin ciufulit, cămașa albă descheiată lăsa să i se vadă pectoralii, pantalonii negri strânși pe picioare. Dacă ar fi dorit, în acea seară ar fi avut orice fată la picioarele lui.

— Lucy, îți curge saliva din gură, mi-a șoptit fratele meu la ureche.

I-am dat un cot ca să-l pun la punct.

Nu puteam face nimic! Pentru mine Dylan era sinonim cu perfecțiunea.

— Lucy! Ce faci aici? a întrebat Dylan, mirat. Știam că asta ar putea fi reacția lui.

— Beth m-a obligat să vin.

Și apoi, eram sigură că vei fi și tu, am adăugat în sinea mea.

— Este și Beth? a întrebat Tyler, cu un zâmbet răutăcios.

— Da.

— Atunci de ce stăm afară? Mă așteaptă o fată înăuntru, a răspuns mergând cu pași mari și repezi ca să ajungă la prietena mea cea mai bună.

Comportamentul lui m-a enervat și Dylan a observat.

— I-am vorbit din nou și mi-a promis că va lua în considerație ideea de a o trata mai bine pe Beth.

Speram că nu mi-a spus asta doar ca să mă liniștească. M-am limitat la un zâmbet și m-am întors să-i zic lui Ricky să nu se îndepărteze prea mult de mine, dar am înțeles că voi avea necazuri pentru că la spatele meu nu era nici urmă de Ricky. Fratele meu s-a dus fără să-mi spună nimic! Îmi va trebui o groază de timp ca să-l găsesc.

— Vai, nu, Ricky a plecat, am spus disperată.

Dylan și-a sprijinit mâna de umărul meu și mi-a șoptit:

— E mare, Lucy. La șaisprezece ani cred că va fi în stare să se descurce și fără surioara lui.

Nu, Ricky deocamdată nu era în stare. Dar dintr-un motiv neînțeles, am hotărât să am încredere în el și să-l las să se distreze fără supravegherea mea continuă.

Ne-am îndreptat spre intrare și fără să vreau, m-am uitat exact la locul unde Daniel mi-a vorbit prima dată. Mi-am amintit că atunci am crezut că ar fi un băiat antipatic și enervant, dar din fericire mă înșelasem.

M-am întrebat dacă și Daniel era la petrecere și mi-am dorit să fie. Dylan precis s-ar fi alăturat grupului lui Tyler, și ca de obicei, ar fi discutat chestii bărbătești de care nu-mi pasă. Știam în schimb că Daniel mi-ar fi făcut companie.

Îndată ce-am intrat, am fost învăluiți de un aer cald irespirabil.

— Ia asta, te vei simți mai puțin încordată, a spus Dylan oferindu-mi imediat un pahar de cu cine

știe ce scârboșenie în el.

Am refuzat, și el n-a insistat. Mă cunoștea îndeajuns ca să știe că dacă răspunsul meu era un „nu”, era greu să se schimbe într-un „da”. Refuzul meu nu părea să-i displacă prea tare, mai mult, a golit ambele pahare.

— Mergem să dansăm? mi-a propus.

— Desigur.

Am reușit să ne amestecăm printre ceilalți invitați veseli și transpirați, și am dansat cât de mult a fost posibil. Dar mișcările care se puteau face erau minime, iar peste puțin timp am simțit că nu-mi mai ajungea aer. Dar nu conta. În fața mea îl aveam pe Dylan care-și ridica brațele și cânta cât putea de tare piesa ce răsuna. Era ca un zeu coborât pe pământ. Și după câte se părea, nu eram singura care a observat asta, deoarece niște fete de lângă noi nu reușeau să-și ia ochii de la el. El părea să nu-și dea seama. Se gândea numai la dans și la distracție.

Dansam de ceva timp deja când de noi s-au apropiat Beth și Tyler, care nu mai încetau să se sărute și să se atingă, lucru care m-a făcut aproape să vomit.

M-am retras ca să-mi iau aer și tocmai când ieșeam în grădină, m-am pomenit față-n față cu Daniel. El intra, în timp ce eu ieșeam.

A pufnit în râs când m-a văzut.

— Ai venit să mai încerci un *Long Island* sau de data asta optezi pentru o bere?

— Nu ești drăguț, i-am spus îndepărtându-mă ca să ies.

Aerul proaspăt m-a făcut să mă simt așa de bine! Era exact ceea de ce aveam nevoie.

— Ce faci aici?

Daniel a venit din urma mea.

— M-au obligat să vin. Urăsc aceste petreceri, i-am explicat.

— Îmi închipui. Nu semeni cu una care și-ar dori mult să se distreze, a spus așezându-se pe o bancă.

— Să știi că eu am dansat tot timpul și chiar m-am distrat.

— Da... îmi imaginez, a spus chicotind.

M-am dus să mă așez lângă el.

— Caroline nu-i în seara asta, a observat Daniel.

— Cu atât mai bine, am zis.

— Nu-i atât de rea fata aceea. Dimpotrivă, e gîngășă, simpatică, amabilă și chiar drăguță, a comentat Daniel.

— Și tocmai pentru asta n-o suport. E perfectă, e tot ce-și dorește Dylan. Eu niciodată n-aș putea să fiu ca ea!

Daniel m-a privit câteva clipe și mi-a examinat atent fața, pe urmă a șoptit:

— Nu-i nevoie să fii ca ea. Ești perfectă așa cum ești.

Spune-i ceva. Hai spune-i ceva, mi-a repetat o voce, dar buzele mele păreau paralizate, și ochii mei nu reușeau să se dezlipească de ai săi.

— Lucy, cred că Dylan nu se simte prea bine, a venit Beth să mă salveze de la prostia secolului.

M-am ridicat imediat și am urmat-o. Dylan stătea așezat pe o canapea, avea ochii închiși și fața palidă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Clarisse, care se apropiase ca să verifice.

— O fi băut prea mult. Du-l la etajul de sus, în camera mea, ajută-l să se întindă pe pat și lasă-l să doarmă un pic, a răspuns ea dându-mi cheile de la odaia sa.

Mulțumită lui Tyler, am reușit să-l punem pe picioare și să-l ducem în odaia lui Clarisse. Apoi m-

au lăsat singură cu el.

Era ciudat să văd în ce hal a ajuns. Într-un anumit sens, mi se părea caraghios.

Ziua era băiatul perfect, noaptea părea să se transforme.

M-am așezat pe marginea patului, alături de el, și am întins mâna ca să-i aranjez o șuviță de păr. În acel moment, brusc a deschis ochii și s-a uitat în jur.

— Trebuie să merg la baie, a fost unicul lucru pe care l-a spus înainte de a se ridica ca să se ducă spre camera de baie a lui Clarisse.

Fata aceea era o norocoasă. Avea o casă enormă, iar odaia ei era foarte frumoasă, amenajată cu mobilă ultramodernă.

Câteva secunde mai târziu, Dylan s-a întors și s-a așezat pe pat. Am simțit ochii lui ațintiți asupra mea și când m-am întors, m-am cufundat în acel castaniu-întunecat. Mă fixa intens, atât de sigur, în timp ce eu credeam că amețesc.

Și-a umezit lent buza inferioară și a șoptit cu voce accentuată:

— Îmi plac buzele tale...

Fața lui s-a apropiat încet de a mea, până când i-am simțit respirația pe piele.

Credeam că e doar un vis, dar când buzele lui reci s-au lipit de ale mele, am înțeles că totul era adevărat. Dylan mă săruta.

19. Mulțumesc, Caroline.

Credeam că era o glumă a imaginației mele. Credeam că în puțin timp mă voi trezi din acel vis minunat, dar mă înșelam. Buzele acelea lipite de ale mele îmi păreau mai adevărate ca niciodată și ca s-o confirme, inima mea bătea cu putere. Cel mai bun prieten al meu mă săruta. Era prea frumos ca să fie adevărat, știam că ceva mergea strâmb, dar în acel moment nu avea importanță. Conta numai atmosfera care s-a creat între noi, tensiunea pe care o simțeam crescând înăuntrul meu.

Dylan s-a îndepărtat pentru câteva clipe și-și fixă privirea asupra mea, analizând fiecare părticică a chipului meu pentru a se concentra din nou asupra gurii mele, care nu aștepta altceva decât să se unească cu a sa.

Am respirat adânc și am adunat tot curajul pe care-l aveam. M-am întins spre el și l-am sărutat.

Îi priveam chipul, în timp ce mâinile lui alunecau până la talia mea pentru a mă așeza deasupra lui. Mi-am afundat mâinile în părul lui și l-am tras ușor.

Era un moment perfect. Îl așteptam de atâta timp.

Dar tocmai în *acel* moment perfect cineva a bătut la ușă.

De nevoie, m-am ridicat de pe picioarele lui Dylan și m-am dus să deschid. M-am pomenit cu Clarisse și Caroline în fața mea.

— Dispăreți imediat din casa mea! Părinții mei vor veni în câteva momente, vecinii i-au anunțat. Aveți fix cinci minute ca să vă mișcați fundurile de aici! a spus Clarisse enervată.

Am simțit cum furia îmi aleargă prin vene, dar am încercat s-o înăbuș pentru a mă ocupa de Dylan care nu era în cea mai bună formă.

— Cum se simte? a întrebat Caroline intrând în odaie.

M-am întors să-l privesc. Era întins pe pat, cu ochii închiși.

— Cred că de-abia a adormit.

Ea s-a apropiat și i-a dat la o parte niște șuvițe de păr de pe frunte. L-a studiat câteva secunde. Părea încântată și o înțelegeam perfect. Știam ce simțea.

— Hm... cred că-i momentul să-l scoatem de-aici, a spus agitată.

M-am apropiat de Dylan, am încercat să-i clatin brațul și, din fericire, s-a trezit imediat. A deschis ochii și s-a uitat în jur confuz.

— Ce se întâmplă? a întrebat.

— Trebuie să plecăm. Părinții lui Clarisse au aflat de petrecere și vin înapoi, l-a anunțat Caroline.

El își aținti privirea asupra ei și se făcu roșu la față de rușine. A coborât din pat și de-abia a încercat să facă un pas, că a închis ochii și și-a pierdut echilibrul.

Eu și Caroline l-am ajutat să se țină pe picioare și să coboare scările, dar n-a fost deloc ușor, Dylan părea că nu voia să colaboreze.

— Cât naiba ai băut? a întrebat Caroline.

— N-am idee.

L-am văzut de mai multe ori pe Dylan după ce bea, dar nu m-am gândit că putea să ajungă în așa stare.

Salonul era gol și m-am întrebat cum a reușit Clarisse să trimită acasă în așa puțin timp atât de mulți oameni. Au rămas doar prietenele ei pentru a face curat după nebunia pe care au lăsat-o în urma lor invitații.

Tocmai atunci a intrat Daniel.

— Ce se întâmplă? a întrebat îngrijorat.

— Dylan e beat, ne ajuți?

— Lăsați-mă pe mine, a spus luându-mi locul.

Am ieșit din casă și l-am băgat pe Dylan în mașina lui Daniel. Caroline s-a așezat lângă el înaintea mea, din păcate. Dylan și-a lăsat capul pe picioarele ei, iar ea l-a mângâiat pe frunte. Gelozia mă copleșea. Singurul lucru pe care voiam să-l fac era s-o arunc afară din mașină pe Caroline și să-i iau locul.

Daniel a intuit în ce stare eram și și-a pus mâna într-a mea.

— Cred că e timpul să-l ducem acasă, a spus.

— Lipsește Ricky.

L-am avut sub ochii mei o bună parte a serii, până când a dispărut cu cine știe care fată. Nu l-am mai văzut și nu mă puteam întoarce acasă fără el pentru că maică-mea nu mi-ar fi iertat-o.

— Trebuie să apară din clipă-n clipă, a zis Daniel.

— Tu de unde știi?

— I-am spus să vină să te caute. Trebuie să se întoarcă în curând, mi-a spus uitându-se în celular cât e ora.

I-am spus să vină să te caute.

Cuvintele acelea m-au făcut să mă simt dintr-odată mai bine. Eu și Daniel deveneam buni prieteni, și faptul că s-a gândit la mine m-a bucurat. Pentru câteva clipe, cuvintele simple rostite de el au șters gelozia mea pentru Dylan.

Fratele meu a venit cu sufletul la gură peste câteva clipe.

— Vor fi aici peste două minute. Să mergem. A urcat și Daniel a pornit mașina.

— Băieți, Dylan nu se simte deloc bine. Poate ar fi bine să-l ducem primul acasă, a spus Caroline.

— Da, okay. Unde locuiește? a întrebat Daniel.

Eu și Caroline am răspuns la unison. M-am enervat cumplit, dar am respirat adânc și m-am calmat.

Câteva minute mai târziu eram în fața casei lui Dylan. El încă stătea cu capul sprijinit de picioarele lui Caroline, care continua să-i netezească părul.

— Ce facem? a întrebat Ricky.

— Părinții lui sunt acasă. Dacă îl vede maică-sa în starea asta, se va termina rău pentru toți, am zis.

Mama lui Dylan era cea mai dulce persoană din lume, dar era și extraordinar de protectoare cu fiul ei.

— Mai sunt și alte intrări? a întrebat Daniel.

— Da, în spate este a doua ușă care dă în bucătărie, de obicei noaptea e închisă. Cred că la această oră, judecând după luminile pe care le văd aprinse, soții Bailey sunt în salon și privesc televizorul. Odaia lui Dylan se află, în schimb, la al doilea etaj.

— Perfect. Să ne divizăm. Ricky și Caroline, distrageți-le atenția părinților. Sunați la ușă și începeți să vorbiți cu ei, inventați o scuză, în timp ce eu și Lucy îl ducem pe Dylan la etajul de sus, a

explicitat Daniel.

Părea o idee bună, cu un pic de noroc putea să funcționeze. Ricky era priceput la spus minciuni, eram sigură că se va descurca impecabil cu părinții lui Dylan. Singura care nu părea convinsă era Caroline, care-și ținea privirea ațintită asupra lui Dylan.

— Mergem? a întrebat Daniel.

Am urmat indicațiile lui și, după ce l-am tras pe Dylan afară din mașină, eu și Daniel ne-am pornit cu cea mai mare prudență în spatele casei. Ne-am postat în fața ușii și am așteptat să auzim soneria.

Între timp Dylan a deschis ochii și se uita confuz în jur.

— Ce se petrece? a întrebat cu voce adormită.

— Încercăm să te ducem la tine în odaie fără să te vadă mama ta în ce stare ești. Străduie-te să colaborezi, l-am prevenit.

— Desigur, a spus Dylan, căutând să stea drept și îndepărtându-se de mine și de Daniel pentru câteva secunde.

— Mamă! Deschide, suntem...

A reușit să spună doar asta, din fericire, și doamna Bailey nu l-a auzit pentru că exact în acel moment a zbârnâit soneria.

— Ce faci, amice? l-a întrebat pe Daniel care i-a astupat gura cu mâna.

— Dylan, ți-o spun pentru binele tău: încearcă să taci mîlc, l-am avertizat și am deschis ușa de la bucătărie.

Am pătruns în casă și ne-am dus spre scări. A fost greu să-l târâm pe Dylan la etajul de sus și să-l convingem să nu facă zgomot.

Când l-am pus pe pat, mi s-a părut că am scăpat de-o povară.

— Desigur că putea să bea mai puțin, a comentat Daniel.

Dylan a deschis ochii și s-a ridicat de pe pat. L-am ajuns ca să-l conving să stea întins, și când eram destul de aproape de el, m-a sărutat din nou.

Când s-a îndepărtat, totuși, mi-a șoptit:

— Mulțumesc, Caroline.

Am simțit cum inima mea se sfărâmă în mii de bucăți.

— Lucy, cred că ar fi mai bine să plecăm, mi-a spus Daniel cu jumătate de gură.

Uitasem complet de el.

Eram confuză. *S-a gândit că era cu Caroline?* m-am întrebat.

— Lucy... a continuat să insiste Daniel.

Am hotărât să las baltă gândurile acelea prostești pentru că a doua zi cu siguranță aş fi vorbit cu Dylan.

Eu și Daniel am ieșit din casă fără a ne face observații datorită prestației marelui actor Ricky. Data aceea s-a autodepășit. S-a prefăcut că celularul lui nu avea semnal și a improvisat o convorbire cu mama, care era bună prietenă cu doamna Bailey.

Am urcat în mașină ca să-i așteptăm pe Ricky și Caroline.

Eram cu moralul la pământ. Știam că petrecerea lui Clarisse s-ar putea dovedi un dezastru, dar nu în așa măsură.

— E totul în ordine? a întrebat Daniel.

Nu. Simțeam un gol imens, ca și cum mi-ar fi fost smuls un organ vital. Aș fi vrut să strig, să plâng, să fug și să uit totul. Dar nu puteam. Să fugi de probleme nu înseamnă să le rezolvi.

— Lucy? a continuat Daniel luându-mă de mână.

— În seara asta Dylan m-a sărutat... Am în vedere mai devreme, la petrecerea lui Clarisse, i-am

mărturisit.

Daniel și-a retras mâna și și-a ațintit privirea într-un punct nedefinit în afara mașinii. În salon plutea o tăcere jenantă, care mă făcea și mai mult să re trăiesc momentele importante ale serii.

— Și de ce ești cu moralul la pământ? a întrebat după câteva minute.

— M-a încurcat cu Caroline... Și dacă a făcut la fel și la petrecerea lui Clarisse?

Spunând aceasta, mi s-a făcut și mai rău, încât am izbucnit în plâns.

Speranța că am putea fi împreună eu și Dylan a început să se năruie, la fel ca și amintirea buzelor lui pe ale mele.

— Nu plânge, mi-a șoptit Daniel ștergând lacrimile care-mi brăzdau chipul. Se va aranja totul, ai să vezi. Sunt sigur că el își va aminti de seara asta. Și dacă n-o va face, tu vei fi cea care-i va aminti ce are de pierdut.

Daniel a încercat să mă consoleze și lucrul acesta îmi făcea plăcere. M-am întins până la el și l-am cuprins cu putere. Aveam nevoie de căldura cuiva în acel moment, dar mai bine zis, aveam nevoie de o persoană ca Daniel.

20. E gelos?

Îmi plăcea duminica. Era singura zi a săptămânii când deșteptătorul nu suna, când Ricky nu striga prin casă în căutarea ciorapilor, când mama nu intra în odaia mea cu scopul de a mă da jos din pat. De obicei era și singura zi în care celularul meu nu era aprins, dar în acea duminică am uitat să-l sting.

Cu o seară înainte totul a mers bine, până când Dylan n-a pronunțat acea frază. Îmi făcusem iluzii crezând că m-aș putea apropia de el într-un anumit mod și că îmi va împărtăși sentimentele, dar adevărul era că el avea ochi numai pentru Caroline. Aceea era iubire adevărată. O iubire predestinată să evolueze.

Mi-am întins mâna spre noptieră și am deschis ochii ca să văd cine era cretinul care mă suna duminică dimineața. Orice gând negativ mi-a dispărut într-o clipită când am văzut pe ecran inscripția „Dylan”. Am sărit din pat și am simțit o doză mare de adrenalină, de parcă aș fi băut cinci cești de cafea.

Ce vrea oare? Explicații pentru seara de ieri?

Acelea și multe alte întrebări apăreau în capul meu una după alta, în timp ce mă gândeam dacă să-i răspund sau nu celui mai bun prieten al meu.

— Alo, am spus apăsând tasta verde.

— Lucy, încă dormi? a întrebat o voce somnoroasă.

Am respirat adânc și m-am așezat pe marginea patului. Inima îmi bătea nebunește, nu mi s-a mai întâmplat niciodată să fiu atât de nervoasă din cauza unui apel telefonic.

— Nu, s-a întâmplat ceva? Vocea îmi tremura.

— În realitate, da. Adică, nu. M-am trezit cu o durere groaznică de cap și nu-mi amintesc nimic din ce-a fost ieri-seară. Întrucât ultima amintire care-o am e cu tine, mă întrebam dacă ai putea să-mi spui precis ce s-a întâmplat, a silabisit.

Știa foarte bine cum să mă pună în încurcătură. Nu reușeam să cred...

Am tăcut. Nu aveam idee ce să zic!

— Ce-ți amintești cu exactitate?

— Doar că dansam și apoi tu te-ai îndepărtat. Din acel moment, un gol absolut.

Nu-și amintea nimic și eu nu știam dacă era bine să-i amintesc. M-am gândit la o scuză plauzibilă ca să mai câștig puțin timp. Îmi era frică că spunându-i adevărul, lucrurile între noi s-ar fi schimbat și nu-mi doream asta.

— Hm... m-am bâlbâit.

M-am ridicat din pat din cauza agitației.

— Nici eu nu-mi amintesc totul. Eram beată ca și tine.

M-am blestemat tot atunci pentru prostia pe care o spuseseam. Eu beată? Nu m-ar fi crezut nimeni, cu atât mai mult Dylan care știa foarte bine că nu eram genul acela de fată.

— Lucy Sanders beată? Nu pot să cred că mi-a scăpat asta! a spus râzând. Totuși, nu pentru asta te-am sunat. Deoarece astăzi nu am nimic de făcut, mă gândeam să organizez ceva... de pildă să mergem la film. Vrei?

Nu i-aș fi refuzat niciodată o invitație la cinema. Să vezi și să comentezi un film cu Dylan era unul dintre lucrurile care îmi plăcea să le fac.

— Desigur!

— Sună-l tu pe prietenul acela al tău... cum îi spune?

— Daniel, am zis mușcându-mi buza ca să-mi rețin râsul.

Am observat un pic de nervozitate în vocea lui în timp ce se prefăcea că nu-și amintește numele, dar m-am gândit să nu-i dau prea mare importanță.

— Da, el. Ne auzim mai târziu.

A închis, iar eu i-am trimis un mesaj lui Daniel. M-am pregătit repede și am primit confirmare de la

Daniel și de la Beth. Nu știam ce film vom vedea, dar aveam încredere deplină în alegerea lui Dylan. Eu și el aveam aceleași gusturi în materie de filme, seriale TV sau cărți.

— De ce ea are voie să iasă, iar eu nu? a țipat Ricky, umblând furios prin casă, încercând să atragă atenția mamei.

Aceeași poveste. Lui Ricky îi plăcea să facă scandal de fiecare dată când ieșeam undeva, dar noi cu mama eram obișnuite deja.

M-am uitat la ceas, Tyler împreună cu Dylan ar fi trebuit să treacă să mă ia peste puțin timp. Din păcate, eu încă nu aveam permis, dar îmi pusesem în gând să mi-l iau cât mai curând. Nu mai voiam să depind de prietenii mei sau să folosesc transportul public.

Când am auzit sunetul claxonului, am ieșit din casă, dar am văzut că nu mă aștepta mașina lui Tyler.

La început nu l-am recunoscut pe bărbatul de la volan, dar a coborât geamul și atunci i-am văzut fața. Nu era foarte schimbat de la ultima noastră întâlnire: mai adăugase câteva riduri, iar părul îi era vopsit mai întunecat ca să ascundă niște fire albe datorate vârstei.

Ce naiba voia tatăl meu? De ce a venit la noi acasă? Nu-l văzusem pe omul acela din ziua în care a ieșit din casă trântind ușa. Au trecut trei ani, dar amintirile și furia față de el erau încă vii în inima și în mintea mea.

Nu știam ce să fac, am rămas nemișcată în mijlocul grădinii din fața casei.

El a coborât din mașină, iar eu m-am dat înapoi. Nu aveam nicio intenție să vorbesc cu el. Nu aveam nevoie de explicațiile lui pentru că deja știam ce s-a întâmplat, mama îmi povestise totul în aceeași seară.

— Lucy... a murmurat, privindu-mă cu ochii limpezi. Părea trist, de parcă suferea pentru că îi lipseam, atunci de ce ne-a părăsit? De ce nu a încercat niciodată să reia legătura cu mine și Ricky?

Din fericire, acea întâlnire a fost întreruptă pentru că mașina lui Tyler a sosit. Dylan a coborât imediat și a venit lângă mine.

M-a strâns în brațe, ca și cum ar fi fost un scut și s-a uitat amenințător la bărbatul dinaintea noastră. Bineînțeles că Dylan știa totul. A doua zi după acea teribilă seară de acum trei ani, am hotărât oricum să mă duc la școală, gândindu-mă că aș fi destul de puternică și aș putea să-mi rețin lacrimile. În realitate a fost cu mult mai dificil decât crezusem. În timpul orei de matematică, pe neașteptate, am izbucnit într-un hohot de plâns disperat și am fugit din sală. Dylan a venit după mine. Așezați pe o bancă în curte, i-am povestit totul, iar el m-a consolat cum numai el știa s-o facă.

— Vreau doar să-i vorbesc, a spus tatăl meu.

— Nu cred că este un moment potrivit pentru discuții, a răspuns Dylan.

Tatăl meu l-a ascultat și a hotărât să plece fără să mai adauge ceva.

Doar atunci când mașina a dispărut din câmpul meu vizual, am simțit cum respirația mi s-a liniștit, iar bătaile inimii au devenit normale. M-am lipit mai strâns de Dylan, în brațele sale mă simțeam în siguranță.

— Totul e în ordine, a șoptit mângâindu-mi părul. Am simțit lacrimile care-mi scăldau fața. S-au întâmplat prea multe lucruri în așa puține minute și nu reușeam să-mi controlez emoțiile.

— Nu plânge, nu se va mai întoarce, nu-ți face griji, a continuat Dylan cu vocea lui tandră.

Poate că avea dreptate, poate că tatăl meu nu se va întoarce după ce a văzut reacția mea. Dar totuși simțeam că nu va renunța ușor. În privirea lui am văzut multă determinare.

Mi-am adunat puterile și am urcat în mașina lui Tyler. Unicul lucru de care aveam nevoie într-adevăr era o ieșire împreună cu prietenii mei. Dylan a decis să se așeze în spate cu mine și tot drumul m-a ținut de mână.

De obicei, acel simplu gest m-ar fi făcut să visez cu ochii deschiși, dar de data aceea nu i-am dat prea multă importanță. Nu încetam să mă gândesc la tatăl meu. Despre ce voia să-mi vorbească? Știam cum s-au petrecut toate de la mama, ce altceva mai era de spus? Orice ar fi fost, nu aveam nicio intenție să-mi distrug ultimul an școlar cu probleme de familie.

În fața cinematografului, la intrarea principală, ne așteptau Daniel și Caroline. Sperasem foarte mult că Dylan nu a invitat-o, dar m-am înșelat.

Simțeam că seara aceea trebuia să fie decisivă pentru Dylan și Caroline.

Când ne-am apropiat ca să-i salutăm, Daniel a înțeles imediat că era ceva ce nu mergea. Se vedea după modul cum mă privea...

— E totul în ordine? a întrebat după ce m-a salutat. Nu știam ce să-i răspund.

— Da, totul e okay, să mergem, a răspuns Dylan în locul meu, apucându-mă de mână și trăgându-mă după el.

Am rămas surprinsă de comportamentul lui, părea nervos și agitat, aproape gelos pe Daniel.

M-a ținut de mână tot timpul, nu m-a lăsat nicio secundă. Îi eram recunoscătoare. Contactul cu corpul lui m-a făcut să mă simt bine, mă ajuta să uit tot ce s-a petrecut.

Îmi plăcea să cred că Dylan ținea atât de mult la mine. Știam că așa era. Eram amândoi tulburați din cauza tatălui meu și simțeam necesitatea să fim alături.

Îmi plăcea să cred că între noi era un fel de fir care, în pofida la toate, continua să ne țină uniți. Un fir pe care nimeni, cel puțin așa credeam, nu ar fi fost în stare să-l rupă.

21. Nici măcar n-a salutat-o...

După cum am presupus, Dylan a ales un film interesant... Dar totuși n-am reușit să-l urmăresc. Aveam prea multe gânduri în cap. Gânduri pe care nu le puteam controla în niciun fel. Pe de o parte era întâlnirea cu tatăl meu și multe amintiri care apăreau fără să vreau în mintea mea. Pe de altă parte era Dylan, care toată seara n-a făcut decât s-o ignore pe Caroline dedicându-mi mie toată atenția. Nici măcar n-a salutat-o. A continuat să mă țină de mână și i-a furat lui Daniel locul de lângă mine.

De ce nu-și dădea seama de faptul că felul în care se purta cu mine, mă făcea să mă simt și mai confuză? De ce nu înțelegea că ceea ce pentru el era o simplă strângere de mână, pentru mine avea o semnificație mai profundă?

În sală s-au aprins luminile și pe ecranul mare a apărut inscripția „Pauză. Filmul va începe peste cinci minute.” Am simțit necesitatea să mă ridic și să plec, pentru că nu era suficient aer.

— Unde mergi? a întrebat Dylan.

— Mă duc la baie, mă întorc imediat.

Am schițat un zâmbet ca să-l fac să înțeleagă că totul era bine.

Ieșită din cinematograful, am respirat adânc și am încercat să alung lacrimile care se adunaseră de ceva timp și voiau să iasă.

Aproape că am țipat când am simțit o mână pe umărul meu.

— Hei, e totul în ordine? Am văzut că nu erai la baie și am hotărât să te caut aici, mi-a spus Caroline zâmbind.

Dacă era o persoană pe care în acel moment nu voiam categoric s-o văd, aceea era ea. Nu mi-a făcut nimic, desigur, dar n-o voiam prin preajmă.

— Dylan m-a rugat să-ți fiu alături, a spus că nu te simți prea bine, mi-a mărturisit cu un zâmbet plin de compasiune.

Ce naiba are în cap băiatul acela? m-am gândit în timp ce mă duceam spre baie, iar Caroline mă urma, bineînțeles, ca un fel de bodyguard. Nu mă simțeam deloc bine, și desigur ea nu putea să mă facă să mă simt altfel.

M-am apropiat de lavoar și mi-am spălat fața cu apă rece.

— Ai nevoie de o pastilă? Am ceva pentru durere de cap... a zis Caroline răscolind în geanta ei enormă.

— Nu, n-am nevoie de nimic. Voiam doar să iau o gură de aer, i-am răspuns sprijinindu-mă de peretele rece de marmură și închizând ochii pentru câteva clipe.

Să stau în liniște era tot ce-mi doream, aș fi dat orice ca să fiu în oricare alt loc de pe fața pământului.

— Pot să te întreb ceva? a spus Caroline, sprijinindu-se de perete alături de mine.

— Desigur.

— Crezi că aș putea avea vreo șansă cu Dylan?

Nu era prima oară când auzeam acea întrebare și nu era prima oară când nu știam ce să-i răspund.

— Știi... Sunt confuză, a continuat. Uneori mi se pare că-mi răspunde cu aceleași sentimente. Mă sună, îmi face complimente, mă invită să ieșim, mă fixează cu privirea când suntem la școală... Alteori, însă, cred că nu este deloc așa.

Reușeam să înțeleg perfect prin ce trecea. Uram să recunosc, dar eu și Caroline ne asemănam foarte tare. Diferența era că Dylan simțea pentru ea, numai pentru ea, ceva ce era mai mult decât prietenie. Aș fi vrut să i-o spun, dar eram prea egoistă ca s-o fac.

— Alteori? am întrebat.

— Da, de exemplu, ca în seara asta. Mi se face impresia că ar fi îndrăgostit de tine. De fapt, știu că sunteți prieteni și vă cunoașteți de când erați foarte mici. Ați crescut împreună, vă faceți confidențe, ați împărțit multe lucruri... Între voi s-a creat o legătură foarte puternică și de invidiat care...

S-a oprit.

Caroline ne-a cercetat sau, mai bine zis, l-a cercetat pe Dylan, exact cum el a cercetat-o pe ea.

— ...Ce vreau să spun este că în seara asta ți-a fost mereu alături. Te-a ținut strâns lângă el ca și cum ar fi fost iubitul tău și da, sunt geloasă... mi-a mărturisit lăsând privirea în jos.

Aceleași îndoieli, aceleași gânduri... fata aceea era sora mea geamănă. Amândouă eram obsedate de Dylan și de ideea că ar putea fi îndrăgostit de altcineva.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să-ți spun, a șoptit.

— Nu, stai liniștită. Dylan a stat lângă mine pentru că înainte să venim aici s-a întâmplat un lucru... Dar nu are nicio importanță. Nu simte nimic pentru mine.

— Îmi pare rău, pentru orice s-a întâmplat, cu adevărat.

Mi-a zâmbit puțin, privindu-mă cu ochii ei mari, albaștri.

Am ieșit de la baie și ne-am întors în sală când filmul era de-acum început.

După ce m-am așezat, Dylan s-a aplecat ușor pentru a-mi șopti la ureche:

— Te simți mai bine?

Am încuviințat.

— Știam că vorbind cu Caroline ți se va face mai bine, a adăugat.

Nu m-aș fi așteptat la așa replică. Credea că anume Caroline este persoana potrivită ca să-mi ridice moralul? Nici Beth, nici Daniel ori Tyler, dar Caroline? Uneori credeam că Dylan avea un serios deficit mental.

În sală s-au aprins luminile, semn că filmul s-a terminat. M-am grăbit repede afară, fericită că în sfârșit puteam să mă întorc acasă. Fusesse o zi prea plină de surprize.

Băieții s-au reținut în foaierul cinematografului ca să discute despre film, despre cele mai frumoase scene, despre cele pe care nu ar fi vrut să le vadă... Tyler citise până și cartea pe care era bazat filmul, și a făcut o comparație între versiunea cinematografică și roman, atrăgându-i atenția lui Dylan căruia îi plăceau astfel de analize. În orice caz, au mai zăbovit acolo vreo jumătate de oră, cufundați în discuții. Pentru mine nu conta foarte mult, așa că am preferat să mă îndepărtez și să ies.

Când aerul rece mi-a mângâiat fața, m-am simțit mai lejer și nodul acela din gât, pe care l-am avut toată seara, a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat o voce la spatele meu. Am înțeles imediat despre cine era vorba. Era imposibil să confund acea voce profundă și armonioasă. Ochii săi de culoarea smaraldului s-au ațintit asupra mea, iar buzele au schițat un zâmbet.

— Nimic, am mințit.

— Te cunosc de puțin timp, desigur, dar sunt destul de inteligent ca să-mi dau seama când cineva minte, a zis.

Nu știam dacă să-i mărturisesc sau nu. Unicii oameni care știau totul despre mine erau Dylan și Beth. Nu aș fi avut niciodată curajul să vorbesc cu alte persoane din frica de a nu fi judecată greșit și totuși, nu știu de ce, simțeam că puteam avea încredere în Daniel.

— Nu cred că ar fi cazul să vorbim aici, i-am explicat.

— Atunci haidem într-un loc mai potrivit. Cred că știu unul. O să-ți placă, ai să vezi.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Dar ceilalți?

— Chiar trebuie să știe unde te afli? Vor înțelege când vor vedea că lipsesc și eu, a explicat. Hai, să ne mișcăm mai repede, de nu, riscăm să ajungem prea târziu și să murim de frig.

M-am oprit pentru câteva secunde ca să mă gândesc, și am acceptat propunerea lui Daniel.

L-am urmat până la motocicletă lui și mi-am pus casca pe care el mi-a întins-o. Într-adevăr, Daniel era tocmai genul de băiat în geacă de piele și cu o motocicletă enormă. L-am cercetat în timp ce și-a pus casca și a urcat pe motocicletă, iar eu m-am așezat la spatele său. Mi-am strecurat brațele în jurul taliei lui și l-am strâns tare înainte de a porni. Motocicletele îmi plăceau foarte mult, dar în același timp îmi provocau teamă.

Poate pentru că atunci când eram mică, tatăl meu a avut un accident urât cu motocicletă. În acea seară era beat și la spatele lui era Ricky. Îmi amintesc bine ambulanțele care îi duceau...

Am închis ochii ca să alung amintirile urâte și am încercat să mă concentrez asupra prezentului. Un prezent în care, din păcate, aveam multe probleme, care în acel moment deși mi se păreau departe, de parcă motocicletă zburând ca o săgeată, mă făcea să mă îndepărtiez chiar și de gândurile cele mai sumbre.

Vântul îmi mângâia pielea, iar eu îl strângeam cu putere pe Daniel.

Puțin după asta am încetinit și ne-am oprit pe plajă, într-o parcare iluminată slab de un singur felinar.

— Nu e prea târziu pentru scăldat? am ironizat, sigură că scăldatul nu era ceea ce am fi făcut atunci.

— Târziu? Nu există așa cuvânt în vocabularul meu, a chicotit scoțându-și casca și oferindu-mi mâna ca să mă conducă la locul pe care dorea să mi-l arate.

Luna strălucea în înaltul cerului și se reflecta în valurile care se spărgeau de nisipul cald. Mi-am scos încălțăminte și ne-am apropiat de țărm.

— Îmi place marea noaptea, a murmurat pe neașteptate.

— Și mie... Mai mult sau mai puțin. E de-ajuns să ignori vântul care te face să tremuri, iar noaptea oferă un loc frumos, tulburător și probabilitatea de a mă găsi, exact în acest moment, în compania unui potențial ucigaș în serie, am continuat să glumesc pe seama lui.

Îmi plăcea să-l fac să zâmbească, pe obrazul lui drept apărea mereu o gropiță adorabilă.

— Privești prea multe filme și seriale TV, a răspuns.

— Sunt viața mea, tu nu poți înțelege.

M-am prefăcut ofensată.

S-a oprit și s-a întins pe nisip. Și-a pus brațele încrucișate sub cap și se uita la cer, de parcă ar fi fost ceva foarte interesant de văzut.

— Ai de gând să stai acolo nemișcată, privindu-mă toată seara? a întrebat amuzat.

După ce am reflectat câteva secunde, am hotărât să-i țin companie și m-am întins lângă el.

— Eu vin aici în fiecare seară. E un loc liniștit. Nu e relaxant? Doar zgomotul valurilor și cerul înstelat. Cred că ar fi unul dintre puținele locuri din Cannon Beach unde nu este iluminare, a explicat.

— Mi s-a întâmplat de puține ori să vin la mare noaptea, dar recunosc că nu-i rău deloc...

În noaptea aceea părea că stelele s-au multiplicat și străluceau mai tare ca de obicei.

— Ce ai avut mai devreme? a întrebat.

— Înainte de a veni la cinema, l-am văzut pe tatăl meu. Sunt ani de când nu l-am văzut, și nu știu... A fost ciudat să-l întâlnesc după atâta timp.

S-a întors spre mine și a întrebat curios:

— Cum adică, nu l-ai văzut de mult timp?

— Ne-a părăsit. A plecat. Într-o seară s-a întors acasă și a avut o discuție foarte aprinsă cu mama mea. Noi cu Ricky ne-am dus în altă odaie ca să nu-i auzim. În acea seară tata a ieșit din casă zicând că nu avea nicio intenție să mai trăiască împreună cu noi pentru că nu ne suporta. Mama mea, apoi, a avut curajul să-mi spună că tata n-o mai iubea și simțea nevoia de a se îndepărta de noi pentru a se simți liber. Acum are o altă familie, și-a refăcut viața. Nu înțeleg de ce s-a întors. Speram să nu-l mai văd, i-am explicat rapid.

M-au trecut fiorii din cauza frigului pe care îl simțeam sau poate din cauza amintirilor neplăcute. Daniel a observat. Și-a scos geaca și mi-a întins-o:

— Ține, e destul de frig, nu vreau să te îmbolnăvești. M-aș simți vinovat.

M-am îmbrăcat și am rămas așezată lângă el.

— E un cretin omul acela. Ar fi putut să gestioneze mai bine situația, a murmurat la un moment dat. Nu poți să-ți părăsești familia pentru că ai nevoie de libertate. Trebuie să te gândești înainte de a-ți crea una.

Raționamentul său era mai mult decât chibzuit, dar nu aveam dorință să vorbesc despre tatăl meu. Așa că m-am ridicat în picioare, m-am apropiat de apă și m-am întors spre Daniel să-i văd reacția.

Mă privea confuz, apoi s-a ridicat și m-a ajuns.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat.

Răspunsul a venit imediat: m-am apropiat de apa rece ca gheața și am început să împrôsc cu picioarele în direcția lui Daniel.

Seara a fost una dintre cele mai frumoase din toată viața mea... Încă îmi amintesc cum am râs, cum voiam să mă joc și să mă distrez... Într-un anumit moment, Daniel s-a apropiat mai mult decât trebuia, m-a cuprins de talie, m-a ridicat de la pământ și m-a învățit. Când picioarele mele au atins din nou nisipul, m-am uitat în ochii lui de culoarea smaraldului.

Razele lunii îi luminau chipul îndeajuns ca să-i văd umbra gropiței delicioase.

S-ar fi putut întâmpla ceva în noaptea aceea, am înțeles în clipa în care a început să-mi privească buzele apropiindu-se lent. Totul ar fi fost perfect, dacă un jet de apă nu m-ar fi făcut să sar în sus de frică să nu mă ude.

Daniel a izbucnit în râs și a continuat să spună glume însoțindu-mă până în fața casei, și ciudat, acel lucru nu m-a iritat.

— Nu am mai văzut pe nimeni să sară așa!

A continuat să râdă cu poftă până la ușa casei mele.

— Foarte amuzant, Daniel. Într-adevăr. Și data viitoare te voi urma, oriunde nu mai duce, dar numai vara cu soare cald sus pe cer, am ironizat.

— Vai, ce-i asta? O invitație ca să ieșim împreună? a glumit.

Am ridicat ochii spre cer și n-am reușit în niciun fel să fac să-mi dispară zâmbetul pe care-l aveam imprimat pe față de câteva ore.

— M-am distrat cu tine în seara asta. Am fi putut nici să nu mergem la cinema, a comentat Daniel.

— Da, ai dreptate. Ah, ține geaca. Ți mulțumesc că mi-ai împrumutat-o.

— Cred că e timpul să plec, e foarte târziu. Noapte bună, Lucy, mi-a șoptit ca să mă îmbrățișeze și eu m-am lăsat purtată de acea strângere caldă.

Cum altfel putea să se încheie o seară minunată ca aceea? În realitate, mai era ceva... și răspunsul a venit peste câteva secunde.

Daniel s-a desprins lent din îmbrățișare, dar și-a lăsat mâinile pe talia mea. În câteva clipe, după

un schimb de priviri, buzele noastre s-au întâlnit.

Mi-am dat seama numai atunci când am simțit lipsa aromei lui. Acel sărut a fost ceva ce nu voi uita niciodată. Corpul meu s-a umplut de fiori și în capul meu a început să se formeze un gând care, până un minut mai devreme, l-aș fi considerat imposibil: poate Daniel ar fi în stare să-l șteargă din capul meu pentru totdeauna pe Dylan.

22. Ar fi avut importanță pentru mine?

Vi s-a întâmplat ca într-o dimineată, dintr-odată, fără un motiv aparent, să vă treziți cu o dorință incredibilă de a vă scula, de a ieși, de a merge la școală, de a învăța, de a vă întâlni cu prietenii... de a trăi viața din plin, bucurându-vă de fiecare clipă chiar și de cea mai nesemnificativă? Păi iată, mie nu.

Senzația care îmi era cea mai cunoscută în acei ani era dorința de a dispărea de pe fața pământului pentru a evita problemele pe care, doar acum înțeleg, mi le cream eu singură, ca toți adolescenții. Atunci unicul lucru pe care mi-l doream era să cresc cât mai repede posibil, fără să știu că, mergând înainte, viața va fi mai complicată, nu mai simplă.

Dacă aș fi știut aceasta atunci, în ultimul meu an de *high school*, lucrurile ar fi decurs în alt mod...

Dacă ar trebui să aleg un cuvânt pentru a sintetiza viața mea din acea perioadă, alegerea ar fi căzut pe un mare „Poate”.

Poate că Dylan îmi împărtășea sentimentele, *poate* că nu.

Ceea ce s-ar fi putut întâmpla după declarația mea mă speria prea mult. Aveam nevoie de un punct ferm, de cineva care putea fi punctul meu de referință, întotdeauna. Și tocmai de asta știam că aș fi petrecut o bună parte din anul școlar tulburându-mă cu acel poate.

În acea dimineată nu mă simțeam deloc în formă, dorința de a înfrunta ziua era sub zero, încă și din cauză că nu știam cum să mă comport cu Daniel.

Sărutul lui din seara precedentă mi-a trimis în *knock out* sărmanul meu creier. Toată noaptea am fost tulburată căutând răspunsurile la patru întrebări simple. Prima: *Cum ar trebui să mă comport la școală?* A doua: *De ce naiba a făcut-o?* A treia: *A avut vreo semnificație pentru el sau a fost doar un joc?* Și ultima, poate cea mai importantă: *A avut importanță pentru mine?*

M-am întors și răsîntors sub plapumă fără să pot închide un ochi. Știam că era stupid să-mi fac toate acele probleme, în fond era vorba doar de un sărut, și de fapt nu el mă tulbura. Eram îngrijorată pentru că prima dată un băiat a fost în stare să-l șteargă din mintea mea pe Dylan. Nu mi se mai întâmplase până atunci! Avusesem iubiți în trecut, dar în fiecare din ei am căutat ceva de-a lui Dylan și nimeni nu l-a putut îndepărta din mintea și din inima mea nici măcar pentru o clipă.

Cu Daniel a fost altfel... Fiind cu el, mi-am luat cu totul gândul de la Dylan și chiar dacă la început acest lucru mi-a creat bună dispoziție, reflectând, am înțeles că în realitate mi-a adus numeroase probleme...

Am ieșit din duș și am tremurat din cauza aerului rece din camera de baie. Aș fi preferat să-mi petrec întreaga zi ascunsă în norul de căldură care se formase în duș. În dimineata aceea, timpul trecea mai lent ca de obicei, iar asta îmi convenea pentru că ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-l întâlnesc pe Daniel. Dar, în același timp, eram curioasă să descopăr cum s-ar comporta după seara precedentă... Eram într-o confuzie totală.

După ce m-am pregătit, am ieșit din casă și am așteptat-o pe Beth. Cu o seară înainte am rugat-o să

mergem la școală împreună. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva despre situația mea, și cine mă putea înțelege mai bine decât ea?

Am găsit-o așteptându-mă, sprijinită cu spatele de copacul din fața casei. Era îmbrăcată puțin altfel și se simțea foarte bine. Nu avea obișnuitul pardesiu negru și lung până la genunchi, și nici obișnuții blugi și obișnuitele Converse albe. Purta în schimb o geacă jeans un pic prea mare pentru ea, o pereche de leggings negri, un pulover roșu și pe cap avea o căciuliță neagră de lână. Părul adunat în două cosițe drăguțe îi adăuga o doză de gingășie care de-obicei îi lipsea.

— Îți stă foarte bine îmbrăcată așa, i-am spus apropiindu-mă.

— Mulțumesc, mi-a sugerat Tyler. Adică, nu direct, a chicotit. Ieri mi-a arătat fotografia unei fete pe care o consideră într-adevăr frumoasă, știi, una din acele fete extraterestre de pe Tumblr, care și cu un sac în cap ar fi perfecte. Și, nu știi... M-am gândit că ar fi o idee bună să-i adopt stilul.

Mă făcea să zâmbesc faptul că Tyler avea Tumblr. Nu părea deloc genul de băiat de pe *social network*.

— Vai, măcar o dată a făcut un lucru inteligent, am ironizat.

Beth n-a zis nimic, s-a limitat să-și ridice ochii spre cer, demonstrând un dezacord total.

— Despre ce voiai să-mi vorbești? În mesajul de ieri-seară părai foarte agitată, a explicat.

— Nu! Ce te-a făcut să crezi? am întrebat confuză. Mi se părea că am scris un mesaj normal.

S-a oprit pentru câteva secunde și, după ce a căutat în celular, mi-a arătat mesajul și am început a râde când am văzut ce-am scris:

„bETH!1 Mână am nevoie ca tu să Mă ÎnSoțești la ȘCOALĂ. Trebuie NEAPĂRAT să-ți vorbesc!”

Eram atât de absorbită de sărutul lui Daniel, încât nici nu mi-am dat seama că i-am trimis prietenei mele așa o grozăvie.

— Da, de fapt păream foarte disperată, am admis.

— Spune-mi totul. Așteaptă, lasă-mă să ghicesc, e vorba de Daniel?

— Da.

— Îmi imaginam... Aseară ați dispărut pe neașteptate. Toți ne-am făcut griji pentru tine!

— Daniel m-a dus undeva și am stat acolo singuri. Aveam într-adevăr nevoie, îndeosebi după cele întâmplate... i-am povestit.

— Știi, Dylan mi-a spus când m-a însoțit până acasă. Dar să nu mai vorbim despre asta, okay? Scopul tău e să lași trecutul în urmă și să te concentrezi asupra prezentului. Un prezent în care, după câte văd, Daniel ar putea avea un rol interesant, mi-a făcut cu ochiul.

— Tocmai despre asta am vrut să-ți vorbesc. Ieri, când m-a adus acasă, m-a sărutat, i-am destăinuit.

Pronunțând acele cuvinte, am simțit cum mi s-a luat o piatră de pe inimă. Știam că mărturisindu-i lui Beth, m-aș simți mai bine.

— Ce-a făcut? a strigat, oprindu-se brusc în mijlocul trotuarului și atrăgând atenția trecătorilor. A făcut ochii mari de uimire și și-a acoperit gura.

— Eu. Am. Știut, a pronunțat lent cuvânt după cuvânt. Doamne-Dumnezeule! E foarte tare!

A început să sară în sus de fericire, m-a apucat de mână și m-a îndemnat să fac la fel, dar nu aveam dispoziția potrivită.

— Ce-i cu tine? a întrebat observându-mi confuzia.

— Nu știu... Nu știu dacă ar fi un lucru bun sau rău. E doar un sărut. S-ar putea să nu aibă nicio importanță pentru el.

— Dar pentru tine da. Lucy, te cunosc și știu ce înseamnă această privire. Te gândești la Dylan. Bineînțeles că avea dreptate.

— Lucy, nu mai poți continua așa. Îți interzic. Mama dracului, te-a sărutat un băiat ca Daniel, și tu te gândești la Dylan? Nu-i poți permite unei fantezii să te împiedice să ai relații cu alte persoane! Nu poți lăsa ca și de data aceasta totul să se termine cum a fost cu Byron și Scott.

— Problema e că de data aceasta Dylan nu are niciun amestec. Nu știu cum, dar Daniel reușește să mă facă să-l uit și anume acest lucru mă înspăimântă! Nu pot să înțeleg de ce tocmai el. De ce el a încercat să facă invers, mai exact să se deosebească de Dylan? Prin ce este diferit de ceilalți?

Cu cât mai multe întrebări formulam, cu atât simțeam cum în capul meu se mărește confuzia.

— El te place, probabil mai mult decât ești dispusă să recunoști. Poate el e băiatul potrivit, Lucy.

Băiatul potrivit. Nu-mi imaginasem pe nimeni altcineva alături de mine decât pe Dylan, cum putea Daniel să fie băiatul potrivit?

A venit momentul să vorbesc cu prietenul meu cel mai bun și să-i mărturisesc totul. Trebuia să-i spun că între noi nu putea fi o simplă prietenie pentru că eu îl iubeam și nu mai puteam să mă prefac. În sfârșit aș fi descoperit dacă sentimentele mele erau împărtășite. Totuși, aveam dorința, dar nu aveam curajul de a acționa; frica era mult mai mare.

— Imposibil. Nu poate să-mi placă un băiat pe care abia dacă-l cunosc! Vreau să zic... niciun om sănătos la minte nu s-ar încurca cu cineva pe care... îl cunoaște de câteva săptămâni, m-am bâlbâit.

— Mmm... Nu ești convingătoare, știu bine că atunci când începi să te bâlbâi, în realitate ai în vedere contrariul. Hai, nu-i greu s-o recunoști! În sfârșit cineva, care nu este Dylan, a reușit să se îndrăgostească de tine. Trebuie să-i dai o șansă, m-a sfătuit Beth.

Am trecut de intrarea în școală și îndată ce Beth l-a văzut pe Tyler, și-a luat rămas-bun cu o strângere rapidă de mână și s-a dus spre el.

Eram singură în mijlocul holului. Nu știam unde să mă duc și ce să fac. De un lucru eram sigură: trebuia cu orice preț să-l evit pe Daniel.

De-abia gândul acela mi-a trecut prin minte, că cineva mi-a pus mâna pe umăr. Am respirat adânc și m-am întors. N-am fost foarte surprinsă să-l văd pe el înaintea mea.

— Ce faci aici singurică? a întrebat zâmbind.

— Eu studiam, am bâiguit în căutarea unei replici inteligente, care cu siguranță n-a fost ceea ce mi-a ieșit din gură, studiam ordinea dulăpioarelor. Știi, numerele... iată, sunt așezate în mod arbitrar și n-am înțeles niciodată de ce.

— Nu sunt lucruri potrivite să le faci dis-de-dimineată, a spus, făcându-mă să mă simt și mai proastă.

— Da, de fapt... am murmurat coborându-mi privirea și străduindu-mă să zâmbesc ca să-mi ascund stânjeneala.

A făcut un pas spre mine și mi-a ridicat delicat bărbia pentru a face ca privirile noastre să se întâlnească. În mai puțin de o secundă buzele noastre s-au unit, lăsându-mă fără respirație.

M-aș fi așteptat la orice, cum ar fi un discurs, dar nu la un sărut.

Cu cealaltă mână mi-a cuprins talia și m-a tras spre sine. Era ca și cum în jurul nostru s-ar fi format un fel de scut care ne izola de restul lumii.

Când ne-am desprins, m-a privit și mi-a șoptit dulce:

— De ieri-seară aștept să te sărut din nou.

Am rămas surprinsă. Fie din cauza confidenței, fie din cauza sărutului.

A sunat clopoțelul și m-a făcut să-mi întorc gândurile la lecțiile acelea blestemate. Daniel mi-a zâmbit și mi-a întins mâna ca să mergem împreună.

Când mi-am luat ochii de la el, am observat că cineva la spatele lui a asistat la toată scena. Nu știu ce m-a apucat în acel moment, dar văzându-i chipul lui Dylan, am înțeles că era momentul potrivit să

încerc să-l uit, și dacă era un om în stare să mă ajute s-o fac, acela era tocmai băiatul care mă ducea de mână.

M-am întors să privesc ochii de culoarea smaraldului ai lui Daniel și, zâmbind, i-am strâns mâna. Acel simplu gest pentru mine a însemnat un nou început.

Un început în care Dylan ar fi devenit doar un prieten sau, cel puțin, aceasta era ceea ce speram.

23. Trebuia să-mi ascult conștiința.

De fapt, nu era un început ușor de înfruntat. Pentru tot restul zilei n-am reușit să-mi scot din cap privirea lui Dylan când a descoperit că între mine și Daniel a apărut ceva.

Ce a apărut exact, ca să spun adevărul, nu-mi era clar nici mie. Eram atât de confuză... Daniel m-a cucerit cu caracterul lui, pentru că mă aprecia pentru ceea ce eram și pentru că m-a ajutat *cu Dylan*, pe lângă toate. Însă, în realitate cunoșteam foarte puține lucruri despre el...

Ca să complice situația, apoi, era și faptul că Dylan ședea lângă banca mea în timpul primei ore din acea zi, iar când am intrat în clasă nici nu mi-a răspuns la salut. Cum ar fi trebuit să acționez în fața unui comportament de acest gen?

— Sanders, la tablă.

În plus, și profesorul de matematică părea să mă urască mai mult decât de-obicei.

M-am ridicat de pe scaun pufnind și m-am apropiat de tablă ca să rezolv o ecuație imposibilă. În timp ce stăteam acolo în picioare, în fața acelor cifre lipsite de sens, mi-am zis că în lunile care mai rămâneau, voi studia mult ca să susțin examenul. Trebuia s-o fac dacă aveam de gând să frecventez o universitate și să-mi construiesc viitorul la care am visat mereu... cu Dylan, mi-a amintit conștiința și eu i-am zis imediat să tacă.

Eram îndrăgostită de el de așa mult timp încât să mă gândesc la dânsul devenise un automatism.

— Sanders, rezolvă ecuația, m-a îndemnat profesorul. Am început să scriu niște cifre, de fiecare dată mă întorceam spre el ca să înțeleg după expresia lui dacă eram sau nu pe drumul cel bun, iar după caz, să corectez ce-am scris. Funcționa cu toți, cu excepția profesorului de matematică, evident. Omul acela era nemișcat și impasibil ca o statuie.

— Bailey, ajută-ți prietena, a zis.

Dylan s-a apropiat de tablă și în mai puțin de un minut a reușit să rezolve ecuația pe care eu o găseam de neînțeles.

Dar nu m-a privit nici măcar o dată. Nici atunci când a luat creta din mâna mea, niciodată.

Când s-a terminat lecția, profesorul m-a rugat să mă opresc pentru câteva minute deoarece avea nevoie să-mi vorbească. Știam foarte bine că-mi va citi obișnuita lui predică, lungă încât să mă facă să întârzi la următoarea oră.

— Sanders, aștept de la tine sârguință maximă. În aceste luni nu ai demonstrat destulă, a pufnit, gesticulând furios.

M-am întrebat mereu de ce omul acela urmărea atât de atent reușita mea. În clasă erau persoane care nu cunoșteau nici măcar tabla înmulțirii, și totuși nu erau ținute sub supraveghere și tensiune ca mine.

— Trebuie să găsim o soluție, a concluzionat apropiindu-se de catedră și uitându-se în foi. Dumnezeu și domnul Bailey sunteți prieteni, e adevărat?

Credeam că a înțeles! În acești ultimi ani am pierdut numărul observațiilor răutăcioase la adresa

mea și a lui Dylan.

— Atunci nu cred că veți avea probleme, dacă veți studia împreună după-amiaza. El e cel mai bun elev din clasă și sunt sigur că, într-un anumit fel, va reuși să vă ajute, a explicat profesorul. Voi discuta și cu domnul Bailey și-i voi cere această mare favoare. Sper că va avea curajul să accepte.

După cum o spunea, părea să fie cel mai prost om de pe planetă.

Am ieșit din sala de clasă, plină de furie și umilință. Profesorul nu putea să mă trateze în așa mod! Cine naiba se credea?

Am parcurs holul ca o furie, cântărind mii de argumente ca să fiu scutită pe viață de cursul de matematică, când brusc cineva m-a izbit violent în umăr făcându-mă să ajung lângă dulăpioare.

— Ce i-ai spus? m-a atacat Tyler tunând și fulgerând.

— Ce naiba vrei? am întrebat îndepărtându-l de mine.

Un val de durere mi-a săgetat spatele. Lovitura a fost violentă.

Tyler își ieșise din fire, era evident, și nu avea de gând să cedeze. M-a apucat iar de umeri, și la câțiva centimetri de fața mea a zis:

— Ce naiba i-ai spus lui Beth?

Răsuflarea lui caldă m-a lovit în față și aproape m-am sufocat când am inspirat miros de fum.

— Nu i-am spus nimic. Lasă-mă în pace! L-am împins din nou și m-am îndepărtat de el.

— Ah, da? Atunci de ce continuă să mă evite? De ce spune mereu că nu țin la ea și că mă folosesc de dânsa? a întrebat.

Nu reușeam să cred... Poate Beth a înțeles în sfârșit că avea nevoie de un băiat mai bun decât Tyler alături de ea. Speram din tot sufletul. Nu aș fi știut cum s-o consolez în ziua în care ar fi aflat că a fost înlocuită cu una dintre multele fete pe care le ducea în pat.

— Poate că a înțeles în sfârșit ce poamnă ești, am răbufnit.

— Lucy, ți-am zis să nu te amesteci. Știi ce te așteaptă, m-a amenințat.

M-a cutremurat gândul că Dylan ar putea afla ce simțeam pentru el. Cel mai mult m-a cutremurat gândul că l-aș putea pierde.

— Eu. Nu. I-am. Spus. Nimic, am scandat lent cuvintele.

Mi-a aruncat o privire și s-a îndepărtat rapid. M-a crezut, eram sigură. Era destul de deștept ca să înțeleagă că nu mințeam și că nu aveam idee despre ce vorbea. Numai Tyler îmi mai lipsea cu paranoia lui...

M-am îndreptat spre dulăpiorul meu sau, mai bine zis, aveam de gând să merg în acea direcție, dar l-am văzut pe Dylan care tocmai făcuse colțul și am hotărât să merg spre el. Îi simțeam deja lipsa.

Am respirat adânc și am făcut câțiva pași în direcția lui, dar dintr-odată m-am blocat. Caroline mă întrecuse și era de-acum lângă el. Dylan i-a zâmbit cum nu i-a zâmbit nimănui până atunci și au început a râde și a pălăvrăgi.

Am simțit un gol în stomac. *Lucy, nu poți. Bagă-ți în cap că ai acum pe altcineva*, mi-a amintit conștiința și a trebuit să-i dau ascultare.

— Iată-te, te-am căutat peste tot! a zis o voce la spatele meu.

Am zâmbit când i-am întâlnit ochii de smarald.

— Scuze, voiam să-mi las niște lucruri în dulăpior, i-am răspuns.

— Mmm... din câte văd cineva pare foarte fericit, a șoptit uitându-se la spatele meu.

Bineînțeles că vorbea despre Dylan. Zâmbetul lui s-ar fi văzut de la un kilometru. Îi lumina nu doar chipul, dar și restul încăperii.

— Tu... Ești sigură că... Da, mai pe scurt, nu aș vrea ca toate astea să-ți facă și mai rău.

Se subînțelegea relația noastră.

— Totul e bine, fii pe pace, am murmurat lăsându-i un sărut ușor pe buze.

Daniel a răsuflat ușurat și m-a apucat de mână ca să mergem împreună. Le-am aruncat o ultimă privire lui Dylan și Caroline, și pe urmă am decis s-o las baltă. Cel mai bun prieten al meu era fericit, doar asta conta.

Dar tu ești? m-a întrebat conștiința. Simțeam că în curând voi fi.

Orele următoare au trecut în grabă și a venit momentul să ne întoarcem acasă. Când s-a terminat ultima lecție, am simțit aceeași fericire ca un copil căruia i se oferă bomboanele preferate.

Daniel era afară, lângă motocicletă, mă aștepta. La prânz m-a invitat să petrecem după-amiaza împreună și eu am acceptat. Eram fericită, dar totuși nu puteam să alung acea umbră de tristețe care mă însoțise întreaga zi.

N-am reușit să vorbesc cu Dylan, și din cauză că lângă el a fost mereu Caroline. S-a rotit în jurul lui tot timpul și au luat prânzul împreună. Nu eram furioasă pe ea, dar mă enerva modul cum mi-l lua pe Dylan.

Am alungat din cap gândurile acelea și m-am concentrat asupra lui Daniel. Era unicul om care trebuia să conteze pentru mine.

Ochii lui verzi mi-au urmărit fiecare pas, până când am ajuns în fața lui.

— Ești gata? m-a întrebat cu un zâmbet dulce și mi-a dat casca.

— Desigur.

Am urcat pe motocicletă și în sfârșit ne-am îndepărtat de acea pușcărie numită școală. Treceam ca vântul printre mașini, cu o viteză destul de mare, încât l-am strâns cu putere pe Daniel de frică să nu cad. Am ajuns în fața casei lui, care la lumina soarelui părea mai mare și mai frumoasă.

Când am intrat, în salon era un dezastru de nedescris: pop-corn pe jos, perne împrăștiate peste tot, farfurii din plastic, cărți pentru copii cu pagini rupte, pixuri și creioane...

— O mai faci pe babysitter-ul? am întrebat chicotind.

— Desigur, e vesel.

Când m-am întors, am înțeles că era ironic. Un lucru absolut nepotrivit pentru el, dar totuși îl făcea ca să le demonstreze părinților că era în stare să se descurce de unul singur. Îmi plăcea determinarea lui.

Ne-am dus în bucătărie și el a scos din frigider tot felul de ingrediente.

— Știi să gătești? l-am întrebat.

— Desigur că da.

Am rămas surprinsă. Pentru mine, să prepar o tartină era deja mare lucru, dar încă să gătesc.

— Nu sunt un nepriceput la bucătărie, ca tine... I-am dat un cot, iar el a chicotit și s-a apucat de treabă.

Îi urmăream fiecare mișcare, chipul lui concentrat. Părea atât de diferit decât era de obicei. Buzele strânse într-o linie subțire, ochii ușor semiînchiși și sprâncenele coborâte în jos... era într-adevăr fermecător. În timp ce amesteca ingredientele, i-am observat mușchii brațelor care deveneau vizibili. Sub tricoul alb și subțire se întrevedea corpul lui athletic, perfect. Eram fără cuvinte.

— Te distrezi privindu-mă? a întrebat deodată.

— Nu te priveam, mi-am luat ochii de la corpul lui.

— Mincinoaso, a zâmbit aruncând spre mine puțină făină.

Războiul cu făină a fost inevitabil. De parcă eram iar copii, fericiți și lipsiți de griji, fără niciun fel de probleme... Dacă numai ar fi fost posibil, aș fi întors timpul înapoi pentru a retrăi acele momente perfecte.

Deodată și-a pus brațele în jurul taliei mele, și-a apropiat chipul de al meu și a început să mă

sărute tandru pe buze.

În odaie s-a creat un nor format din făină, hainele noastre erau albe, iar în bucătărie era un dezastru.

— Poate ar fi mai bine să comand niște sushi, a chicotit Daniel după ce s-a uitat la cina pe care o pregătea.

S-a îndepărtat ca să-și ia celularul, iar eu m-am sprijinit de un scaun în așteptarea lui. În acel moment telefonul meu a început să vibreze și pe ecran a apărut numele „Dylan”.

Am răspuns imediat.

— Hei...

— Ești prietena mea cea mai bună, nu? Îmi spui întotdeauna adevărul, așa-i? a întrebat.

— Da, desigur.

Îmi era frică. Simțeam după vocea lui că ceva nu-i în regulă.

— Și atunci de ce nu mi-ai spus că te-am sărutat?

M-au trecut florii.

24. Zeci de scuze...

Zeci de scuze au urmat una după alta în capul meu, în timp ce căutam o explicație îndeajuns de plauzibilă ca să justific prostia pe care o făcusem. Apoi, totuși, mi-am dat seama de faptul că și el putea foarte bine să mi-o spună dacă își amintea. Dar oare merita să risc pentru așa o neghiobie? Lucrurile cu Daniel mergeau bine și nu aș fi permis nimănui să le distrugă.

— Dacă știai, de ce m-ai întrebat? De ce te-ai prefăcut că nu s-a întâmplat nimic? am întrebat cu intenția de a-l încolți.

Tăcerea lui mi-a confirmat faptul că mi-am atins obiectivul.

— Eu primul ți-am adresat întrebarea, a izbucnit.

Nu aveam de gând să mă predau.

Am deschis gura ca să-i dau replica, dar în acel moment Daniel a intrat în bucătărie și a anunțat:

— Peste câteva minute vom avea sushi.

Eram mai mult decât sigură că Dylan auzise totul. O sută de procente.

— Vai, nu m-am gândit că ai fi cu el, a murmurat la telefon.

— Ascultă, Dylan, sunt ocupată. Vorbim mâine, dacă vei dori să-mi vorbești, am spus închizând telefonul, fără măcar să aștept răspunsul lui.

Nu-mi venea să cred. Chiar am făcut asta.

Am rămas să privesc emoționată celularul pentru câteva secunde, pe *display* era o poză cu mine și Dylan făcută în urmă cu un an în vacanță. Nu reușeam să cred că lucrurile se schimbau atât de repede. Situația între noi degenera câte un pic.

— Scuze, nu știam că vorbeai cu Dylan, a spus încet Daniel, sprijinindu-se cu spatele de ușa bucătăriei.

— Nu era nimic important, fii pe pace.

M-am străduit să zâmbesc ca să nu-l fac să se simtă incomod.

Daniel știa foarte bine ce sentimente aveam față de Dylan, iar eu simțeam că nu avea încredere totală în mine; nu eram surprinsă, puteam să-l înțeleg.

El a lăsat privirea în jos și a spus doar:

— Mergem în salon? Cel puțin până ne aduc sushi. Tonul vocii lui m-a îngrijorat, dar am încercat să ascund asta. A făcut loc pe canapea pentru amândoi și m-am așezat alături de el. Era detașat, și tocmai de asta am hotărât să vorbesc.

— E totul în ordine?

— Da, desigur. De ce? a răspuns întinzându-se să ia telecomanda ca să mărească volumul la televizor.

Răspunsul lui m-a iritat și să mă abțin, în acel moment, era imposibil.

— Pentru că știu că nu-i așa. Daniel, știi că poți vorbi despre orice cu mine. Dacă ceva nu merge, e destul să mi-o spui.

Am încercat să rămân calmă în timp ce pronunțam acele cuvinte. În majoritatea cazurilor reușeam să obțin ce voiam datorită bunăvoinței. A întins mâna din nou ca să stingă televizorul.

În odaie, vocea enervantă a lui Homer Simpson a fost înlocuită de o tăcere glacială. Daniel se uita în gol, în timp ce degetele mâinii băteau cu insistență pe plasticul telecomenzii. Era nervos, dar de ce? Nu reușeam să găsesc o explicație rezonabilă pentru comportamentul său ori, mai degrabă, nu voiam ca motivul să fie cel la care mă gândeam.

Aveam o idee a mea, dar voiam ca el să-mi spună adevărul.Â

— Daniel... am insistat punându-i mâna pe umăr, dar îndată ce l-am atins, el s-a întors brusc spre mine.

— Din ce motiv ești cu mine, Lucy? Ca să încerci să-l uiți pe Dylan sau pentru că într-adevăr simți ceva pentru mine?

Întrebarea lui m-a cutremurat.

— De ce te tulburi așa, Daniel, i-am răspuns.

— Deoarece te cunosc un pic și știu ce simți pentru cel mai bun prieten al tău. Am încercat să te ajut să-i atragi atenția, îți amintești?

— Daniel, te rog, nu fi și tu împotriva mea.

Aveam nevoie de el, era singurul în stare să mă facă să mă simt mai bine, nu voiam să-l pierd din cauza unui asemenea lucru. Dacă ținea la mine, trebuia să accepte faptul că aveam nevoie de timp ca să-l scot pe Dylan din capul meu.

— Nu sunt împotriva ta. Îți spun doar că ceea ce simt pentru tine e un sentiment adevărat și nu te folosesc ca să uit pe cineva. Dar tu?

S-a ridicat de pe canapea și m-a privit cu ochii lui limpezi.

Dar eu? Eram prima care nu cunoștea răspunsul la această întrebare. Știam că simțeam ceva pentru Daniel, nu puteam să neg, dar în același timp nu știam dacă sentimentul față de el a apărut doar pentru că, într-un oarecare mod, încercam să-l uit pe Dylan.

— Nu vreau să fiu un înlocuitor. Știi ce înseamnă să te uiți în ochii cuiva și să înțelegi că nu ești tu cel pe care-l dorește, și că și-l închipuie pe altcineva în locul tău, a explicat.

Daniel avea dreptate, nu puteam să mă joc cu sentimentele lui. În acel moment m-am simțit nefericită și am vrut să plec. Nu puteam înfrunta privirea lui rece și detașată, mă rănea.

— Îmi pare rău, Daniel, am murmurat înainte de a ieși din casă.

— Așteaptă, a ridicat vocea ca să se facă auzit, în timp ce eu traversam grădina ca să mă îndepărtez cât mai repede.

Nu m-am oprit, mai mult, am continuat să merg cu pași grăbiți, sperând că-l voi evita. Nu voiam să-i vorbesc. Îl jigneam pe un băiat care până în ultimul moment a încercat să mă ajute? Și aruncam totul în aer din cauza lui Dylan? Nu era pentru prima oară, tocmai de aceea mă simțeam și mai prost. Trebuia să nu-i mai dau atâta importanță acelui băiat. Dar se știe că atunci când îți dorești un lucru, se întâmplă exact invers.

Am ajuns acasă cu lacrimi în ochi. Nu atât pentru ce s-a întâmplat cu Daniel, cât pentru sentimentul pe care-l aveam față de Dylan. Mă consuma, mă făcea să mă simt rău și eu începeam ușor să mă clatin.

Am apucat mânerul, dar ușa s-a deschis și înaintea mea au apărut două persoane: mama și profesorul de matematică.

Ce naiba făceau împreună?

— Domnule Sullivan, l-am salutat, dar semăna mai mult cu o întrebare.

Fața mamei mele s-a făcut roșie ca racul și am observat un pic de jenă în ochii profului. Nu voiam

să cred. Mama mea ieșea cu profesorul de matematică? Acela care nu mă suporta? Acela care nu scăpa nicio ocazie ca să mă pună în încurcătură în fața întregii clase? Gândul acesta îmi făcea rău.

— A fost o plăcere. Pe curând, a spus bărbatul din fața mea și a ieșit din casă, lăsându-mă singură cu mama.

Când am închis ușa, întrebarea mi-a ieșit spontan:

— Ce-a făcut el în casa noastră?

— Nimic.

Mama a schițat un zâmbet și s-a întors în bucătărie.

— Cum adică nimic? am urmat-o șocată. Să nu-mi zici că voi doi aveți o relație. Știi că el e profesorul meu de matematică, așa-i?

Nu puteam și nu voiam să cred că ieșeau împreună. Părea prea absurd.

— Ce-i rău în asta? a întrebat ea.

— Chiar vrei să discutăm despre acest subiect? Spune-mi că-i doar o glumă, mamă.

A suspinat exasperată.

Dezgustul meu a crescut când pe masa de la bucătărie am observat un buchet de trandafiri roșii-roșii. Dar ce naiba...

— De când a început această poveste?

— Lucy, du-te în odaie. Nu-i treaba ta, mi-a tăiat-o scurt.

Mi-am reținut furia și am ieșit din bucătărie. Am trântit ușa odăii mele cu toată puterea pe care o aveam, ca s-o fac pe mama mea să înțeleagă că situația nu-mi era deloc pe plac. Dacă aș fi mers mai încet și aș fi ajuns acasă cu un minut mai târziu, m-aș fi lipsit de scena aceea ridicolă, evitând să-mi complic ulterior viața.

Împinsă de instinct, am luat celularul și printre apeluri am căutat numărul lui Dylan. Când am apropiat degetul de butonul verde, m-am oprit și mi-am dat seama de ceea ce făceam... Nu aveam curajul, nu după ce-am vorbit la telefon acasă la Daniel. Și totuși, degetul meu a apăsat acel buton și apelul a pornit.

— Lucy?

— Poți să vii la mine? am întrebat cu voce tremurândă.

— Îndată, a răspuns.

Simțeam cum toată furia pe care mi-o reprimasem a ieșit la suprafață încetul cu încetul. Respirația mea a devenit mai rapidă, de parcă mă sufocam. Știam ce era: teama de a-l pierde pe Daniel, resentimentul față de mama mea, dorința de a-l revedea pe tatăl meu... Toate emoțiile care s-au îmbinat între ele, producând un amestec în stare să-mi blocheze respirația.

Câteva minute mai târziu, cineva a bătut la ușa camerei mele, și când am deschis, m-am pomenit înfruntând ochii întunecați ai lui Dylan. M-am aruncat în brațele lui fără să aștept, înainte să apuce să intre în odaie. Aveam atâta nevoie de îmbrățișarea lui, de parfumul lui, de el, încât nu-mi păsa de nimic altceva.

25. Va trebui să zâmbești ca să-ți maschezi durerea.

— Cine? Ești sigură? Adică, spune-mi că e o glumă sau ceva de genul, te rog, a exclamat Beth în pauza de prânz, lăsând să-i cadă o bobită de strugure.

Cât mi-ar fi plăcut să fi fost vorba de o glumă. Nu mi-ar fi venit să vomit ca noaptea trecută de fiecare dată când creierul meu îmi amintea de profesorul de matematică și mama mea. Nici nu m-am atins de mâncare, eram tulburată.

— Nu, Beth. Vorbesc serios. Știu ce-am văzut și cine era bărbatul care ieșea din casa noastră.

— Ce scârbos! Lucy, domnul Sullivan și mama ta. Doamne-Dumnezeule!

— Da, ...mulțumesc că mi-ai amintit cel puțin de zece ori de când ți-am spus!

— Aceasta explică multe lucruri. De exemplu, de ce profului îi pasă atât de mult de reușita ta școlară! De când se întâlnesc? a întrebat băgându-și în gură o altă bobită din fructul ei preferat. O, Doamne! Încă nu-mi vine să cred. Domnul Sullivan nu pare un tip potrivit pentru mama ta, a izbucnit în râs.

Cu cât treceau minutele, cu atât mai mult regretam că i-am destăinuit descoperirea mea. După cum râdea, părea că i-aș fi spus bancul cel mai amuzant din lume! Problema era că pe mine toată afacerea nu mă făcea deloc să râd. Dacă numai încercam să-mi imaginez ce viață oribilă aș fi avut cu proful, care în fiecare dimineață lua dejunul în bucătăria mea, cu mama mea... sărutările și mângâierile... îmi părea că amețesc. Ajunge, Lucy! mi-am zis sărind în picioare.

— Scuză-mă, Beth, mă duc să iau ceva ca să mă calmez. Nu mă simt bine defel.

Începea să mă doară capul, aveam nevoie de o gură de aer.

Cu pași rapizi am ieșit din cantină și am traversat în fugă holul pustiu. La acea oră studenții erau toți la prânz, aproape toți... Caroline evident că nu: venea în direcția mea cu obișnuitul ei zâmbet larg. Îndată ce m-a văzut, s-a oprit să mă salute.

— Ești bine, Lucy? m-a întrebat.

— Mmm...

„Să vedem... între mine și Dylan lucrurile nu merg prea bine, cu cât trece timpul, cu atât mai tare simt că-l iubesc. M-am certat cu Daniel, unicul băiat care a arătat un minim interes față de mine. Și am descoperit că mama mea iese cu profesorul de matematică. E totul în ordine, nu?” aș fi vrut să zic, dar din gura mea a ieșit un simplu:

— Sunt bine. Tu?

— Foarte bine. Nu știi, Dylan e la cantină? Nu reușesc să-l găsesc nicăieri.

— Da, era cu Tyler. Ar trebui să fie încă acolo.

— Mulțumesc, Lucy. Am în vedere pentru tot... nu doar pentru asta. Dacă alaltăieri nu m-ai fi încurajat să insist cu Dylan, nu am fi ajuns în acest punct al prieteniei noastre... să-i spunem așa... În orice caz, îți mulțumesc din suflet. Ești o prietenă fantastică!

Îi străluceau ochii când pronunța numele prietenului meu cel mai bun. Eh, da, era îndrăgostită cu

adevărat.

— Păi, a fost o plăcere.

A fost greu să spun asta și am simțit un nod mare în gât.

Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, Caroline s-a apropiat și m-a îmbrățișat afectuos, de parcă i-aș fi făcut o mare favoare sau, mai degrabă, aș fi ajutat-o să-și realizeze cel mai mare vis.

Celularul ei a vibrat și ea s-a îndepărtat ca să-l scoată și să verifice mesajele.

— Vai, e Dylan... Mă așteaptă! Ne vedem după franceză?

— Desigur.

I-am zâmbit și am privit-o cum aleargă în direcția cantinei, fericită să petreacă următoarea jumătate de oră cu Dylan.

Cine nu ar fi fost?

Durerea mea de cap se înrăutățea, de aceea am hotărât să mă refugiez în sala de clasă, unde aveam prima lecție de după-amiază, ca să stau un pic singură și să iau o pastilă pentru durerea teribilă.

De-abia am pășit în sală, că m-am blocat. Așezat la catedră, profesorul de matematică se pregătea să muște dintr-o felie mare de pizza.

— Lucy...

S-a oprit observându-mi prezența. Nu aveam de gând să discut cu el, mai ales după ce se întâmplase cu o zi mai devreme. Am vrut să ies.

— Așteaptă, voiam să-ți vorbesc în legătură cu ziua de ieri.

— Nu-i nevoie. Într-adevăr.

— Ba din contra. Aș vrea să-ți explic de ce am ținut totul în taină.

Știam că ar trebui să plec, dar curiozitatea mă depășea, de aceea am rămas nemișcată între ușă și catedră.

— Nu voiam să circule zvonuri prin școală, a continuat, și ca ceilalți să creadă că te favorizez. Mai întâi de toate sunt profesor și viața mea privată trebuie să rămână ca atare.

„În afară de favorizare, colegii mei s-au întrebat mereu de ce mă urăști atât de mult”, i-aș fi răspuns cu cea mai mare plăcere, dar nu aveam putere să deschid gura.

— Nu vreau ca din această cauză să se schimbe relația dintre noi. Sunt și voi fi profesorul tău de matematică până la sfârșitul anului, apoi se va vedea, mi-a explicat.

Ce avea în vedere cu *se va vedea*? Nu avea intenții serioase să facă parte din familia noastră și să ia locul tatălui meu, așa-i? Era totul o ironie a destinului, eram sigură. Simțeam că mai devreme sau mai târziu cineva va apărea cu aparatul de filmat și cu niște baloane uriașe, cu inscripția „Totul e o farsă!”.

— Nu vă faceți griji, nu va afla nimeni.

Nu aveam de gând să mă las influențată de acea noutate neplăcută. Lucrurile nu s-ar fi schimbat pentru mine. Sullivan ar fi rămas profesorul pe care îl uram. Am profitat de tăcerea sa și am ieșit din sală ca să mă îndrept spre distribuitor și să iau o sticlă de apă. Când am ajuns, am simțit că mă las pradă furiei pe care o simțeam înăuntru.

Am înghițit analgezicul și am sperat din tot sufletul ca efectul lui să fie imediat. Mi se desfăcea capul, și situația s-a înrăutățit când pe holuri au început să năvălească studenții.

Cu pași grăbiți am mers în direcția camerei de baie, ca să mă închid înăuntru și să rămân acolo până la sfârșitul orelor. Dar ghinionul a făcut ca, înainte de a ajunge acolo, să dau peste Dylan și Caroline; discutau zâmbitori și armonioși. Simțeam că foarte curând vor deveni pereche. Și cum ai să reacționezi? m-am întrebat. Răspunsul era destul de previzibil: Rău. Dar va trebui să te prefaci. Va trebui să zâmbești ca să-ți maschezi durerea.

— Lucy...

O voce din spatele meu m-a rupt de la acele gânduri negre.

Când m-am întors, am fost surprinsă să-l văd pe Daniel, eram sigură că mai mult n-o să-mi vorbească.

— Scuze, dar ai uitat ceva la cantină și m-am gândit să ți-l aduc, a spus și mi-a întins caietul de literatură engleză.

— Mul... mulțumesc, am silabisit.

Eram foarte încordată.

S-a străduit să zâmbească și apoi s-a întors ca să plece.

— Așteaptă! i-am zis.

Și acum ce ai de gând să-i spui? m-am întrebat în sinea mea în timp ce-l studiam. În realitate nu știam ce naiba îmi trecuse prin cap.

— Îmi pare rău pentru ieri după-amiază, cu-adevărat. Îmi pare rău că tu, într-un anume fel, te-ai simțit folosit... Dar știi ce simt pentru Dylan și cât mi-e de greu să mi-l scot din cap. Nu zic că nu simt nimic pentru tine, dimpotrivă, știu bine că nu-i așa... Nu-mi ești indiferent, Daniel, i-am explicat situația, încercând să fiu cât mai clară și delicată posibil.

Îmi tremurau mâinile când vorbeam și strângeam caietul cu atâta putere că mă temeam că-l voi face praf dintr-o clipă în alta.

— Ceea ce vreau să-ți spun este...

— Am înțeles. Știu că ești îndrăgostită de el, iar Beth mi-a spus că ai încercat de nenumărate ori să ți-l scoți din cap, însă fără rezultat. Și dacă acum ar fi momentul oportun? Ai încercat să te gândești?

A făcut un pas spre mine.

— Nu te oblig, Lucy. Dar te rog să te gândești ce e mai bine de făcut: să continui să-ți faci inimă rea văzându-l pe Dylan împreună cu Caroline, pentru că știi foarte bine și tu însăși ce va fi mai departe între cei doi. Sau să procedezi altfel și să te gândești la tine și la alți oameni care ar putea să te facă în sfârșit fericită.

Mi-a atins obrazul cu degetul mare și m-a sărutat. S-a îndepărtat, lăsând un gol imens înăuntrul meu.

Știam că avea dreptate. Venise momentul să fac ceva.

Destul.

26. Nicest thing - Kate Nash

Furculița a alunecat pe farfurie producând un sunet iritant când domnul Sullivan a înfipt-o într-o bucătică de pui pe care mama l-a pregătit pentru cina aceea foarte specială. Scopul pe care voia să-l atingă mama în acea seară era să ni-l prezinte pe noul ei cavalier, cu toate că *nou* nu era tocmai cuvântul potrivit, deoarece se cunoșteau de foarte mult timp! Atunci am aflat că povestea lor a început puțin după ce tatăl meu a decis să ne părăsească fără vreun motiv. În orice caz, intenția mamei mele s-a transformat într-un eșec total. Nimeni nu reușea să pronunțe ceva. Din când în când Ricky tușea încercând să rupă tăcerea jenantă, dar în zadar. Eu nu voiam să deschid gura, era într-adevăr prea stânjenitor să cinez cu domnul Sullivan, prefăcându-mă că omul acela nu ar fi fost profesorul pe care l-am urât cel mai tare pentru că m-a torturat cu predicile sale. Lui Ricky, în schimb, îi era absolut indiferent. Îi era de-ajuns să știe că era un om cu cap pe umeri, în stare să aibă grijă de mama, cu toate că ea putea să se descurce foarte bine și de una singură.

— Ce spuneți? Trecem la desert? a întrebat maică-mea.

— Desigur! a răspuns Sullivan cu entuziasm; cu prea mult entuziasm pentru gustul meu.

Când am auzit soneria de la ușă, am sărit în picioare atrăgând atenția tuturor. Da, era prea mult entuziasm și din partea mea, dar nu conta. Persoana care se afla de cealaltă parte a ușii trebuia să fie salvarea mea, m-aș fi retras pentru restul serii în camera mea. Deoarece profesorul meu era la noi, mi-ar fi convenit să fac orice, până și să rezolv ecuații, dar cât mai departe de bucătărie.

— Scuzați, probabil e Dylan, vrem să studiem matematica împreună. Îmi pare rău, dar voi omite desertul! am mințit.

Nu-mi părea rău deloc, mai degrabă, asta mă făcea să mă simt cea mai fericită fată din lume.

— Vai, nu-ți face griji, scumpo. Am să vă aduc câte o felie de tort ție și lui Dylan ca să aveți poftă de a învăța, a spus zâmbind mama mea și jur că aș fi îmbrățișat-o în acel moment.

Am ieșit din bucătărie săltând de bucurie: m-am eliberat de cina plictisitoare și mă aștepta o seară frumoasă cu Dylan.

Îmi promisesem să fac ceva privitor la sentimentele mele față de el și, de fapt, începând cu acea seară lucrurile trebuiau să se schimbe. Dylan, pentru mine, ar fi devenit doar un prieten, un prieten dispus să-mi dea o mână de ajutor la matematică. Da, eram într-adevăr hotărâtă, nu mi s-a mai întâmplat să mă simt așa înainte de momentul acela. Aveam o forță interioară care mă înspăimânta.

Am deschis ușa casei și m-am pomenit cu zâmbetul lui frumos în față. Mi-am mutat privirea la frumoșii lui ochi întunecați.

Lucy, încetează! Respiră adânc și gândește-te că băiatul pe care îl ai în față e ca și Tyler sau

oricine din prietenii tăi de la școală, m-am încurajat, și asta am făcut.

Dintr-odată, am reușit să-mi reprim orice sentiment inoportun. În fața mea era pur și simplu un prieten drag.

— Am întârziat? a întrebat.

— Nu, ai venit la momentul potrivit. M-ai salvat de la o cină plictisitoare, am răspuns făcându-i semn să intre.

— Ah, da, corect. Faimoasa cină... a chicotit apropiindu-se de bucătărie ca să-i salute.

Pas după pas eu continuam să-mi repet mie însămi: *Prieten. O prietenie pe care nu trebuie s-o distrugi, Lucy*. Trebuia să-mi amintesc că el era un băiat ca mulți alții, că nu avea nicio relație specială cu mine și mai ales, nici n-a avut vreodată. Lui îi plăcea Caroline, eu voiam să-i dau o șansă lui Daniel. Conform planurilor mele și conform imaginației mele, totul trebuia să iasă perfect.

— Da, vom studia un pic matematica. Lucy are nevoie dacă vrea să fie admisă la Brown, a răspuns Dylan, atrăgându-mi atenția.

Vorbea cu profesorul, care îl privea pe prietenul meu cu mândrie, de parcă Dylan ar fi fost fiul lui.

— Putem fi siguri că vor studia matematica? a întrebat pe neașteptate Ricky, punându-mă într-o situație neplăcută în fața tuturor.

Fratele meu întotdeauna era neîncrezător și bănuitor, iar cel mai rău lucru care-i plăcea să-l facă era să-și exprime „bănuielile” cu voce tare. Da, în acel moment chiar îl uram, și dacă numai aș fi putut, i-aș fi dat una după cap sau i-aș fi astupat gura cu ceva.

— Ricky, l-a liniștit mama, nu fi rău, vorbim despre Dylan.

Era de apreciat încrederea pe care o avea mama în noi. Până și ea știa că între mine și Dylan nu s-ar fi întâmplat nimic! *Mulțumesc că mi-ai amintit, mamă!* m-am gândit în sinea mea.

— Atunci, noi plecăm. Matematica ne așteaptă, am spus fără prea mult entuziasm și l-am tras pe Dylan după mine.

Când am intrat în odaia mea, după cum îi era obiceiul, s-a trântit pe pat și și-a închis ochii pentru câteva secunde.

— Așadar, mama ta se vede cu profesorul de mult timp... Cum ai putut să nu-ți dai seama în acești ani? a întrebat brusc.

— Nu l-a adus niciodată acasă, sau cel puțin, eu nu l-am văzut să pună piciorul pe-aici. Cred că mama a fost destul de pricepută ca să-și păstreze secretele până acum, i-am explicat. Trecem la matematică?

S-a ridicat din pat, s-a așezat pe scaunul de lângă mine și și-a deschis rucsacul. A scos cărți, foi, pixuri, creioane și le-a pus pe masa de scris. Apoi și-a fixat privirea pe celularul meu care stătea exact înaintea lui.

L-a luat și a aprins ecranul. Uitasem să închid aplicația cu muzică și, mai ales, să opresc playlist-ul pe care îl ascultam. Dylan a mărit volumul piesei pe care o reproducea celularul meu și am recunoscut imediat cântecul.

Era coloana sonoră a suferinței mele. Coloana sonoră care reușea să descrie cel mai bine sentimentele mele față de el. Coloana sonoră care mă făcea să vărs multe lacrimi noaptea și pe care nu oboseam s-o ascult pentru că îmi devenise indispensabilă.

Versurile cântecului *Nicest Thing* al lui Kate Nash au început să se repete în mintea mea și le-am urmat unul câte unul, în timp ce privirea mea s-a oprit involuntar asupra lui Dylan. Se uita ținută în celular, atent și el la cuvinte.

All I know is that you're so nice

You're the nicest thing I've seen

I wish that we could give it a go

See if we could be something.

— Frumoasă melodie, a zâmbit la sfârșitul cântecului, în timp ce eu mă străduiam din răputeri să nu izbucnesc în lacrimi în fața lui.

Nu voiam. Îmi promisesem că voi fi puternică și că voi merge înainte considerându-l doar ceea ce era: prietenul meu cel mai bun.

Am schițat ușor un zâmbet când versurile cântecului mă torturau: *I wish my smile was your favourite kind of smile.*

— Ți s-a întâmplat vreodată să te simți așa? Am în vedere cum se spune în cântec? a întrebat.

— Nu, niciodată, am răspuns cu mare greu.

Mă durea să pronunț acele cuvinte, dar nu aveam de ales.

— Ție?

A coborât privirea și am înțeles imediat că piesa pe care tocmai am ascultat-o l-a impresionat pentru că lucrurile acelea le-a trăit profund.

— Ascultam acest cântec când eram în primul an de liceu. Mă obseda, a explicat. Îți amintești că nu demult Tyler a amintit de o farsă pe care mi-a făcut-o cretinul de John? Ți-am spus că nu voiam să-l cred pentru că în trecut eram pe cale să fac o figură proastă din cauza lui...

Era imposibil să nu-mi amintesc acea zi. A fost prima oară când m-a rugat să aflu ceva despre Caroline.

Am încuviințat și el a continuat:

— În primul an de liceu, John mi-a spus că erai îndrăgostită de mine...

Am simțit că mi se învâрте capul și a început să-mi fie frică. Ce naiba era în capul lui John?

— ...Și eu eram foarte fericit. Nu ți-am spus pentru că mă temeam să nu distrug prietenia noastră, dar eram îndrăgostit de tine. Și asta a continuat pe parcursul a patru ani. Era să-ți mărturisesc din vina lui John. Din fericire, pe urmă mi-a spus că a glumit și eu n-am mai îndrăznit s-o fac. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla... a spus în șoaptă ultima frază și a fixat intens cu privirea un punct gol din odaie, ca și cum gândurile lui născociau o posibilă relație care s-ar fi putut întâmpla numai dacă cretinul acela de John i-ar fi permis. Oricum, întorcându-ne la cântec... Îl ascultam în fiecare seară gândindu-mă la tine. Da, eram un mare romantic.

Cu cât continua să vorbească, cu atât mai mult mă simțeam o proastă. Nu mi-am dat seama că prietenul meu cel mai bun simțea ceva pentru mine. Am pierdut așa o ocazie. Și apoi situația s-a răsturnat, eu eram cea îndrăgostită de el și ascultam acel cântec.

— Puteai să-mi spui, nu ai fi distrus nimic, i-am zis.

— Totuși îmi era frică. Din fericire totul a rămas în trecut și noi suntem încă aici, legați de prietenia noastră, a zâmbit și mi-a întins mâna.

Era imposibil să zâmbesc în acel moment, dar eram puternică și am reușit.

O întrebare a început să se contureze în capul meu și mi-a ieșit spontan pe gură:

— Cum ai putut să mergi mai departe fără să-mi spui nimic? Vreau să spun, acum îți place Caroline... Cum ai depășit totul?

— N-a fost simplu. Una este când e vorba despre o persoană oarecare, și alta când persoana de care ești îndrăgostit e prietena ta cea mai bună. Cred că mi-a trecut cu timpul... Am văzut-o pe Caroline și atunci au început toate, a explicat.

Așadar, dacă nu ar fi apărut Caroline la mijloc, el ar fi putut să mai simtă ceva pentru mine.

M-aș fi putut aștepta la orice, dar cu siguranță nu la așa ceva. Nu la aceea că, în trecut, prietenul meu ar fi simțit ceva pentru mine.

Brusc, m-am simțit foarte prost, aveam nevoie să ies din odaie și să stau câteva minute singură, departe de el și de cuvintele cântecului.

— Scuze, mă duc pe-o secundă la baie, am inventat și m-am grăbit să ies din cameră.

Când am închis ușa de la baie, mi-am acoperit gura ca să nu mi se audă sughițurile. Lacrimile îmi brăzdau fața în timp ce m-am lăsat să cad la podea, dominată de atâtea emoții care se succedau înăuntrul meu. Bucurie, durere, tristețe, alinare...

M-am oprit pentru câteva clipe și am respirat adânc.

Ești puternică, Lucy, ești puternică. Nu poți să cedezi așa. Nu, era conștiința mea care-mi vorbea și eu am hotărât să fiu tare până la urmă.

Mi-am șters lacrimile și urmele de rimel de pe față și am încercat să zâmbesc. Eram pregătită să mă întorc în camera mea și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

27. Asculți cântecul acela dintr-un anumit motiv, recunoaște.

— Voi, fetele, petreceți mult timp la baie, da. N-am să vă înțeleg ni... a început Dylan când m-a văzut intrând în cameră, dar s-a blocat de îndată ce a observat fața mea cuprinsă de tristețe.

M-am străduit din răputeri. Am încercat să șterg urmele lacrimilor de pe fața mea și aproape că am reușit. Păcat doar că ochii umflați și roșii m-au trădat.

— E totul în ordine? a întrebat ridicându-se de pe scaun și venind spre mine cu pas lent.

Părea că îi este frică să se apropie.

— Desigur! Am... Am avut un moment de slăbiciune, am murmurat schițând un zâmbet și mi-am șters fața cu mâneca hanoracului.

Dylan mi-a mângâiat delicat obrazii. Atingerea lui era atât de dulce și a fost în stare să-mi deschidă o prăpastie uriașă în suflet.

Doamne, Lucy, în ce te-ai băgat? m-a întrebat conștiința.

Nu știam ce să fac, ca să alung acel sentiment. Era ca și cum cineva, cu mulți ani în urmă, a scris numele lui Dylan în inima mea cu un stilou permanent. Nu puteam șterge nicidecum iubirea pe care o simțeam pentru el.

Atunci mintea și inima îmi spuneau un singur lucru: *Ridică-te în picioare și sărută-l!* Îmi spuneau să mă las o dată în voia destinului ca să aflu cum vor decurge toate, dar adevărul era că nu aveam curaj. Știam deja ce s-ar fi putut întâmpla, vedeam cum el se îndepărta de mine plecând confuz; în ziua următoare ar fi avut loc confruntarea și eu l-aș fi pierdut pentru totdeauna.

Un viitor în care Dylan să mă țină la distanță mă înspăimânta. Și nu voiam să risc.

„În viață sunt riscuri pe care trebuie să ni le asumăm și riscuri pe care nu trebuie să ni le asumăm”, spunea Peter Drucker, și situația mea făcea parte din prima categorie.

— Am spus poate ceva ce nu trebuia să spun? a întrebat îngrijorat.

Da. Nu trebuia să-mi povestești că ai fost îndrăgostit de mine. Sau cel puțin nu acum când eram în sfârșit hotărâtă să merg mai departe, m-am gândit.

— Ah... Poate am înțeles! a continuat.

M-a apucat de mână și m-a tras să mă așez alături de el pe marginea patului.

— Asculți cântecul acela dintr-un anumit motiv, recunoaște. Nu întâmplător l-ai inclus în playlist. Hai, spune-mi cine-i persoana care nu-ți împărtășește sentimentele.

Tu, ce naiba! Tocmai tu! țipa conștiința mea.

— Nimeni. Dylan, ascultă, nu prea am chef de vorbă. Ce zici dacă amânăm lecția noastră de matematică pentru mâine sau altă zi? am întrebat, ridicându-mă de pe pat.

Să stau alături de el mă făcea să nu mă simt bine. Mai mult, îmi pune la mare încercare autocontrolul.

— Bine, cum vrei. Dar înainte să plec am nevoie să te rog un lucru.

După privirea lui și după tonul vocii am înțeles că era vorba de Caroline. Aș fi pus pariu și aș fi

câștigat la sigur.

— Ce? am spus în pofida faptului că știam exact care era întrebarea.

— În curând va avea loc balul de absolvire. Câteva luni în urmă ți-am promis că vom merge împreună, ca prieteni evident. Problema e că m-a rugat Caroline și eu... eu nu sunt în stare s-o refuz, a bâlbâit.

Nu puteam să cred, sau mai degrabă, nu voiam. Miss Perfecțiune a intrat în viața mea de-abia de-o lună și l-a cucerit deja pe prietenul meu cel mai bun, iar acum voia să meargă și la bal cu el! Ultimul bal pe care aș fi vrut să-l împart cu Dylan. Acela de care trebuia să-mi amintesc tot restul vieții...

— Nu-ți face griji, Dylan. Voi găsi cu cine să mă duc, am murmurat ascunzându-mi mânia și dezamăgirea.

Un zâmbet frumos i-a luminat chipul în timp ce-mi mulțumea recunoscător.

— Ești foarte tare! Nu ai idee cât de mult contează toate astea pentru mine! a spus.

Nu ai idee cât de greu este pentru mine să te fac fericit, m-am gândit.

— Ultimul lucru, a continuat, când o fată spune că va fi gata la opt și jumătate, ce are în vedere? Știu că voi nu sunteți foarte punctuale. Cel puțin, tu nu ești niciodată.

A chicotit îndepărtându-se de mine.

— Ar fi bine să te prezinți la ea acasă la ora respectivă. N-o cunosc pe Caroline, poate măcar ea știe să fie punctuală, am încercat să glumesc.

— Bine, mulțumesc, Lucy.

S-a apropiat de ușă, apoi s-a oprit brusc și înainte de a apuca mânerul, a șoptit:

— Sunt sigur că ne vom distra.

După acea frază a plecat, lăsându-mă singură în odaie. Nu știam dacă să izbucnesc în plâns sau să-l ajung din urmă și să-i dau o palmă. Am hotărât să nu fac nimic și să mă întind pe pat, să închid ochii și să încerc să uit seara aceea. De la cina cu profesorul și până la „recapitularea matematicii” cu Dylan, nimic n-a mers cum ar fi trebuit...

Câteva secunde după aceea, celularul meu a sunat și pe ecran a apărut numele lui Beth. Era târziu, dacă prietena mea mă suna la acea oră, opțiunile erau două: sau s-a întâmplat ceva grav, sau nu putea dormi și avea nevoie să vorbească cu cineva. În nouăzeci de procente din cazuri era vorba de a doua opțiune.

— Beth, am răspuns.

— Lucy... Vreau să mor.

M-am așezat pe marginea patului, îngrijorată. Ce naiba se petrecea? Prea multe lucruri pentru o singură seară.

— Beth, nu fi sentimentală, urăsc când faci asta, am amenințat-o. Ce se întâmplă?

— Trebuie să-ți vorbesc. Sunt în fața casei tale. Te aștept aici.

A închis cu aceste cuvinte.

Câteva secunde mai târziu eram afară, a fost de-ajuns vocea prietenei mele ca să intru în panică. Părea cu adevărat disperată, și aceasta s-a confirmat atunci când am văzut-o cu machiajul împrăștiat și fața scăldată în lacrimi.

M-a îmbrățișat și m-a strâns puternic lângă ea.

— Ai avut dreptate, Lucy. Ai avut dreptate...

Bineînțeles că Tyler era la mijloc. Ce-a mai făcut de data asta? Îmi doream să fi fost ceva grav, ceva ce ar fi putut-o convinge în sfârșit pe Beth să-l părăsească. Băiatul acela nu era potrivit pentru ea.

— Vino, haidem în camera mea. Să vorbim acolo, i-am propus și ea a acceptat.

Când am intrat în casă cu Beth, l-am întâlnit pe Ricky în antreu. I-am tras o privire ca să-l previn să dispară și să nu îndrăznească să spună vreo replică nepotrivită, dar, după cum se știe, în momentele dificile frații înțeleg exact contrariul.

— Hei, Beth! Ce-i cu fața asta supărată? a întrebat amuzat.

Aș fi vrut să am la dispoziție niște scotch ca să-i astup gura. Eram gata să-l fac să tacă cu orice preț când, plus la toate, a adăugat:

— Capul sus! Că doar nu ai fost trădată în dragoste! La acele cuvinte, Beth a izbucnit și mai tare în plâns, atât de tare, încât îmi era frică să nu mă trezesc cu mama în față dintr-o clipă în alta. Ea știa cum să înrăutățească situația în câteva secunde.

— Ricky, șterge-o de-aici! i-am spus împingându-l ca să ne lase să urcăm scările în pace.

Am răsuflat ușurată când în sfârșit am intrat în odaia mea. Începea să mi se învârtă capul din cauza tuturor evenimentelor care se succedau unul după altul în seara aceea! Nu aveam răbdare să mă strecur sub plapumă și să uit de restul lumii pentru un timp.

— Prostănacul de Tyler m-a trădat cu Clarisse. Cum naiba a putut să-mi facă așa ceva? Eram oficial împreună, Lucy. *Oficial*.

— Nu-i o noutate, Beth. Știm amândouă ce fel de persoană e Tyler și cât de mult contează pentru el o relație serioasă. Cuvântul „serios” nu face parte din vocabularul lui. Ți-am spus să fii atentă cu el pentru că se va sfârși rău.

— Credeam că poate cu mine lucrurile vor merge altfel. Mai pe scurt, credeam că am mai multe șanse în comparație cu altele, odată ce ne cunoaștem de-o viață. Dar m-am înșelat. M-a folosit exact cum a făcut cu toate fetele pe care le-a avut. Nu i-a păsat deloc de mine, dar jur că va plăti. Și tu, Lucy, trebuie să mă ajuți, m-a implorat.

— Hm, nu. Aș prefera să nu mă amestec, iar tu ar trebui să-l lași baltă. Tyler ar ști cum să te facă să plătești de trei ori mai mult. Lasă-l naibii și concentrează-te asupra altor oameni, am sfătuit-o.

Când m-am pus împotriva lui Tyler ca s-o apăr pe prietena mea, eram sigură că aveam un avantaj în fața lui, era vorba de o fotografie care i-ar fi putut păta reputația. Dar el nu se lăsa înfricoșat, mai mult, a trecut la contraatac cu o amenințare și mai gravă. Cu Beth nu s-ar fi comportat diferit, ar fi fost în stare să inventeze ceva ca să se răzbune.

— Tu n-aveai o fotografie cu el gol? m-a întrebat deodată Beth, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Da, dar nu am de gând să ți-o dau!

— Lucy, te rog. Vreau să-l fac să plătească și am nevoie de acea poză pentru răzbunarea pe care o am în minte. Am să spun că am găsit-o într-un *folder* mai vechi din calculator, dar te rog... a continuat să insiste.

Nu știam ce să fac. Beth m-a pus cu spatele la zid...

— Lucy, tu încă stai pe gânduri? a întrebat tulburată. Credeam că suntem prietene. Credeam că pot să am încredere în tine. Te-am apărat de trei ori în fața lui Tyler în problema ta cu Dylan, și tu refuzi să-mi dai o fotografie prostească?

— Bine, am cedat.

— Va fi o răzbunare pe cinste! a exclamat ea.

28. Așa părea și gata.

Știam că Tyler putea să devină un om crud, ceea ce nu-mi închipuiam era că ar fi putut s-o influențeze atât de mult pe Beth. O făcuse să-și iasă cu totul din minți.

Prietena mea nu făcea decât să se gândească la o cale prin care să-l facă să plătească, dar totuși de fiecare dată când el încerca să-i scrie sau să se apropie de ea, Beth era mereu disponibilă, gata să facă orice ca să-l satisfacă. Nu-mi plăcea deloc situația și atunci când încercam să intervin, Beth mă ruga să nu mă amestec. Și cum puteam eu să respect așa o rugămintă? Prietena mea cea mai bună se înșela și eu nu puteam să stau cu mâinile în sân.

— Dar uită-te la el! Imaginează-ți dacă fotografia va începe să circule prin școală... Ce scandal va fi, a chicotit Beth, continuând să privească fotografia aceea stupidă.

Devenise obsesia ei, nu înceta s-o privească și să râdă.

— Poza asta nu trebuie să circule prin școală niciodată, ne-am înțeles? Nu pot să risc, m-am lamentat.

— Să riști? Ce? a întrebat ea.

— Tyler m-a amenințat. A zis că dacă o pun în circulație, îi va spune adevărul lui Dylan.

— Și ce-ar fi rău în asta? Nu crezi că ar fi timpul să-i spui adevărul? Mai este o lună până la sfârșitul anului școlar! Va urma vacanța de vară, apoi universitatea. S-ar putea să nu vă vedeți pentru nu știu cât timp, a explicat Beth.

— Chiar dacă aș decide să-i spun totul, aș vrea să vină de la mine, nu de la Tyler. Cine știe ce naiba ar putea născoci ca să ne distrugă prietenia.

Eram sigură că pe lângă „Lucy e îndrăgostită de tine” ar fi putut să adauge orice de la dânsul. Nu puteam să risc.

— Ar trebui să acționezi, Lucy. Ar trebui pentru ca să nu...

A început să-mi țină unul din discursurile ei obișnuite cărora niciodată nu le dădeam mare atenție, deoarece le cunoșteam pe de rost. Mai mult decât atât, am preferat să mă concentrez asupra băiatului cu ochi verzi, care în acel moment pălăvrăgea fericit cu prietenii lui la câteva mese distanță de noi.

Ultima oară când ne-am văzut am discutat despre relația noastră, m-a rugat să reflectez asupra situației și să fac o alegere. Ei bine, decizia a fost luată... Trebuia doar cumva să i-o spun. Desigur, să descopăr că Dylan în trecut a simțit pentru mine ceea ce eu simțeam în acel moment, mă făcea un pic confuză, dar nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc în privința hotărârii de a continua să-mi trăiesc viața.

Eram pregătită, trebuia numai să mă ridic de pe scaun și să-l rog pe Daniel să stăm puțin de vorbă. Părea un joc de copii, dar ceva nu a mers cum trebuia...

O fată, care frecventa împreună cu noi cursul de literatură engleză, s-a apropiat de Daniel cu un zâmbet larg pe față. Am înțeles imediat că nu era prima dată când își vorbeau, era destul să studiez privirea lui Daniel. Părea foarte fericit s-o vadă.

Am rămas așezată la locul meu, urmărind fiecare mișcare dintre cei doi. Când s-au cunoscut? Nu-i văzusem să-și vorbească până atunci...

— ...Și tu, ca de obicei, nu mă ascuți. Cred că mai bine am să mă uit pe Twitter. Să aștept ca Harry Styles să posteze ceva e mult mai interesant decât să-ți vorbesc și să văd că nu mă ascuți, a bombănit Beth, luând celularul în mână.

— Scuze... Asta-i pentru că totul merge pe de-a-ndoaselea. Îmi poți spune de când Daniel și Alice își vorbesc?

Beth s-a întors să-i privească.

— N-am idee și nu mă interesează. Vorbeam despre altceva.

— Cu cine-ai să mergi la balul de absolvire? am întrebat.

— Nu știu... Trebuia să merg cu Tyler, dar după ce mi-a făcut și după toate necazurile acestea, cred că mă voi duce singură.

— Atunci vom merge împreună. Va fi o seară ca între prietene, am spus și m-am ridicat să plec, nu aveam nicio dorință să văd cum Daniel și Alice fac schimb de priviri.

Îndată ce am ieșit din cantină, m-am simțit cu mult mai bine. Dar ce era mai rău, era încă înainte...

Știam de dimineată că voi avea o zi proastă. Când Ricky se scula mai devreme decât de-obicei, atunci eram sigură o sută de procente că ceva groaznic se va întâmpla. În acea zi am sperat că întâlnirea dintre Daniel și Alice a pus punct ghinionului meu, dar, după câte se părea, destinul îmi pregătea încă ceva.

Am ajuns mai devreme la ora de franceză, și a doua persoană care a intrat în aulă a fost Caroline. Eram numai noi două. Nu, nu era acela ghinionul, mai mult sau mai puțin.

— Lucy, vai, Doamne, n-ai să crezi... Dylan a acceptat să meargă la bal cu mine! a zis emoționată, așezându-se pe scaunul din fața băncii mele.

Pentru mine ce importanță avea?! N-am putut să nu mă gândesc, dar am reușit să mă rețin și n-am deschis gura ca să spun acele cuvinte.

— Wow, e super! am răspuns în schimb, încercând să-mi ascund emoția din voce, dar fără rezultat.

— Toate acestea s-au întâmplat doar datorită ție, Lucy. Eu... voiam să-ți mulțumesc din tot sufletul. Îți sunt recunoscătoare că m-ai încurajat mereu și pentru că ai renunțat să mergi la bal cu Dylan. Îți rămân îndatorată.

— Nu-i nevoie, m-am limitat să-i răspund.

— De fapt, da. Hai, spune-mi, cu cine ți-ar plăcea să mergi la bal. Sunt prietenă cu aproape toți băieții din școală, așa că mi-ar fi ușor să-ți găsesc pe cineva potrivit, mi-a făcut cu ochiul.

Din păcate unicul băiat pe care-l doream era Dy... *Nu, Lucy. Nu el. E prietenul tău*, mi-am zis. Unicul băiat pe care-l doream era Daniel. Într-adevăr mi-ar fi plăcut să merg la balul de absolvire cu un cavaler dulce și drăguț ca dânsul, știam că m-aș fi distrat și că, mai ales, mi-aș fi amintit de seara aceea pentru tot restul vieții.

— Nu-i nevoie, Caroline, într-adevăr. Apreciez mult propunerea ta, dar am hotărât deja că voi petrece seara împreună cu prietena mea cea mai bună, am explicat.

— Dacă te răzgândești, să-mi spui. Dar pentru alegerea rochiei de seară, e obligatoriu să fiu și eu prezentă, bine? Vom merge să facem shopping împreună, ne vom distra, ai să vezi.

Nu puteam decât să-i zâmbesc și să accept.

În acel moment ceilalți studenți au început să intre în clasă, iar printre ei era și Daniel. Mi-am întors privirea, nu voiam să mă prindă că-l urmăream.

S-a așezat la banca de lângă mine și i-am auzit vocea profundă și veselă șoptind:

— Continui să mă eviți, domnișoară.

M-am întors, și în fața acelui zâmbet cald și frumos mi-a fost imposibil să-i răspund urât, cu toate că afirmația lui m-a iritat.

— Am fost ocupată, i-am zis.

Când am terminat de pronunțat acele cuvinte, toate celularele din clasă au început să sune, iar asta însemna un singur lucru.

— Da, în acest weekend Clarisse va organiza o altă petrecere, a zis o fată ridicându-se în picioare pentru a le comunica tuturor.

Fantastic! Credeam că ultima dată i-a servit drept lecție, dar mă înșelam, evident. Fata aceea era mai încăpățânată decât mi-am închipuit.

— Vom merge împreună, a hotărât Daniel.

M-a făcut să râd, bineînțeles.

— Dar cine a spus că ar vrea să meargă, și mai ales cu tine? am răspuns.

— Hai, va fi vesel! Am putea să ne cunoaștem mai bine și în sfârșit ai putea să vezi cât te poți distra în compania mea, mi-a făcut cu ochiul.

A venit profesorul și lecția a început, iar conversația noastră a fost întreruptă.

La sfârșitul zilei m-am simțit mai bine. Ultimele două ore au zburat fără să-mi dau seama; în tot acest timp Daniel nu a încetat să glumească, iar cu veselia lui molipsitoare a reușit să-mi readucă zâmbetul pe față.

Ne-am luat rămas-bun în curte.

— Ne vedem mâine, Sanders. Sau când dorești, sunt mereu la dispoziția ta, a chicotit privindu-mă în ochi.

— Lasă-mă să-ți spun ca azi ești mai nebun decât de obicei, i-am dat un pumn în umăr.

— Sunt în dușii cei buni, atâta tot. Am petrecut noaptea gândindu-mă ce obiective aș putea atinge până la sfârșitul anului școlar și am găsit unul, mi-a explicat serios.

— Adică?

— Tu, a răspuns surâzând.

Inima mea a început să bată repede, în timp ce simțeam cum obrajii mei se înroșesc.

— Ești drăguță când roșești. Voi pregăti alte fraze dulci ca să se întâmple din nou.

Mi-a imprimat un sărut pe frunte și s-a îndepărtat vesel, lăsându-mă nemișcată și fără cuvinte în curtea școlii.

Numai datorită fratelui meu Ricky am reușit să revin pe planeta Pământ.

— Lucy, ce naiba ai văzut? De parcă o fantomă ți-a pășit pe dinainte, mi-a trecut cu mâna prin fața ochilor.

— Nu, nimic... Doar... Nimic. Haidem, i-am spus. Am mers pe jos până acasă, dar ziua aceea încă nu era încheiată. Cineva de sus voia să mă mai pună la încercare...

O mașină neagră a început să ne urmărească, a încetinit și venea din urma noastră. Când geamul a coborât, am recunoscut chipul tatălui meu, aproape că am țipat de spaimă. Aș fi vrut să fug, dar nu puteam să-l las pe Ricky singur cu el.

Fratele meu și-a strâns pumnii; furia s-a făcut vizibilă pe fața lui. A întins un braț în fața mea, de parcă voia să mă apere.

— Urcați în mașină. Trebuie să vorbim, a ordonat tata.

29. ...Veți înceta să mă urâți fără motiv.

— Nu, a răspuns Ricky.

Și avea dreptate. Cum putea să ne vorbească așa? Bărbatul acela a lipsit ani de zile, a plecat de-acasă fără să ne dea vreo explicație și acum voia să-l urmărim?

— Am nevoie să vă vorbesc. E ceva important. Un lucru pe care îl țin ascuns de mult timp și pe care trebuie să-l cunoașteți, în așa fel veți înceta să mă urâți fără motiv.

Când am auzit acele cuvinte, am dat la o parte brațul lui Ricky și m-am apropiat de tatăl meu ca să-l privesc drept în ochi. Aș fi vrut foarte mult să-i dau o palmă. Bărbatul acela ne-a părăsit, ne-a lăsat singuri la greu și nu ne-a dat nicio explicație, ne-a distrus copilăria, mai ales pe cea a lui Ricky, crescut fără un punct de referință masculin.

— Să încetăm să te urâm fără motiv? Motive sunt și încă prea multe, dragul meu tată. Mai mult, nici nu meriți să fii numit așa. Nu mă interesează ce ai de spus, nu vei reuși niciodată să mă faci să-mi schimb părerea despre tine, i-am explicat.

Am fost dură, recunosc, dar furia pe care am ținut-o ascunsă mulți ani era destulă ca să-l rănesc prin cuvinte, iar acela era unicul mod de a mă elibera de ea.

— Dacă ai ști cum s-au întâmplat toate, Lucy, sunt sigur că...

— Nu mă interesează. Nu poți veni aici după toți acești ani cu intenția de a ne explica totul. Nu. Trebuia s-o faci înainte de a pleca de-acasă, l-am întrerupt.

— Nu puteam. Mama voastră nu mi-ar fi permis, a spus, atrăgându-i atenția lui Ricky, care s-a postat imediat în fața mea ca să aibă un contact mai apropiat cu bărbatul acela.

— Mama? Ce amestec are ea? a întrebat surprins fratele meu.

Bărbatul s-a uitat în urmă, și în oglinda retrovizoare a văzut mașinile care se apropiau.

— Dacă urcați, vă explic totul.

L-am apucat pe Ricky de braț.

— Noi nu mergem nicăieri, i-am șoptit.

— Și dacă spune adevărul? Vreau să aflu ce s-a întâmplat, Lucy. Poate avea motive serioase să procedeze astfel, a spus cu voce tremurândă.

Tata a reușit să-l impresioneze, cu o singură frază i-a spălat creierii.

— Lucy, ascultă-mă. Pe urmă vei hotărî dacă să mă crezi sau nu, a intervenit din mașină tatăl meu, și eu am cedat.

Da, trebuia s-o fac pentru că nu aveam de gând să-l las pe Ricky să plece fără mine. Trebuia să înfruntăm situația împreună.

Am urcat în mașină și odată așezată comod pe bancheta din spate, l-am luat de mână pe Ricky ca să-l încurajez. Citeam pe chipul lui că îngrijorarea și frica au pus stăpânire pe el și fără susținerea cuiva nu s-ar fi descurcat. Fratele meu putea să pară curajos și îndrăzneț, dar în realitate, când era vorba de tata, era mult mai vulnerabil decât mine.

În mașină n-a vorbit nimeni până când nu ne-am oprit în fața unei clădiri cu multe etaje, am presupus că era locul unde trăia tatăl meu. Nu era departe de noi și m-am întrebat de ce nu l-am văzut în toți acești ani...

— Să mergem. Am să vă servesc cu o ceașcă de ciocolată caldă, a propus oprind motorul.

Am așteptat să coborâm din mașină. Voiam să mă conving că Ricky era sigur de ceea ce eram pe cale să facem. Ceea ce am fi descoperit, într-un fel sau altul, ne-ar fi schimbat viața.

— Ricky, ești sigur? am întrebat.

— Sigur, a răspuns zâmbindu-mi.

Am intrat în apartamentul tatei. Așa cum mă așteptam, era îngrijit și confortabil; a avut întotdeauna gusturi bune în ce privește amenajarea, de fapt, el a ales mobila și culorile pentru odaia mea.

Am luat loc pe canapea și am privit în jur așteptându-l să vină cu ceștile de ciocolată fierbinte, exact cum se întâmpla când eram mici. Erau seri în care pe mine și pe Ricky nu ne prindea somnul, de aceea tata ne ducea în salon, ne așeza pe canapea, lăsa lampa aprinsă pe măsuță și ne aducea două cești colorate, ca apoi să ne spună o poveste așezat între noi doi.

Când într-un final s-a întors în salon, s-a așezat într-un fotoliu în fața canapelei și am observat, după cum îi tremurau mâinile, că era tulburat la fel ca și noi.

— Nu știu de unde să încep... Am ținut în mine această poveste timp de atâția ani, pentru că mama voastră m-a rugat s-o fac și pentru că voiam să creșteți un pic înainte de a vă povesti niște lucruri.

— Începe cu principalul, tată, a murmurat Ricky și el a tresărit când a auzit cum a fost numit.

Pentru o clipă am crezut că va izbucni în plâns, dar n-a făcut-o.

— Ei bine... După cum știți, relația dintre mine și mama voastră mergea prost încă înainte de a ne despărți. Ceea ce nu știați era că în acei ani ea a întâlnit un alt bărbat și eu am descoperit asta. Da, mama voastră mă înșela, dar, cu toate acestea, eu am iertat-o pentru că nu voiam să distrug familia noastră. Mi-a promis că va rupe acea relație până când, în seara în care am plecat de-acasă, ea mi-a spus că și-a dat seama că este îndrăgostită de el și că nu voia mai mult să aibă de-a face cu mine. Cuvintele ei mi-au rănit orgoliul, m-am simțit pierdut, și stăpânit de o mânie oarbă am plecat fără să spun nimic. Simțeam nevoia să fiu singur, departe de familia pe care mi-am dorit-o atât de mult, dar care într-o bună zi mi-a fost luată. Pe de altă parte știam că nu aș fi în stare să vă cresc singur și că aveți nevoie de o mamă care să vă îngrijească. Și așa v-am lăsat cu ea. V-am părăsit pentru că mă durea să vă văd, să văd de fiecare dată ceea ce am pierdut. Mai târziu am înțeles că am greșit, dar am continuat să stau departe de voi pentru că nu aveam curajul să vă întâlnesc privirile pline de ură. Dar acum vă simt lipsa. Îmi lipsește râsul vostru, plânsul, chiar și certurile... a spus cu o voce tremurândă, în timp ce o lacrimă îi brăzda fața.

Nu voiam să cred. Nu reușeam. Mama l-a înșelat și eu puteam să-mi imaginez cu cine: cu profesorul meu de matematică.

— Nu poate fi adevărat, a șoptit Ricky. În toți acești ani te-am urât din motive greșite. Îmi pare foarte rău.

Iar mama nu ne-a spus nimic... A trebuit s-o surprind eu ca să fac să iasă adevărul la suprafață, m-am gândit în sinea mea.

— Dar crezi că... profesorul de matematică. Mama l-a părăsit pe tata pentru el? Crezi că e adevărat? a întrebat mirat Ricky.

— Am nevoie să iau o gură de aer, am zis ridicându-mă și ieșind din apartament.

Adevărul era greu de digerat. Mama mea a spus mereu că tata nu ne dorea, că ne-a abandonat pentru că era un egoist. Dar singura persoană cu adevărat egoistă era ea. A distrus căsnicia ei, l-a alungat din casă pe soțul dispus să o ierte și încă a avut curajul să mintă?

Cât am stat afară, m-am lăsat dominată de emoțiile pe care am încercat să le ascund în prezența lui Ricky și a tatălui meu. Nu mi-am mai reținut lacrimile și m-am lăsat pradă unui plânset dureros și eliberator.

În acel moment mi-a sunat celularul. Era Daniel. Nu am stat mult pe gânduri și i-am răspuns. Eram sigură că auzindu-i vocea, într-o oarecare măsură, m-ar fi ajutat să mă simt mai bine.

— Sanders, te-ai gândit la propunerea mea de a merge împreună la petrecerea lui Clarisse? a întrebat chicotind, dar a încetat când mi-a auzit vocea.

— Daniel... cu greu am reușit să spun, ai putea veni să mă iei?

Am respirat adânc.

— Unde ești? a întrebat imediat.

I-am explicat cum să ajungă și peste câteva minute am văzut motocicleta lui în depărtare.

A parcat și și-a scos casca. A alergat în întâmpinarea mea și m-a strâns puternic în brațe.

— Totul e bine, a șoptit cu gingășie.

Am stat nemișcați câteva clipe, el continua să mă liniștească, mângâindu-mi părul și lăsându-mi săruturi ușoare pe frunte.

— Mergem de-aici? l-am întrebat și el a încuviințat.

M-a strâns de mână și am urcat pe motocicletă. Am trecut cu viteză pe străzi, în timp ce eu încercam să mă gândesc la altceva. Am încercat să mă concentrez doar asupra prezentului, viitorul apropiat mă înspăimânta. Nici nu voiam să-mi imaginez ce urma să se întâmple în aceeași seară acasă cu mama. Nu știam cum aș fi reacționat văzând-o.

Daniel a parcat motocicleta pe faleză. M-am uitat în jur, noi mai fusesem pe-acolo.

— Nu știam în care loc să te duc... Dacă preferi să mergi în altă parte, haidem mai repede, a spus Daniel ajutându-mă să-mi scot casca.

— Nu, e bine aici. Îmi place, am murmurat.

În acea zi cerul era deosebit de înnorat, și oceanul mai agitat decât de obicei. Acest lucru reflecta perfect starea mea de suflet. Mi-am scos pantofii și am lăsat ca nisipul să-mi mângâie picioarele în timp ce mă plimbam pe țărm. Daniel era tăcut, cu siguranță îi era frică să nu spună ceva greșit și să înrăutățească situația.

— De ce erai acolo? a întrebat pe neașteptate.

— Am fost... Am fost la tatăl meu, am zis.

I-am povestit tot ce s-a întâmplat și el n-a scos niciun cuvânt până nu am terminat de vorbit. M-a ascultat cu cea mai mare atenție.

— Nu-i mare lucru că am plecat. Mulțumesc, oricum, am conchis.

— Fii pe pace, aș face orice ca să te simți bine, a spus.

— O altă frază de-a ta spusă cu scopul de a mă impresiona? am încercat să glumesc.

Să povestesc din nou tot ce s-a întâmplat mi-ar fi scăzut moralul, simțeam necesitatea de a mă gândi la altceva și știam că glumind cu Daniel mi-ar fi fost de ajutor.

— Oops, m-ai deconspirat, a zis cu zâmbet în glas. Pentru o singură dată sunt într-adevăr bucuros că pot fi util la ceva!

— În ce sens?

— Nu ți-am fost de mare folos cu Dylan. Planul nostru nu a funcționat. În schimb azi te-am dus departe de o situație care-ți făcea rău... Într-un anumit sens sunt fericit că te-am sunat, dacă n-aș fi făcut-o, acum nu eram aici cu tine.

— Nu te folosesc, Daniel. Țin cu-adevărat la tine, i-am spus cu toată sinceritatea. Altminteri nu aș fi aici...

— Îmi face plăcere, a spus zâmbind. Și nu glumeam mai devreme. Aș face într-adevăr orice ca să te simți mai bine.

M-a mângâiat pe față și mi-a dat o șuviță de păr după ureche. În acel moment n-am reușit să mă rețin... M-am apropiat și l-am sărutat.

Nu știu de ce am făcut-o... Poate pentru că aveam nevoie să mă distrag cumva sau pentru că băiatul acela îmi plăcea cu adevărat. În fond, de când a venit în școală, mi-a fost mereu alături și m-a ajutat întotdeauna. Era lângă mine când aveam nevoie de el și reușea să mă facă să zâmbesc.

Merita o șansă, cu el n-aș fi comis vechile greșeli din trecut. De data aceea eram hotărâtă. Am găsit un băiat care știam că nu m-ar fi dezamăgit și voiam să-l păstrez.

Brațele lui mi-au cuprins talia. Mi-am pus mâinile pe umerii lui în căutarea unui sprijin. Vântul ne atingea pielea, zgomotul valurilor se auzeau pe fundalul sărutului nostru.

— Aceasta ce ar trebui să însemne? a întrebat zâmbind.

— Ar trebui să însemne că te vreau doar pe tine, i-am mărturisit.

30. Era de-ajuns dragostea pentru a pune pe planul doi ani buni de prietenie?

— Încă cinci minute de alergări! a țipat Clarisse ca s-o audă tot grupul.

Nu era desigur modul în care preferam să închei ziua, dar, mă rog. Uram să-mi petrec toate după-amiezile în sala de sport și să transpir din cauza acelei coregrafii stupide acompaniată de vocea ascuțită și iritantă a lui Clarisse. Unicul lucru care mă ajuta să merg înainte era faptul că nu mai rămăsese mult până la sfârșitul ultimului an școlar și că în curând totul s-ar fi terminat.

— ...Așadar, trebuie să găsim numaidecât două ore înainte de petrecere ca să ne pregătim! Pur și simplu e vorba de ultima petrecere în casă la Clarisse, vor veni foarte mulți invitați. Trebuie să fim perfecte. Tu pentru Daniel, eu pentru vreun băiat din ultimul an; trebuie să impresionez pe cineva ca să-l fac gelos pe Tyler...

Beth organiza deja totul în cele mai mici detalii. Desigur, nu era o noutate, dar de data aceea reușea să-mi transmită mai multă anxietate decât de obicei. În orice caz, la petrecere trebuia să merg cu Daniel, și măcar acel lucru nu-mi displăcea. Cu o seară înainte, după primblarea pe malul mării, Daniel mi-a propus să mâncăm pizza și am acceptat. Nu aveam deloc dorință să mă întorc acasă la maică-mea; m-ar fi întrebat despre ziua aceea și eu nu știam dacă să-i spun sau nu despre tata. Ricky a inventat drept scuză că ar fi rămas să doarmă acasă la un prieten, în timp ce de fapt a stat cu tata. Așa că Daniel m-a însoțit acasă doar pe la două dimineața, când mama oricum dormea. În acea dimineață, ca să mă duc la școală am folosit aceeași tactică: m-am trezit devreme și am ieșit din casă fără să fie nevoie să-i vorbesc. Mama mi-a lăsat câteva mesaje și niște apeluri, dar nu am avut curaj să-i răspund. Știam că mai devreme sau mai târziu va trebui s-o înfrunt, dar nu în acea zi.

— Sau ai putea să faci cunoștință cu cineva care să te trateze așa cum nu a făcut-o Tyler, am sfătuit-o pe prietena mea.

Tyler nu făcea altceva decât s-o rănească, de ce adică Beth trebuia să-l facă intenționat gelos când putea foarte bine să se concentreze asupra altor băieți?

Beth și-a întors privirea spre băieții care terminau antrenamentul la fotbal și atunci l-am observat pe Tyler zâmbindu-i și făcându-i cu ochiul. Iată cum cădea ea în capcana acelui băiat.

— Îl urăsc, e un prost, se comportă urât cu mine. Dar nu reușesc să mi-l scot din cap, mai ales când se poartă în așa mod, a explicat Beth, cu fața rumenă de rușine. Schimbăm subiectul, bine?

Aș fi schimbat subiectul cu plăcere, dacă privirea mea nu cădea asupra lui Daniel. Începeam să-l văd cu alți ochi. Era de parcă, după plimbarea pe țărm cu o zi înainte, sentimentele mele pentru el s-ar fi schimbat. Despre toată povestea cu tatăl meu, Dylan, prietenul meu „cel mai bun”, nu știa nimic. Am încercat să-l sun și mi-a răspuns doar după a treia încercare, însă a început să-mi povestească despre după-amiaza lui perfectă cu Caroline: privirile ei, vocea dulce și multe alte lucruri care mă enervau. Când am încercat să deschid gura ca să-i vorbesc, a închis telefonul zicându-mi că trebuie

să-și ia rămas-bun deoarece îl suna Caroline. Era de-ajuns dragostea pentru a pune pe planul doi ani buni de prietenie?

— Pentru azi ajunge. Puteți pleca, a spus în sfârșit Clarisse.

Privirea mea era încă ațintită asupra lui Daniel și el și-a dat seama. Am înțeles după felul cum a zâmbit și și-a trecut mâna prin părul bogat. Apoi s-a pornit spre mine. În timp ce se apropia, ochii lui îmi examinau fiecare parte a corpului. Simțeam cum inima îmi bate nebunește, dar inițial am crezut că era din cauza efortului din timpul antrenamentului.

— Lucy, ești bine? a întrebat Beth, pe urmă s-a uitat în aceeași direcție ca și mine și a înțeles.

Când era la câțiva pași de mine, Daniel s-a oprit ca să-și scoată tricoul. Acel gest a fost suficient pentru a-mi face creierul să explodeze. Am încercat în toate modurile să par indiferentă, dar era destul de dificil. Oricare fată și-ar fi pierdut capul după un băiat frumos ca el, cu acel corp sculptat.

— Lucy, a spus zâmbind.

Lucy, înainte, acționează! mi-am zis, încă vrăjită de băiatul perfect pe care-l aveam în față. *Spune ceva! A făcut-o intenționat. A vrut să te pună în încurcătură.*

De aceea am respirat adânc și am zis:

— Daniel.

— Îmi închipui că abia ai terminat antrenamentul. Te aștept în parcare peste un sfert de oră.

Se uita intens la buzele mele, punându-mă în și mai mare dificultate.

— Și dacă nu aș vrea? Dacă aș avea alte planuri pentru după-amiază?

Dacă era un lucru pe care adoram să-l fac, era să-l provoc, pentru că de fiecare dată când o făceam, zâmbea și lăsa capul în jos.

A făcut un pas spre mine, mi-a aranjat o șuviță de păr, și-a apropiat buzele de urechea mea și a șoptit:

— Sunt sigur că acele planuri nu ar fi în stare să întreacă după-amiaza pe care am petrece-o împreună.

S-a îndepărtat și, cu voce ridicată, în așa fel ca să audă și Beth, a adăugat:

— Ne vedem curând. Ciao, Beth.

Când era destul de departe, Beth s-a postat în fața mea, acoperindu-l din vedere pe Daniel. Părea emoționată.

— Wow, Lucy. Să fi fost în locul tău, eram deja acasă la el. Cât e de frumos băiatul!

Și trebuia să-i dau dreptate.

— Nu înțeleg de ce continui să pierzi timpul cu... Eh, Dylan! s-a prefăcut a zâmbi.

Când m-am întors, l-am văzut pe prietenul meu cel mai bun care venea spre mine cu o expresie ciudată pe față. Nici măcar nu mă privea, mai curând îl fixa pe Daniel ca și cum voia să-l incinereze.

— Hei... E ceva între voi doi? Mi s-a spus că s-a terminat, a zis binevoind în sfârșit să mă privească.

— Chiar și dacă, care-i problema? am întrebat ușor iritată.

De ce naiba nu era cu scumpa lui Caroline? Trebuia numaidecât să-mi strice momentul „capul liber de orice lucru legat de Dylan”?

— În timpul antrenamentului nu înceta să te privească, iar mai devreme te sorbea din priviri...

Da, se înțelegea după tonul vocii lui că situația îl enerva foarte tare. De ce? De ce?

— Suntem împreună, am zis.

— Ah... s-a limitat să spună.

— Ai vreo problemă, Dylan? Ești puțin cam palid... a intervenit Beth, doar ca să-l pună în

încurcătură.

Situația o amuza foarte mult, era evident.

— Nu, totul e în ordine. Te rog numai să fii atentă. Și dacă vei avea nevoie de mine, să știi că-ți voi fi alături, a șoptit gîngăș.

Te urăsc, Dylan! Te urăsc foarte tare! m-am gândit în timp ce-l priveam îndepărtându-se.

— Haidem. Nu-l face pe Daniel să te aștepte, a chicotit prietena mea cea mai bună, apucându-mă de mână ca să mă tragă după sine în vestiar.

În mai puțin de zece minute am reușit să fac un duș și să mă schimb, stabilind un nou record personal. Da, eram obișnuită să fac lucrurile repede, dar de data aceea m-am autodepășit.

Am ieșit din școală, și în depărtare l-am văzut sprijinit de motocicletă lui neagră, uitându-se la ceva în celular.

— Să ai o după-amiază frumoasă, mi-a urat Beth. M-am apropiat de el. Când m-a văzut, mi-a zâmbit.

— Știam că vei ceda.

— Doar pentru că Beth e ocupată cu altceva, am zis ca să nu fie prea satisfăcut.

— Desigur, te cred, a spus zâmbind și mi-a dat casca. Numai după ce m-am așezat pe motocicletă și Daniel a pornit, am lăsat să-mi răsară un zâmbet ușor pe față. Nu mi s-a mai întâmplat să mă simt atât de bine cu altă persoană în afară de Dylan, iar noutatea îmi plăcea la nebunie. După toți acei ani de *Friendzone*, merita să întâlnesc pe cineva cu care să mă pot simți așa.

După câțiva metri, Daniel s-a oprit la zebră ca să le permită celor doi pietoni să traverseze: Dylan și Caroline.

Cel mai bun prieten al meu bineînțeles că m-a recunoscut, dar n-a spus nimic. Mi-a fost de-ajuns privirea lui ca să înțeleg că ceea ce făceam nu-i plăcea deloc, și ca să-l necăjesc și mai mult, m-am lipit mai tare de Daniel. După ce porumbeii cei doi au cotit, m-am simțit mai bine. Cu cea mai mare viteză ne îndreptam spre casa lui Daniel.

— Demult n-a călcat picior de-al tău pe-aici, a ironizat Daniel deschizând ușa.

— Adică de ieri, am spus eu.

Îndată după ce mi-am lăsat geanta pe măsuta de la intrare, Daniel m-a ridicat în brațe și am ajuns întinși pe canapea rîzînd și glumind ca doi copii. Dar privirea lui a pierdut orice urmă de inocență când s-a concentrat asupra buzelor mele.

A urmat un sărut intens și violent, ca și cum așteptam de prea mult timp acel moment. M-am înfipt în brațele lui musculoase, în timp ce buzele noastre continuau să se caute și să se atingă cu nerăbdare.

Sărutările lui au coborât lent de pe buzele mele pe gât, unde au găsit punctul meu slab. Tensiunea dintre noi urca tot mai sus și erau suficiente doar câteva săruturi ca să ajungă la cote maxime.

Am apucat marginile tricoului său, și în acel moment vocea lui Dylan mi-a răsunat în cap, torturându-mă: „Te rog numai să fii atentă. Și dacă vei avea nevoie de mine, să știi că-ți voi fi alături.” În gând l-am trimis cât mai departe și m-am concentrat asupra băiatului în carne și oase care era acolo cu mine și care spre deosebire de Dylan, în ziua precedentă, m-a ascultat și a încercat să mă amuze.

31. Arăți... Arăți într-adevăr foarte bine.

— Ține minte, Lucy, machiajul este esențial. Nu poți să te limitezi la obișnuitul rimel. Hai, lasă-te aranjată de prietena ta dragă, geniu al *make-up*-ului, a spus Beth, luând una din acele pensule uriașe, care la contactul cu pielea gâdilă foarte tare, încât nici nu puteam sta nemișcată în timp ce întindea pe fața mea praful numit de ea „fard”.

Beth era pricepută la machiaj, era pasiunea ei. Urmărea pe YouTube înregistrările celor mai vestiți artiști *make-up*, iar eu chiar nu înțelegeam cum putea să le urmeze indicațiile pas cu pas. Am încercat și eu o singură dată... Să aplic fonul de ten e tot ce mi-a reușit. Dar nu prea bine, pentru că pe fața mea se vedeau pete mai deschise și mai întunecate. Cu acea ocazie am aflat că *make-up*-ul nu era pentru mine! Preferam să-mi petrec restul vieții cu rimelul meu de încredere.

— Iar baia, evident, este ocupată. Lucy, deschide imediat! s-a lamentat Ricky în coridor.

Beth a pufnit, nu-i plăcea să fie deranjată în mijlocul unei activități. Eram sigură totuși, că dacă deschidea ușa, Ricky, văzând cu ce ne ocupăm, ar fi luat-o la fugă. Da, avea un fel de fobie față de cosmetice, mai ales pentru *eye-liner*, dar n-am înțeles niciodată de ce... Cu toate acestea, m-am ridicat de pe capacul wc-ului, pe care mă așezasem ca să-mi fac machiajul, și m-am dus să deschid ușa.

— Ricky, ce vrei? am întrebat.

— Îmi explicați de ce voi, fetele, trebuie să stați închise în baie cu orele? Și plus la toate, mereu împreună? s-a plâns el.

— Încercăm să facem lucruri importante, a răspuns Beth în locul meu. Cum ar fi, de exemplu, s-o facem pe sora ta să arate prezentabil diseară!

— Diseară? Ce va fi diseară? a întrebat el curios.

— Clarisse dă ultima petrecere din acest an! Tu oricum nu poți veni, știi că mama nu-ți va da voie, i-am explicat.

Desigur, Ricky avea șaisprezece ani, nu mai era un băiețuș... dar mama îl cunoștea foarte bine și nu avea destule motive ca să aibă încredere totală în el.

— Nu-i corect așa. Dar totuna eu vreau pipi. Eliberați baia, a pufnit el.

— Ricky, terminăm cu machiajul și te lăsăm să intri, okay? a zis Beth ridicând peria *eye-liner*-ului. Am văzut cum Ricky a pălit la față, așa că s-a întors și-a plecat.

Au trecut două ore. Două ore din viața mea le-am dedicat machiajului și alegerii rochiei pentru petrecere. Două ore petrecute cu Beth mai întâi mândioasă, apoi fericită. Două ore de: „Nu, aceasta nu-mi stă bine!”, „Sunt prea grasă. Lucy, trebuie să slăbesc”... Două ore de neliniște și îngrijorare, și pentru ce? Pentru o petrecere prostească. Dacă prietena mea se aranja atât pentru petrecerea lui Clarisse, nu-mi puteam închipui de ce ar fi fost în stare pentru ultimul bal! Orele de tensiune ar fi trebuit dublate, dacă nu chiar triplate.

Mama ne-a dus cu mașina la petrecere. Până la urmă, n-am găsit curajul să-i spun că știam totul, despre cum s-au întâmplat lucrurile între ea și tata, despre cum ne-a mințit ani de zile spunând că el este un egoist... Așteptam momentul potrivit pentru a-i vorbi și voiam ca poate Ricky să se hotărască. Nu a fost deloc ușor să-l conving să se întoarcă acasă la mama... ar fi preferat să stea cu tata.

Când mama ne-a lăsat în fața casei lui Clarisse, acolo era deja multă lume, cu toate că petrecerea începuse de numai cinci minute. Unii ședeau întinși pe gazon, alții stăteau la balconul de la al doilea

etaj, dar majoritatea erau concentrați înăuntru. Știam deja că trebuia să fie imposibil să te miști.

— Ești gata să punem capăt împreună acestor ani de infern? a întrebat Beth strângându-mă de mână.

Noi două am trecut prin multe... Aveți o prietenă care a fost mereu alături de voi? Cu care ați împărțit lacrimi de tristețe și de bucurie? Prietena pe care, când vi se întâmpla ceva, puteați s-o sunați chiar și la ora unu noaptea pentru că știați că v-ar răspunde? Prietena cu care ați înfruntat fiecare zi de școală? Căreia i-ați povestit în cele mai mici detalii despre băiatul care vă plăcea? Beth era acea prietenă pentru mine.

— Îmi amintesc cum am venit aici pentru prima dată, chipurile la o petrecere în pijama... am chicotit.

— Ne-am schimbat mult de-atunci... a comentat ea.

— Hai, mergem să ne distrăm, i-am propus trăgând-o după mine.

După cum îmi imaginasem, în acea casă nu mai era aer! Dar pentru noi nu conta. Voiam doar să ne distrăm și să uităm de problemele noastre cu Tyler și Dylan, pe care, ciudat, dar nu i-am întâlnit afară. Poate au hotărât să nu vină... Era ceea ce speram.

Am început să dansăm și să cântăm cât ne ținea gura, până când am simțit cum două mâini m-au cuprins de talie și m-am întors imediat ca să văd cine era. La petreceri era normal ca vreun băiat să se apropie și să te pipăie, dar din fericire, în acel caz era vorba de Daniel. M-a măsurat cu privirea și a rămas cu gura deschisă când m-a văzut altfel decât de obicei.

— Arăți... Arăți într-adevăr foarte bine, a strigat ca să se facă auzit.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, a inventat Beth ca să ne lase singuri.

— Mulțumesc! am răspuns la complimentul lui Daniel.

Nu înceta să mă fixeze și într-un oarecare sens îmi făcea plăcere... Era frumos să mă simt apreciată cu-adevărat de cineva. Cu Dylan nu mi s-a întâmplat, întrucât el avea ochi numai pentru Caroline. Observa totul la ea: când își tăia părul, când își schimba culoarea ojei, când îmbrăca haine sau pantofi noi, când vorbea cu prieteni noi, când părea fericită și când nu.

Daniel mi-a apucat fața cu mâinile și s-a apropiat pentru un sărut tandru, care s-a prelungit mai mult decât era prevăzut. În timp ce toți în jurul nostru dansau, beau și se distrau, noi nu mai eram în acea odaie, eram singuri, suspendați în gol. Și ne simțeam atât de bine... Mâinile lui coborau lent pe șoldurile mele, în timp ce se îndepărta de gura mea cu zâmbetul cel mai frumos din lume.

Strânși unul lângă altul dansam lent, cu toate că muzica era mai ritmată. Mi-ar fi plăcut să petrec seri ca aceea tot restul vieții mele... Dacă numai Daniel s-ar fi transferat înainte de începutul liceului. Aș fi pariat pe orice că m-aș fi îndrăgostit de el, în loc să-mi pierd capul după prietenul meu cel mai bun.

Dansam când printre invitați am observat un băiat cu păr blond și ochi verzi cu un pahar în mână. Încerca să-și facă loc să ajungă la cineva, dar eu nu i-aș fi permis. Nu.

— Ricky! am strigat îndepărtându-mă de Daniel.

Fratele meu s-a uitat în direcția mea, dar imediat a încercat să se îndepărteze și i-a reușit. L-am pierdut din vedere. Cum naiba a putut să vină la petrecere fără să fie descoperit de mama?

— Hei, Lucy... ce s-a întâmplat? a întrebat Daniel la spatele meu.

— Fratele meu a venit la petrecere chiar dacă mama i-a interzis.

— Nu-ți face griji. Lasă-l să se distreze! La sfârșitul petrecerii vom merge să-l căutăm, bine? Am hotărât să-i dau ascultare. Speram numai ca Ricky să nu exagereze cu alcoolul și cu fetele.

— Hai, să ne întoarcem la dans.

M-a apucat de mână și eu l-am urmat. Am dansat încă și încă, a venit și Beth cu noi. Ea se

înțelegea bine cu Daniel, părea că se cunoșteau de-o viață.

Când ne-am oprit să bem ceva, el ne-a povestit despre petrecerile care se făceau la Los Angeles, catastrofale și mult mai mari decât ale lui Clarisse.

Totul mergea bine, prea bine, până când n-au venit Dylan și Tyler. Din acel moment am simțit că nu-mi ajunge aer, iar fericirea și liniștea s-au evaporat ca printr-o vrajă.

Au venit în direcția noastră pentru că ne-au observat imediat și am înțeles după privirea lui Dylan că prezența lui Daniel îl irită. Dar ce voia de la mine? Puteam să mă întâlnesc cu cine doream, nu el era cel care trebuia să decidă pentru mine!

— Wow, Sanders, ce naiba ai pe față? a întrebat Tyler, obișnuitul nesuferit.

— Nu-l asculta, Lucy, mai bine să mergem de-aici, a intervenit Beth, dar dorința ei de a pleca a dispărut când Tyler a apucat-o de braț ca s-o oprească.

— Vă distrați? a întrebat Dylan, trecându-și privirea de la mine la Daniel în câteva secunde.

— Foarte mult, nu e rea deloc petrecerea asta! a răspuns Daniel, apropiindu-se de mine și cuprinzându-mă cu brațul de talie.

— Da, văd, a răspuns prietenul meu cel mai bun, uitându-se la mâna iubitului meu.

Situația devenea prea greu de suportat și nu aveam răbdare să mă îndepărtez de amândoi ca să respir un pic de aer proaspăt.

— Tyler, hai cu mine s-o căutăm pe Caroline. Mi-a scris cu cinci minute în urmă, a anunțat Dylan.

— Du-te s-o cauți singur, amice, eu trebuie să vorbesc cu Beth, a răspuns Tyler.

M-am îndepărtat de prietena mea doar pentru că am fost sigură că voia într-adevăr să rămână cu el. Am ieșit afară cu Daniel și ne-am dus să ne așezăm pe o canapea mică de lângă intrare.

— Aici te-am văzut prima oară, a spus Daniel.

Doar atunci mi-am dat seama că trecuse ceva timp de la prima noastră întâlnire... Era adevărat, l-am cunoscut chiar acolo, la petrecerea lui Clarisse, după ce am scuipat o băătură scârboasă, denumirea căreia nu mi-o aminteam.

— Îmi aduc aminte... Nu a fost cea mai romantică întâlnire, a răspuns glumind. A doua zi, când te-am văzut, am găsit o scuză ca să-ți vorbesc. Chiar dacă nu te cunoșteam încă, am înțeles că erai diferită de altele, mi-a spus, făcându-mă să roșesc.

Petrecerea era în plină desfășurare. Eu și Daniel continuam să dansăm și să ne distrăm așa cum voiam. Am pierdut-o din vedere pe Beth și i-am scris un mesaj, iar ea mi-a răspuns să stau liniștită pentru că totul mergea bine cu Tyler. Am încercat să nu-mi fac griji și să mă distrez și eu.

Cu toate că nu cunoșteam textele tuturor cântecelor, eu și Daniel am găsit un mod de a inventa cuvinte și izbucneam în râs de fiecare dată când din gurile noastre ieșea ceva absolut stupid. M-a apucat de mână și m-a făcut să mă rotesc, ca apoi să mă tragă spre sine.

Am simțit cum mă urăsc pe mine însămi în acel moment. Am simțit cum mă urăsc pentru că m-am uitat peste umărul lui Daniel și i-am văzut. Mă uram foarte mult în acel moment.

Inima mea s-a frânt în mii de bucăți când l-am văzut pe Dylan sărutând-o pe buze pe Caroline.

32. Ador zâmbetul tău.

De multe ori mi l-am închipuit pe Dylan cu altcineva. Mi s-a întâmplat deseori să-l visez în compania vreunei fete, dar de fiecare dată alta. Și reacția mea a fost întotdeauna diferită. Uneori am fost fericită pentru el, fiindcă știam că el a așteptat mult până să o găsească pe cea potrivită, alteori am izbucnit în plâns pentru că fata aceea nu eram eu. Știam că nu aş avea niciodată onoarea să mă simt iubită de el *în acel sens*, și m-am resemnat. Dar știți, nouă, fetelor, ne place să sperăm că se poate întâmpla ceva neașteptat... Că s-ar putea întâmpla ceva în stare să schimbe regulile jocului. Eu, de exemplu, am sperat mult timp ca Dylan să găsească o fată incapabilă să-l facă fericit, pentru ca în sfârșit să-și dea seama de faptul că eu, din contra, aş fi putut să-l fac.

Păcat numai că lucrurile nu decurgeau tocmai așa... Dylan strângea lângă el corpul firav al lui Caroline și din când în când îi dădea câte-o șuviță de păr după ureche, și nu mai înceta s-o sărute. Păreau atât de îndrăgostiți, pierduți unul în altul, în timp ce eu, dintr-un ungher întunecat al odăii, îi priveam cu inima zdrobită. Emoțiile pe care le aveam erau variate și contrastante; ca în visele mele, eram împărțită în două.

— Lucy, ești bine? a întrebat Daniel îngrijorat.

S-a uitat în aceeași direcție și a înțeles din zbor că scena aceea îmi provoca durere.

Fără să răspund, m-am întors și am parcurs încăperea făcându-mi loc printre invitații care dansau fericiți. Odată ajunsă afară, m-am dus în spatele casei, unde era o grădină mai retrasă. Am respirat adânc și am încercat să nu plâng, dar până la urmă lacrimile mi-ar fi fost de ajutor. Eram singură, nu mai conta.

M-am așezat pe iarba moale și mi-am îmbrățișat picioarele, izbucnind într-un plâns de neînduplecat. *Dylan și Caroline. Dylan și Caroline. Dylan și Caroline.* Era unicul gând pe care creierul meu reușea să-l conceapă.

Puțin mai târziu, cineva s-a apropiat de mine și nu mi-a trebuit mult ca să înțeleg cine era... Daniel. Era mereu alături de mine, chiar și în momentul când ar fi trebuit să mă urască pentru reacția pe care tocmai am avut-o. Mă așteptam cel puțin să fie un pic infuriat. Mai pe scurt, eu eram cu el, dar plângeam pentru că prietenul meu cel mai bun se săruta cu alta.

— Îmi pare rău, a șoptit, făcându-mă să mă simt și mai vinovată.

— Și mie... Am în vedere pentru faptul că am reacționat în așa fel de față cu tine. Nu e corect, am spus printre lacrimi.

— Nu te simți vinovată. Totul e în ordine.

Nu era în ordine. Nu mai era după ce mi-am promis mie însămi să-l las baltă.

— Ascultă-mă, nici nu merită... a explicat apucându-mă gingaș de mână. Crede-mă, în acest moment te simți confuză, distrusă pentru că băiatul pe care îl iubești te-a rănit, dar peste câteva luni îți vei aminti de această seară și te vei întreba dacă oare trebuia să verși atâtea lacrimi pentru cineva care nu le merita. Răspunsul va fi sigur „nu”, pentru că te vei simți din nou bine. Nu va trece mult timp și vei avea alături o persoană care te va iubi și va ști să te aprecieze pentru ceea ce ești.

A reușit să mă liniștească cu niște cuvinte simple și să șteargă din mintea mea sărutul celor doi.

— Și oricum, el este cel care pierde, nu tu. Nu și-a dat seama că a avut alături o fată minunată. Va regreta alegerea pe care a făcut-o. Dar când o va face, inima ta va aparține deja altuia.

În acel moment, am încercat să-mi imaginez un viitor în care numele „Dylan” să aibă pentru mine o singură semnificație: prieten. Cât timp ar fi trebuit să treacă?

— Acel altul sunt eu, a adăugat zâmbind și eu nu am putut decât să fac la fel.

Cum naiba reușea să mă facă să mă simt bine chiar și după ce i-am văzut pe Dylan și Caroline împreună?

M-a privit în ochi.

— Ador zâmbetul tău.

— Datorită ție pot zâmbi.

Mi-a mângâiat obrazul și m-a îmbrățișat. Aveam așa multă nevoie de asta... Aveam așa multă nevoie să mă simt în siguranță alături de Daniel, încât am rămas lipită de el o bună parte a serii. M-am îndepărtat numai când ambii am hotărât să ne întindem pe iarba moale și să privim cerul înstelat, înainte de a intra înapoi, ca să-i demonstrez lui Dylan că pentru mine el nu mai conta.

— Dacă ai vedea o stea căzătoare, ce dorință ți-ai pune? m-a întrebat Daniel.

M-am gândit bine înainte să răspund, totuși atunci nu mi-a venit nimic în minte. Poate că m-aș fi purtat ca o egoistă și aș fi cerut ca Dylan să se îndrăgostească de mine, sau poate să am alături de mine o familie unită cum am avut când eram mică, sau probabil aș fi vrut ca timpul să treacă mai repede ca să aflu ce se va întâmpla în viitor.

— Nu știu... Tu ce ți-ai dori? am întrebat.

— Nu știu nici eu. Unicul lucru pe care l-aș cere e deja aici lângă mine, așa că... a spus chicotind, de aceea am priceput că era ironic, cu toate că înăuntrul meu doream să creadă așa cu adevărat.

L-am lovit ușor cu pumnul în braț și el s-a prefăcut că-l doare.

— Ah, acum vor trebui să mi-l pună în ghips.

— Răule!

M-am ridicat în picioare.

— Hai, soldat rănit, să ne întoarcem la petrecere. Să nu ne stricăm seara, am propus.

Am intrat iar în casă și spre marele meu noroc, nu i-am zărit nici pe Dylan, nici pe Caroline. Doar pe fratele meu Ricky, care părea să se simtă destul de bine. Aș fi vrut să-l verific mai de aproape, dar știam că l-aș fi enervat foarte tare. La urma urmei, i-ar fi plăcut unui băiat de șaisprezece ani să aibă alături o soră mai mare, în plus și cicălitoare, la o ditamai petrecere? Nu, bineînțeles.

— Îți faci griji pentru fratele tău? a întrebat Daniel.

— Un pic... De obicei la petreceri se relaxează din plin.

— Mă duc să-i vorbesc... Știi, ca între bărbați, a spus Daniel.

— Bărbați? am început a râde.

— Desigur, a răspuns el îndepărtându-se.

M-am întors spre masă ca să iau ceva de băut, dar în afară de băuturi alcoolice nu mai era nimic. Am optat pentru o bere simplă. Am revenit ca să mă concentrez asupra lui Daniel și a fratelui meu și i-am văzut pălăvrăgind veseli. Îmi plăcea că Ricky se înțelegea cu iubitul meu, pentru că Daniel era iubitul meu, nu-i așa?

— Micuța Sanders pare rătăcită. Te distrezi? a spus Dylan la spatele meu.

— Mai mult decât tine! n-am putut să-i răspund altceva. Ce drăguți sunteți, tu și Caroline... Nu știam că în seara asta aveți de gând să clarificați totul.

— Scuze, eu credeam că lucrurile cele mai importante se discută cu prietenii obișnuiți... Nu cu cei mai buni.

Cuvintele lui m-au lăsat confuză.

— Despre ce vorbești?

— N-o face pe naiva, Lucy. De ce nu mi-ai spus că ai vorbit cu tatăl tău?

— Cine ți-a spus?

Numai doi oameni știau despre asta: Ricky și Daniel. Nu am găsit curajul să-i spun lui Beth! Nu voiam să-i stric seara, și ea avea deja destule probleme cu familia sa.

— Ricky. M-a sunat alaltăseară ca să afle dacă erai la mine acasă și mi-a povestit totul. Îmi închipui că Daniel ar fi de-acum la curent... Nu credeam că o persoană oarecare, pe care o cunoști de câteva luni, ar putea fi mai importantă decât prietenul tău, care ți-a fost alături de când erai mică.

— Aș putea spune același lucru despre tine, Dylan. Am încercat să-ți zic, la telefon, dar tu erai prea concentrat asupra lui Caroline. De când iubirea este mai presus decât prietenia? Cel puțin persoana pe care o cunosc de câteva luni a știut să mă asculte. M-a ajutat mai mult decât ai făcut-o tu în toți acești ani.

Intenționez să lămuresc toate lucrurile. Să le țin prea mult timp înăuntru mi-ar fi făcut rău, și cu cât mai mult vorbeam, cu atât mă simțeam mai bine.

— Bine, Lucy, atunci să punem punct aici. Gândește-te la dragul tău Daniel, distrează-te cu el.

— Așa și-am să fac. Dar să știi că dacă vei avea nevoie să te ajut cu Caroline, eu nu voi fi, Dylan.

Am încheiat numai pentru că Daniel s-a apropiat. În acel moment, Dylan părea că dorește să-l ardă cu privirea.

— Vai, iată și eroul nostru! Ei bine, vă doresc seară bună, a zis băiatul pe care-l consideram cel mai bun prieten al meu și a plecat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Daniel.

— Nimic... Oricum nu mai are nicio importanță, am spus.

33. L-am pierdut pe Dylan.

Dacă mă gândesc mai bine, nu erau atât de rele petrecerile lui Clarisse, iar într-o oarecare măsură regretam că nu am participat la toate pe care le-a organizat în cei patru ani de *high school*...

Întinsă pe pat, eram pierdută în gândurile mele ascultând piesa mea preferată: *Nicest Thing*.

În timp ce cuvintele ei răsunau în capul meu, mă gândeam la momentele petrecute împreună cu cel mai bun prieten și la ce s-ar fi putut întâmpla dacă mi-ar fi împărtășit sentimentele... Îmi imaginam cum am fi fost în diferite situații, la cinema, la mare... atât de fericiți și lipsiți de griji, încât să trezim invidia tuturor. Dar Dylan, oricum, era foarte departe de mine, nu era nici măcar prietenul meu. Amândoi am stricat totul, eu din gelozie, el pentru că s-a simțit trădat.

Cât ar putea dura o situație atât de absurdă? Ambii ne simțeam prost, eram sigură. Ani și ani de prietenie nu se aruncă în vânt cum am făcut noi, iar eu eram sigură că mai devreme sau mai târziu unul din noi doi ar trebui să dea orgoliul la o parte și să aranjeze lucrurile la locul lor. Era de-ajuns să așteptăm.

M-am forțat să mă ridic din pat ca să încep o nouă zi. M-am pregătit repede și în puțin timp am ieșit din casă pentru a mă întâlni cu Beth.

— Sâmbătă seara ai dispărut. Unde-ai fost? m-a întrebat Beth pe când mergeam pe drumul obișnuit spre școală.

— Eu? Tu ai dispărut, împreună cu Tyler!

Nu, nu mi-am exprimat dezaprobarea în privința lui Tyler, nicidecum. Beth știa ce credeam despre el, era inutil să ascund asta. Nu aveam nicio intenție să mă comport ca și cum aș fi mama ei, amintindu-i de o mie de ori ce făcea bine și ce nu.

— Ah, da, e adevărat. Am aranjat totul, până la urmă. Tyler a fost foarte drăguț în seara aceea. Am vorbit îndelung și calm în sfârșit, și mi-a spus că-i lipsesc foarte mult. Că dacă inițial între noi lucrurile au început ca un joc, acum nu poate să nu se gândească la mine. Nu e un insensibil cum l-ai descris tu, mi-a povestit.

— Asta-i pentru că ești îndrăgostită de el... Iubirea reușește să ascundă defectele unui om. Tu ți-ai pierdut capul după el, de aceea vezi numai aspectele pozitive ale caracterului său.

— Îndrăgostită e prea mult spus, Lucy. Tu ești îndrăgostită de Dylan, eu doar simt ceva pentru Tyler, a zâmbit.

— Nu, nu mai sunt îndrăgostită de el.

— Uh, Lucy... Ce se întâmplă?

— De ce mă întrebi?

— Spui că nu ești îndrăgostită de Dylan când ți se întâmplă ceva rău. Să nu-mi zici că am pierdut ceva alaltăseară?

— Eu și Dylan ne-am certat.

— Ce? aproape că a țipat.

Rareori se întâmpla ca eu și Dylan să ne certăm așa ca în acea seară. De obicei era vorba de discuții neînsemnate din care nu rămânea nici urmă a doua zi, dar eu știam că de data asta lucrurile au mers total altfel. În weekend nu ne-am vorbit și eram sigură că nici luni Dylan nu va vorbi cu mine, exact așa cum aș fi făcut și eu cu el.

— E de-ajuns să mă îndepărtez pentru câteva ore și vine sfârșitul lumii! Povestește-mi totul.

I-am povestit despre sărutul pe care l-am văzut și despre cât de gingaș m-a liniștit Daniel, ca să ajung până la urmă și la cearta cu Dylan.

— ...Și apoi a plecat, după ultima frază cu efect: „Vai, iată-l și pe eroul nostru! Bine, vă doresc o seară bună.” Înțelegi acum? L-am pierdut pe Dylan.

— El te-a pierdut pe tine. Lucy, n-ai făcut și n-ai zis nimic rău. Dylan trebuie să-și bage în cap că tu nu ești proprietatea lui... După câte se pare, e gelos din cauza relației tale cu Daniel... Se pare că simte ceva pentru tine, dar nu reușește să recunoască, a spus Beth.

Dylan nu putea fi îndrăgostit de mine. Era imposibil. Dacă ar fi simțit ceva pentru mine, nu s-ar fi împrietenit cu Caroline și nu m-ar fi rugat de o mie de ori să mă apropii de ea ca să înțeleg dacă interesul lui era împărtășit.

— Nu vorbi prostii, Beth. Oricum, nu mai are nicio importanță. Unicul lucru care contează pentru mine acum e Daniel și voi încerca să păstrez relația cu el. E un băiat minunat și nu vreau să-l rănesc, am explicat.

Când am ajuns la școală, exact la câțiva metri de noi, au trecut înainte Caroline și Dylan, ținându-se de mână. Le stătea bine împreună, nu aveam niciun fel de dubii. Caroline radiantă și perfectă ca întotdeauna; Dylan îi zâmbea și părea atât de fericit...

Nu te mai gândi! Ajunge! mi-am spus în sinea mea și după ce i-am lăsat împreună pe Beth și Tyler, am intrat în școală ca să-l caut pe Daniel. Știam că numai el ar fi fost în stare să calmeze furtuna de emoții dinăuntrul meu.

Am hoinărit pe holuri fără să-l găsesc, minutele treceau în grabă și se apropia prima oră... Pe unde naiba era? I-am scris și un mesaj, dar nu mi-a răspuns. Ajungeam la dulapul lui, când, după colț am întâlnit ochii întunecați ai lui Dylan.

Ședea singur pe o bancă din fața dulapurilor, și a observat repede prezența mea. Omul pe care nu voiam să-l văd absolut deloc în acea zi era dinaintea mea și mă privea fără nicio explicație pe față. Nu puteam înțelege dacă era bucuros, enervat sau altfel... Era de nepătruns.

— Sanders, de ce ești singură? Pe unde s-a pierdut prințul tău? a întrebat cu un zâmbet batjocoritor.

Dylan niciodată nu s-a mai comportat așa cu mine. Desigur, uneori mă lua peste picior, dar se vedea foarte bine că o făcea cu afecțiune, ca să glumească și să mă facă să zâmbesc. De data aceea însă am simțit că voia să mă enerveze și să mă facă să-mi pierd răbdarea. Și știa cum s-o facă... Pe de altă parte, e neajunsul persoanelor care stau alături de prea mult timp: se cunosc mai bine decât oricine și reușesc să folosească în favoarea lor punctele noastre slabe.

— Nu-i treaba ta, Dylan. Mai mult decât atât, ocupă-te de perfecta ta de *cheerleader*. Vai, și nu uita să-ți notezi undeva de câte ori te-a privit azi... S-ar putea să te întrebe, l-am atacat, iar el s-a ridicat în picioare înfuriat.

— Să nu-mi vorbești așa, Lucy. Și mai ales, nu te lua de Caroline.

S-a apropiat cu un aer amenințător.

— Același lucru ți l-aș putea spune ție, Dylan. Încetează să te mai interesezi de relația mea cu Daniel. Lasă-mă în pace și nu încerca să arunci cu noroi în unica persoană care mi-a demonstrat că ține cu adevărat la mine. Singurul care n-a făcut altceva decât să mă rănească ești tu.

— Te-am rănit? Cum adică? a întrebat privindu-mă drept în ochi.

Eram aproape. Prea aproape.

Aș fi vrut foarte mult să-i spun că m-a rănit în toți acei ani de prietenie când se uita la toate fetele în afară de mine. Dar nu puteam... Numai aș fi înrăutățit situația și nu voiam să-l pierd de tot. Așa că am hotărât să-i spun doar atât:

— În ultima perioadă te-ai gândit numai la Caroline. Caroline pe-acolo, Caroline pe dincolo... Ai lăsat pe planul doi oameni care-ți erau alături. În ziua în care s-a întâmplat nebunia cu tatăl meu, când m-a rugat să mergem acasă la el împreună cu Ricky, te-am sunat. Dar tu n-ai vrut să mă asculți. Ai vorbit timp de jumătate de oră despre întâlnirea ta stupidă cu Caroline. Și ce-ai zis când am spus că voiam să-ți împărtășesc ceva? Ai închis spunând că prietesa ta te sună și că nu puteai să nu-i răspunzi. Înțeleg că ai fi îndrăgostit de ea de ani buni, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i ștergi pe toți ceilalți din viața ta.

N-a fost simplu să fiu atât de directă, dar nu aveam de ales.

N-a zis nimic timp de un minut, a continuat să mă privească în ochi. Apoi, după șaiszeci de secunde de tortură, asumându-și o expresie dubioasă, mi-a pus întrebarea de care mă temeam cel mai mult:

— Lucy, fii sinceră. Nu cumva ești geloasă din cauza ei?

Da, Dylan. Și încă prea tare, m-am gândit. Am încercat să mă uit în jur ca să găsesc o cale de ieșire.

— Eu îți spun că m-ai rănit, dar tu te gândești numai la faptul că aș putea fi geloasă? Eu plec...

Am făcut un pas ca să mă îndepărtez, însă nu am putut, deoarece Dylan m-a apucat de braț și m-a făcut să mă întorc din nou spre el.

— Îmi pare rău pentru seara aceea. Dar și tu ai fi putut să mă mai suni o dată. În schimb ai preferat să-i povestești totul „amicului” tău.

— Încetează să-l numești așa, Dylan. Și știi, poate ar trebui să-ți pun aceeași întrebare: nu cumva nu-l suporti pentru că ești gelos?

Am scos din mine tot curajul ca să pot pronunța acea ultimă frază.

— Această conversație se încheie aici. Distrează-te cu domnul „EuȘtiuCumS-oTratezBinePeLucy”, a spus trecând pe lângă mine ca să plece.

— De când ești cu Caroline ai devenit de-a dreptul insuportabil! i-am strigat din urmă.

— *Bla bla bla*, a răspuns mimând gestul cu mâna.

Eram furioasă. Dacă aș fi avut un obiect greu în mână, l-aș fi lovit în cap fără să mă gândesc prea mult.

34. Ești cea mai bună, micuțo.

— Blondo, unde vrei să te duci? a întrebat Daniel când am ieșit în sfârșit de la ultima oră din aceea zi.

A fost într-adevăr obositoare, nu atât că am muncit mult, cât din cauza tensiunii create între mine și Dylan. Cearta de dimineață a format între noi o distanță enormă, încât nici nu reușeam să ne privim. N-am schimbat decât vreo două vorbe, unul din noi trebuia să găsească un pic de curaj și să-și ceară scuze... Speram ca să nu fiu eu cea care trebuia să facă primul pas.

— Mă gândesc să mă duc acasă, am răspuns zâmbind.

— Ai de făcut ceva important după-amiază? a continuat cu întrebările.

— Dacă voiai să-mi petrec după-amiaza cu tine, uită. Ultima dată n-am făcut prea mare treabă împreună, am în vedere învățatul, am spus amintindu-i de ultima după-amiază petrecută cu el, întinși pe canapea, departe de toți.

Am roșit imediat, dar am încercat să ascund asta.

— Da, de fapt, ai dreptate cu învățatul n-am prea făcut nimic, dar cu altceva... În orice caz, ai vrea să petreci după-amiaza cu mine? Trebuie s-o fac pe babysitter-ul cu cinci copii și am nevoie de cineva care să-mi dea o mână de ajutor. Sunt ca niște drăcușori!

— Eu încă nu înțeleg de ce insiști să lucrezi numai ca să-i iriți pe părinții tăi... Nu știu... Dacă aș fi în locul tău, i-aș lăsa pe ei să aibă grijă de mine. Trebuie să ne gândim numai la școală, nu-ți mai trebuie altă bătaie de cap!

— Atunci, ce spui?

Mi-a luat câteva secunde ca să mă gândesc... În fond, nu aveam nimic de făcut pentru ziua următoare și să-l ajut pe Daniel nu mi-ar fi displicut deloc. Am fi petrecut după-amiaza în compania a cinci drăcușori, desigur, dar cel puțin am fi fost împreună.

— Bine, de acord. Dar e ultima oară când te ajut, am glumit.

El m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraz.

— Ești cea mai bună, micuțo, mi-a șoptit. N-am răbdare să se termine antrenamentul.

Da, antrenamentul... Ai mai puțin de-o lună, Lucy. Ține minte. Mai puțin de-o lună și nu va trebui să faci lucrurile acestea ridicole, m-am gândit ca să mă încurajez.

Eu și Daniel am ajuns pe terenul din aer liber, unde echipa de fotbal începuse de-acum încălzirea, iar de fete nu era nici urmă. Știam că am să le găsesc pe toate în vestiar pregătindu-se ca înainte de vreo sărbătoare...

— Ne vedem mai târziu, a spus Daniel, apucându-mă de bărbie și lăsându-mi un sărut pe buze.

La acel sărut s-a mai adăugat unul, apoi încă unul. Niciunul din noi nu voia să plece, dar trebuia. Când Daniel s-a îndepărtat, am observat cum Dylan mă fixa cu privirea de la distanță... A văzut sărutul?

Oricum nu mai conta. Nu trebuia să mai conteze pentru mine, deoarece îl aveam pe Daniel și eram

fericită.

Antrenamentul a fost greu, ca de obicei. Poate și mai greu: în acea zi de luni Clarisse era deosebit de furioasă, unele fete spuneau că din cauza petrecerii, probabil că părinții ei au aflat... Nu se știa bine motivul; unicul lucru cert era că nu avea de gând să ne dea niciun minut de răgaz. La sfârșitul antrenamentului, în vestiar, după ce Clarisse a plecat, toate fetele, de la prima la ultima, s-au plâns că era foarte dură.

Când am ieșit din școală, Daniel mă aștepta ca întotdeauna lângă motocicletă, avea în mână casca pregătită pentru mine. Stătea cu spatele și n-a văzut că mă apropiam.

Pentru câteva minute m-am oprit să reflectez despre cum evoluau lucrurile între noi... Totul a început ca să-l facem pe Dylan gelos, dar a continuat într-un mod cu totul neașteptat. Noi doi eram împreună, iar Dylan era cu Caroline. În fond, toți au găsit ceea ce căutau! Eu am întâlnit un băiat în stare să-l înlocuiască pe Dylan, iar prietenul meu cel mai bun a cucerit-o în sfârșit pe fata visurilor lui. Putea să fie și mai bine? *Desigur, tu și Dylan ați fi putut să evitați cearta!* mi-a zis conștiința, dar nu i-am dat ascultare.

M-am apropiat încet de Daniel și, fără să mă fac auzită, venind de la spate, i-am pus mâinile pe ochi.

— Cine sunt? am întrebat.

— Cea mai frumoasă fată din lume? a zis el.

Am simțit cum inima îmi bătea înnebunită. S-a întors spre mine și mi-a spus vesel:

— Vai... Dar tu nu ești Megan Fox! M-am reținut să nu-i dau o palmă.

— Vai, îmi pare rău... Atunci du-te la draga ta Megan să te ajute cu copiii în după-amiaza asta, dacă ții la ea așa de tare, i-am spus iritată.

A început să râdă mai tare și m-a apucat de talie ca să mă tragă spre el, chiar dacă eu încercam să-l împiedic, încrucișându-mi brațele și stând neclintită.

— Vai, cineva e gelos, a chicotit sărutându-mă pe obraz și încercând să ajungă la buzele mele, ceea ce nu era posibil. Ei, hai, nu mai face fața asta... Scuză-mă.

— Trebuie să meriți iertare.

— Știu, îți promit.

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche și mi-a întins casca.

— Hai, să mergem. Copiii ne așteaptă.

Am urcat și m-am lipit de el în timp ce motocicleta mergea cu viteză printre mașini. Am ajuns în puțin timp în fața casei, și acolo erau deja trei mame cu copilașii lor, așteptând să vină babysitter-ul. Oare nu putea găsi un alt gen de lucru care să nu presupună grija pentru copii? Cum ar fi *dog sitter* sau altceva?

I-am dus pe copii în casă, iar după ce mamele au plecat, am închis ușa. Îmi era frică să mă întorc. Nu eram pregătită să petrec după-amiaza cu drăcușorii aceia. Se cunoștea după ochii lor că așa erau.

Au început imediat să alerge prin casă și să se tragă de păr unul pe altul, așa că eu și Daniel am intervenit ca să-i separăm.

— Hei, ajunge! Încetați! a spus Daniel ridicând vocea. Chiar acum așezați-vă pe canapea, uitați-vă la televizor și mâncați pop-corn de pe măsuță. Ne-am înțeles? N-ar fi trebuit să le propună asta, pentru că unuia dintre copii i-a venit în minte o idee care le-a plăcut tuturor:

— Daaa! Să ne batem cu pop-corn!

Cinci s-au repezit spre bol, au luat câte un pumn de pop-corn și au început să se împroaște. Eu și Daniel am fugit într-o odaie de la etajul de sus și am hotărât să ne închidem înăuntru!

— Data viitoare să-mi aduci aminte să inventez o scuză ca să nu te ajut! am murmurat, sprijinindu-

mă de uşă.

— Ieşiţi afară, fricoşilor! a strigat o fetiţă cu voce răsunătoare.

— Ce facem? a întrebat Daniel.

— Gândeşte-te la vreun joc care-ţi plăcea când erai mic şi hai să le propunem să se joace. Unicul mod de a rezolva problemele cu copiii este să gândeşti la fel ca ei, i-am sugerat.

— Nu ştiu... a spus mergând înainte şi înapoi prin odaie.

M-am gândit şi eu, şi mi-a venit unul în minte... Speram să funcţioneze. Am respirat adânc înainte de a ieşi din odaie şi când am deschis uşa am strigat:

— Aşteptaţi! Haideţi să ne jucăm toţi împreună! Copiii m-au privit curioşi, şi eu am continuat:

— Vreţi să ne jucăm de-a *Mamma Casetta*?

— Daaa!!! au strigat în cor şi s-au apropiat ca să mă îmbrăţişeze.

Daniel a început să chicotească şi s-a apropiat de noi zicând:

— Bine, atunci, de-acum încolo voi veţi fi copii cuminţi care îşi petrec după-amiaza colorând şi desenând, sunteţi de acord?

— Da, tăticule! au exclamat în cor şi s-au întors toţi la etajul de jos, gata de joacă.

— Ce părinţi buni suntem, a spus Daniel îmbrăţişându-mă.

— Eu, mai degrabă. Am găsit cum să-i calmez, am subliniat ca să nu-i permit să-şi asume meritul.

— Eh, lasă că e un pic şi meritul meu.

A făcut o grimasă, iar eu nu am putut să nu accept. Nu l-am mai văzut pe Daniel comportându-se ca un copil ofensat, era foarte tandru. Nu puteam să nu-l satisfac... de aceea i-am răspuns:

— Bine.

— Bravo, a zis el sărutându-mă pe frunte.

Ideea mea chiar i-a entuziasmat pe copii într-atât, încât făceau orice îi rugam eu şi Daniel. Câţiva s-au oferit să ajute la pregătirea cina şi în aşa fel am hotărât să-i învăţăm cum să pregătească o salată. *Ce lucru banal!* veţi crede, totuşi lor le-a plăcut foarte mult. S-au distrat tăind mărunţ ingredientele, bineînţeles supravegheaţi de Daniel, care nu-i scăpa din ochi pentru a evita orice incident.

Spre seară, au venit în sfârşit părinţii şi ne-au felicitat pentru munca depusă: copiii lor erau foarte fericiţi şi-i întrebau dacă pot veni şi a doua zi. La urmă a rămas un singur copilăş, o fetiţă ai cărei părinţi trebuiau să ajungă un pic mai târziu. Daniel o înveselea ducându-o pe umeri, pretinzând că este un avion.

Peste câteva minute cineva a sunat la uşă şi eu m-am dus să deschid convinsă că ar putea fi părinţii fetiţei neastâmpărate, dar, în schimb, de-abia am deschis uşa şi mi-am dat seama că în faţa mea nu puteau să fie mama şi tatăl ei. Ambii aveau mai puţin de cincizeci de ani, părul lui întunecat şi des, ochii ei de culoarea smaraldului şi aceleaşi trăsături ale feţei... Erau cu siguranţă părinţii lui Daniel. Dar ce făceau în Cannon Beach?

— Sa... salut, am murmurat.

M-au măsurat din cap până-n picioare timp de un minut, fără să spună vreun cuvânt. Situaţia mă puneam în mare încurcătură... Se vedea că nu puteau înţelege ce făceam în casa aceea.

— Lucy, ce se în... ? a întrebat Daniel, dar s-a blocat când i-a văzut pe cei doi. Ce faceţi aici? a întrebat, lăsând copilul jos.

— Ce se întâmplă? a întrebat mama. Te-am trimis aici, în Cannon Beach, ca să înveţi şi după numai două luni ţi-ai găsit logodnică? Şi copilul acesta? Când ai avut timp să...

— Mamă. Încetează. Intră şi lasă-mă să vă explic, a liniştit-o Daniel.

Situaţia se arăta atât de jenantă, încât am simţit că eram în plus.

— Mai bine vă las singuri... am şoptit apropiindu-mă de Daniel.

— Da, ar fi mai bine... Nu ai reuși să suporti lecția de viață pe care o va ține mama mea peste câteva minute. Ne vedem mâine, bine? m-a sărutat.

— Pe mâine.

Mi-am luat rămas-bun de la toți și m-am pornit spre casă. Nu am petrecut o după-amiază plictisitoare, totuși... Contrar tuturor așteptărilor mele chiar m-am distrat pe bune! Eu și Daniel am fost niște părinți bravo. Pentru o clipă mi-a plăcut să mă gândesc cum voi deveni mai mare și voi avea familia mea... Dar știam că va trebui să treacă încă mult timp până să se întâmple așa ceva.

Când am ajuns acasă și am deschis ușa de la intrare, m-am gândit că ar fi fost mai bine dacă rămâneam cu Daniel... Ricky vorbea cu mama despre tata și despre ceea ce s-a întâmplat în trecut. Mi-am închipuit că i-a povestit totul, odată ce ea plângea în salon, iar el cu mare greu reușea s-o privească.

35. Chestia e că tu ești prea importantă pentru mine.

Discuția dintre Ricky și mama mea a fost foarte aprinsă, așa că a doua zi fratele meu, în semn de protest, a hotărât să nu meargă la școală și să rămână acasă. Și eu, ca soră mai mare care trebuia să fie de partea lui, am fost nevoită să fac la fel. Nu aveam altă alternativă dacă nu voiam să am probleme cu fratele meu. În seara precedentă îi spuseseam mamei tot de credeam: a greșit purtându-se în așa mod cu tata și mai ales cu noi, acum trebuia să respecte condițiile noastre și să accepte că nu era deloc ușor să recupereze o relație bazată pe încredere și complicitate.

— Vrei să iei dejunul? a întrebat Ricky, intrând în camera mea.

— Nu prea, de fapt... De ce ai izbucnit ieri-seară? am întrebat curioasă.

— Mama voia să mă ia la o cină cu Sullivan, și în acel moment n-am mai rezistat. A fost peste puterile mele. Nu puteam să nu mă gândesc la tata și la cât de crud a fost dat afară din casă, așa că am decis să vorbesc. Acum nimic nu mai contează. Vreau să mă mut la tata, a explicat înfuriat.

— Bine... Dar să știi că ea nu te va lăsa niciodată s-o faci.

— Nu am nevoie de permisiunea ei ca să fac ceea ce vreau, a închis discuția, ieșind din odaie.

Să lipsesc de la școală în acea zi nu era deloc spre binele meu. Riscam să pierd lecții importante. Și, pe lângă aceasta, nu l-aș fi văzut pe Daniel. Cine știe ce s-a întâmplat cu părinții săi... Mama lui părea destul de nervoasă și îngrijorată. De fapt, care mamă nu ar fi fost? Să vii pe neașteptate acasă la fiul tău și să dai peste o fată necunoscută și un copil... Ar fi trebuit să aștept ca să vorbesc cu el, dar pentru moment acasă mă aștepta o zi plictisitoare.

Am luat calculatorul ca să verific rețelele sociale, și brusc mi-a apărut un tweet de la Beth în care, pentru a mia oară, își exprima părerea despre ceva ce s-a întâmplat cu trupa ei preferată; nu am putut decât să zâmbesc. Apoi am început să-mi verific contul de pe Instagram și prima fotografie pe care am văzut-o a fost una cu Dylan și Caroline.

Sub ea era un citat din Confucius: „Nu contează cât de departe poate ajunge spiritul, nu va ajunge niciodată mai departe decât inima.”

Dylan n-a fost niciodată un mare romantic, nici nu-i prea plăcea să posteze pe rețele sociale dar, de când Caroline îi împărtășea sentimentele, lucrurile păreau că s-au schimbat. În orice caz, încă nu puteam să văd acea fotografie. Mă enerva.

Exact în momentul când am hotărât să închid calculatorul, ghiciți cine mi-a trimis un mesaj? Da, anume el, Dylan.

Dylan: *Simt că între noi lucrurile nu merg chiar bine, dar asta nu înseamnă că nu-mi fac griji pentru tine. Anii de prietenie nu se șterg așa de ușor... De ce n-ai venit la școală? Ești bine? S-a întâmplat ceva cu tatăl tău? Dacă vrei, sună-mă în pauza de prânz sau scrie-mi un mesaj. Îți voi răspunde imediat. Te iubesc. Dylan*

Situația aproape că m-a făcut să râd. Nu aveam nevoie de el și nici nu voiam să-i trimit mesaje sau

să-i scriu. Între mine și Dylan lucrurile nu mergeau și gata. Era prietenul meu cel mai bun, dar nu voiam să-l aud. Furia față de el era atât de puternică, încât mi se părea destul de corect să nu-i răspund.

L-am ignorat și când a venit ora prânzului, nu l-am sunat. M-am concentrat asupra temelor pentru ziua următoare și asupra recuperării materiei pierdute. Totul mergea bine. Eram concentrată asupra învățăturii o sută la sută, până când n-a sunat cineva la ușa de la intrare și eu i-am strigat lui Ricky să meargă se deschidă. Voiam ca toată concentrarea mea să se focalizeze exclusiv asupra matematicii, fiindcă doream să-mi îmbunătățesc într-un oarecare fel rezultatele la profesorul Sullivan.

Fratele meu a bătut la ușa mea și când am deschis era însoțit de încă cineva: Dylan. Ce naiba făcea la mine acasă? M-am uitat la ceas, mai era o oră până la sfârșitul lecțiilor, și totuși el era în fața mea. Dylan zâmbea de parcă între noi nu s-ar fi întâmplat nimic.

Și știți ceva? Cred că acesta ar fi fost unul din cele mai frumoase lucruri într-o prietenie. Poți să te cerți, să spui orice, iar apoi să revină totul ca la început datorită unui zâmbet.

— Uite cine ți-a venit în vizită, a spus Ricky. Vă las singuri.

Fratele meu a ieșit din odaie și a închis ușa după el. Imediat s-a instalat o tăcere jenantă. Niciunul dintre noi nu știa ce să spună. Dylan s-a apropiat de pat și s-a așezat, uitându-se în jur și întâlnindu-mi timid privirea. Păream doi străini.

Am hotărât să fac primul pas și am început zicând:

— Ce faci aici?

Desigur, nu era cel mai bun mod de a-l saluta și de a sparge gheața, dar voiam să știu, mai întâi de toate, care era motivul acelei vizite neașteptate.

— Nu ai răspuns la mesaje și nici la apeluri, de aceea mi-am făcut griji.

— Poate aveam ceva important de făcut...

— Cum ar fi? Să înveți? Hai, lasă, Lucy, te cunosc mai bine decât oricine... Nu ai răspuns doar pentru că ne-am certat și nu vrei să-ți recunoști vina.

— Nu sunt de vină, Dylan. Că nu ți-am spus despre tata, apropo, n-a fost vina mea. A fost alegerea ta, ai preferat-o pe Caroline, nu pe mine.

Și iată că am revenit de unde am plecat... Nu-mi plăcea să recunosc, dar uram să fiu lăsată de cel mai bun prieten al meu pe planul doi. Mai mult decât orice mă rănea faptul că nu eram importantă pentru el.

— Știu, eram distras de altceva și am greșit. Dar nu putem să ne certăm de la un fleac ca acesta.

— Nu e un fleac, Dylan. Cel puțin nu pentru mine, am ridicat vocea, dar am încercat imediat să mă calmez. Ascultă, pentru mine nu-i nicio problemă că tu ești în sfârșit fericit cu Caroline, mai mult decât atât, îmi face plăcere. Dar aceasta nu înseamnă că persoanele care ți-au fost alături trebuie să dispară pentru că nu-ți mai servesc la nimic. Se pare că pentru tine prietenia noastră nu mai contează.

Am încercat să fiu cât mai sinceră posibil.

— Chestia e că tu ești prea importantă pentru mine, Lucy. Și n-aș fi fost acum aici dacă n-ar fi fost așa. Să mă cert cu tine mă doare, îți jur. Nu suport să văd cum ne îndepărtăm, și de asta am plecat mai devreme de la școală. Ca să putem discuta în liniște, fără Caroline și fără Daniel.

A pronunțat ultimul nume cu dezgust.

— Suntem mari și suntem în stare să clarificăm lucrurile singuri. Îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine și că te-am ignorat, Lucy. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

Să ștergem totul și s-o luăm de la început? Da, puteam încerca... Nu voiam să renunț la Dylan.

— Bine, am șoptit și a fost de-ajuns ca să-l fac pe Dylan cel mai fericit băiat din lume.

S-a ridicat în picioare și a venit spre mine ca să mă îmbrățișeze cu putere.

— ...Dar să mai încerci vreodată să pui prietenia noastră pe locul doi și îți jur că n-ai să mă mai vezi.

— Îți promit, Lucy. Îți promit, a spus strângându-mă cât mai tare.

Nu ne-am vorbit numai câteva zile, totuși îmi părea că au trecut luni întregi de când ne-am povestit ceva ultima dată. Ne-am mărturisit totul. Eu i-am spus despre părinții mei, el despre Caroline și primele defecte pe care le-a observat la ea. Păi, „să fii nervoasă” nu era tocmai un defect, dar pentru Dylan era.

Mi-a lipsit să petrec o întreagă după-amiază pălăvrăgind cu el și am hotărât să luăm cina împreună, să-i invităm pe Beth și Tyler, iar în amintirea vremurilor trecute să ne distrăm ca niciodată.

36. Mi-a fost dor de tine.

M-am simțit bine după ce am clarificat lucrurile cu Dylan și am petrecut o seară în compania prietenilor mei. Era de parcă toate se aranjau la locurile lor, doar în afara casei, bineînțeles, pentru că despre familia mea nu se putea spune același lucru. Dar cel puțin o problemă, cea mai importantă, era rezolvată: Dylan devenise iar prietenul meu cel mai bun.

Când am ajuns la școală a doua zi, păream cea mai fericită fată din lume. Lipsea un singur lucru ca dispoziția să fie perfectă: să-l văd pe Daniel. I-am întâlnit pe toți, inclusiv pe Dylan, lipsea doar el. Voiam să-l îmbrățișez, să-l strâng lângă mine și să-l umplu de sărutări. Nu era ceva care să mă caracterizeze... Nu eram genul de fată care să prefere atingerile dulci cu prietenul, dar în acea zi aveam așa o dorință.

M-am uitat în jur în căutarea lui Daniel și când l-am văzut, fericirea a dispărut de pe chipul meu. Vorbea cu Alyce, aceeași fată cu care vorbise câteva zile în urmă. Am rămas surprinsă să-l văd din nou cu ea, dar m-am străduit să nu trag concluzii pripite. *Poate lucrează în pereche la vreun proiect și discută despre asta*, mi-am zis.

Am așteptat câteva minute înainte să mă apropii și când în sfârșit au terminat discuția, am hotărât să-l ajung din urmă pe Daniel și să-i vorbesc cât se poate de calm. Nu știam dacă să pretind că n-am văzut nimic sau să-l întreb de unde o știa pe fata aceea. Pașii care mă despărțeau de el m-au ajutat să reflectez asupra deciziei mele.

— Daniel, l-am salutat surâzând.

— Lucy, mi-a spus și el zâmbind. Unde ai dispărut? Te-am sunat aseară și nu mi-ai răspuns.

Într-adevăr, Daniel m-a sunat... Dar eram ocupată cu prietenii mei și n-am observat. După aceea am uitat să-i trimit un mesaj ca să-mi cer scuze. Mă simțeam o bătărană.

— Scuze, eram ieșită și n-am văzut... Printre altele, tu de unde o cunoști pe Alyce?

Da, până la urmă m-am predat. Am hotărât să-l întreb despre toate.

— Vai, Alyce e colega mea de clasă la germană. Trebuie să colaborăm la un proiect pentru ultimul test și discutăm cum să-l structurăm, a explicat. De ce întrebi?

— Pur și simplu, din curiozitate, am zis prefăcându-mă că nu mă interesa.

S-a apropiat și m-a strâns în brațe.

— Am auzit că ai absentat ieri. Nu a fost la fel fără tine: n-a avut cine să-mi roadă urechile povestindu-mi despre lucruri neînsemnate și puțin interesante în timpul pauzei de prânz... a zâmbit.

I-am dat un pumn în braț.

— Mie, în schimb, nu mi-ai lipsit deloc, am glumit.

— Ah, da? De asta ieri m-ai ignorat?

— Nu, scuză-mă din nou. Ieri-seară am avut niște chestii.

— Adică?

— Eu și Dylan ne-am împăcat. El a venit la mine acasă ca să-și ceară scuze, iar până la urmă am

hotărât să petrecem seara împreună cu Beth și Tyler, am spus.

Dar Daniel părea iritat de ceea ce am făcut, chiar dacă încerca să nu arate asta.

— E bine, nu? Cel puțin puteți să vă vorbiți ca înainte.

Era clar după tonul vocii lui că voia să închidem subiectul cât mai repede posibil. Pe de altă parte, între el și Dylan nu era prea mult *feeling*, mai mult, cu greu reușeau să se privească în ochi și să-și vorbească. Pentru mine era bine și așa, cu cât mai repede închideam subiectul Dylan, cu atât mai repede m-aș fi eliberat de toată povestea aceea.

Dar, ca de obicei, când era vorba despre Dylan, el apărea de nicăieri, ca și cum ar fi auzit pronunțându-i-se numele. Câteva secunde mai târziu, de fapt, s-a apropiat de noi și m-a salutat, ignorându-l total pe Daniel.

— Lucy, a fost totul în ordine ieri-seară cu mama ta? Când te-ai întors acasă, ea și Ricky erau liniștiți?

S-a băgat în vorbă cu asta. Știam că o făcea numai ca să-l enerveze pe Daniel. Nu s-ar fi apropiat dacă eram singură.

— De ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat Daniel îngrijorat.

— Nu știai? Ricky i-a povestit totul mamei sale; ieri Lucy n-a venit la școală din cauza asta, a răspuns Dylan în locul meu.

— Ricky nu mai reușea să țină totul în sine și alaltăieri a discutat cu mama, am explicat. I-a spus că l-am văzut pe tata și că am aflat adevărul în privința profesorului Sullivan. N-a fost o confruntare liniștită, astfel eu am rămas ieri acasă cu Ricky din solidaritate frățească... Și, ca să-ți răspund la întrebare, Dylan, aseară mama era calmă, de parcă nimic nu s-a întâmplat.

Am simțit că acea explicație n-a fost de-ajuns pentru Daniel și că n-a luat-o prea bine, deoarece n-a știut până atunci nimic.

— Și de ce nu mi-ai spus? Știi că pentru mine contează familia ta la fel ca și tine. Am fi putut petrece ziua împreună. Nu mi-ar fi displăcut să lipsesc de la școală de dragul tău, a spus Daniel.

— N-am vrut să-ți faci griji, atâta tot.

— Sau poate nu ești destul de important pentru ea, și n-a vrut să-ți spună o chestie de așa gen, s-a amestecat Dylan, înrăutățind situația.

Ce naiba credea că face? De ce mă pune în încurcătură cu iubitul meu? În orice caz, au fost suficiente acele simple cuvinte ca să aprindă în Daniel o scânteie de furie care cu greu s-ar fi stins.

— Ce-ai spus? a întrebat.

— Nimic, așa-i, Dylan? Glumeai numai, corect?

Am încercat să restabilesc calmul, dar prietenul meu cel mai bun voia să-l pună la încercare pe Daniel cu orice preț, și a continuat să-l provoace.

— Am spus că pentru ea nu ești destul de important. De ce ar trebui să-ți povestească lucruri atât de personale dacă de-abia de cunoaște?

— Poate pentru că sunt iubitul ei? Poate pentru că eu am fost cel care s-a dus s-o consoleze după întâlnirea cu tatăl ei? Poate pentru că tu nu o consideri destul de importantă ca să-i dedici timpul tău, de frică să n-o neglijezi pe draga ta de Caroline?

Situația degenera și eu știam că trebuia să fac ceva ca să calmez spiritele, dar ce?

— Wow, așa-zisul iubit! Și de când sunteți împreună? De o săptămână? Și crezi că o cunoști deja atât de bine, încât să-i meriți încrederea? a întrebat Dylan făcându-mă să mă enervez.

Cei din jur au început să ne fixeze discutând între ei și chicotind, ca și cum asistau la un spectacol pe care nu trebuia să-l piardă.

— Dar ce naiba vrei de la mine? Ți-am făcut ceva? Care-i problema?

Daniel s-a apropiat și mai mult de Dylan cu o privire amenințătoare.

Mi se părea o situație ireală... Nu-mi venea să cred.

— Mă calci pe nervi, asta-i problema. Apari pe neașteptate și de la o zi la alta îți pierzi capul după Lucy! Nu cred în genul acesta de iubire de la prima vedere.

— Da, sunt aici de puțin timp, dar asta nu-ți dă dreptul să mă tratezi ca pe o nulitate. Suntem împreună, și ce dacă? Ce nu-ți convine? Știi ce nu-mi convine mie? Faptul că te porți așa doar din prietenie! Nu pentru că Lucy ar însemna mai mult pentru tine?

Întrebarea aceea a fost de-ajuns ca să-l facă pe Dylan să-și piardă capul și să-i tragă un pumn în față lui Daniel.

Așa a început o ciocnire care plutea în aer de mult timp. Prietenul meu cel mai bun și iubitul meu au început să se bată cu o furie de necrezut, ignorând încercările mele de a-i opri. Numai datorită intervenției lui Tyler s-a terminat totul.

Daniel s-a întors spre mine cu maxilarul învinețit și cu pieptul care ba se ridica, ba cobora cu o viteză impresionantă. L-am ignorat pe Dylan, și am fugit imediat la el însoțindu-l până la infirmerie.

37. ...Riști să nu mă mai vezi.

— Auu! a zis suferind din cauza gheții de pe rană.

— Scuze... Nu voiam... am murmurat.

Îl uram pe Dylan în acel moment. De ce nu putea să accepte faptul că și eu eram îndrăgostită? Cu toate că am suferit, eu nu i-am stricat relația lui cu Caroline, și desigur nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte s-o agresez din cauza unor bănuieli stupide. Viața noastră nu era un serial TV în care personajele trebuiau să ascundă cine știe ce intrigi și secrete. Viața noastră era reală.

— ...Încă nu pot să cred că te-a luat la pumni. Ce idiot.

— Hai să schimbăm subiectul, e mai bine așa. Altfel risc să mă duc la prietenul tău ca să încheiem litigiul.

— Nu mi-ai spus cum a fost cu părinții tăi atunci? am întrebat ca să schimb subiectul. De ce au venit să te vadă?

Nu am avut timp să vorbesc cu el fiindcă se amestecase Dylan.

— Au venit să mă viziteze ca să vadă dacă m-am schimbat de când trăiesc singur. Azi au o întâlnire cu directorul. Cine știe cum vor lua ceea ce s-a întâmplat cu Dylan... mi-a spus în timp ce continuam să-i apăs punga de gheață peste vânătaie.

— Crezi că ar putea hotărî să te ia înapoi în California? am întrebat îngrijorată.

Nu-i cunoșteam pe părinții lui Daniel, dar simțeam că nu le plăcea noutatea.

— Nu cred că ar avea curajul. Îți amintesc că m-au trimis aici pentru că le era rușine cu mine. Nu au nicio intenție să mă ia înapoi la Los Angeles, mi-a explicat. Oricum, mama mea a crezut că acel copil era al nostru, a fost o lovitură pentru ea! Nu a fost ușor să-mi rețin râsul!

— Cum a putut să se gândească la așa ceva?

— Mama mea are o imaginație bogată. În orice caz, prietenul tău are niște pumni foarte puternici. Nu trebuia să mă oprești... I-aș fi dat o lecție.

— Nu s-ar fi rezolvat situația în așa mod.

— Mai degrabă da. El cine se crede? Te ignoră, se gândește numai la Caroline... Apoi devine prietenul curajos care te apără. Tipul acela n-a spus adevărul. Simte ceva pentru tine, sunt sigur, numai că încă nu știe asta. Sau nu vrea să recunoască, ceea ce este cel mai probabil.

Am hotărât să nu dau prea multă importanță acelor cuvinte. De prea multe ori am crezut același lucru, ca pe urmă să mă răzgândesc. Lui Dylan îi plăcea de Caroline. Caz închis.

— Nu are importanță acum, okay? Important este ca această vânătaie să se vindece repede. La Dylan am să mă gândesc eu după ce se întoarce infirmiera. Poți fi sigur că de data asta n-o să scape el ușor.

Pe chipul lui Daniel a apărut un zâmbet și a întins mâna ca să mi-o apuce pe a mea. M-a tras încet spre sine și m-a făcut să mă așez pe picioarele lui.

— Îmi pare rău că a trebuit să asisti la această scenă. Am încercat să mă rețin, dar el nu se lăsa.

Ne-am încrucișat degetele.

— Nu se va mai întâmpla, îți promit.

— Tu n-ai nicio vină, Daniel. Mă enervează comportamentul lui Dylan. N-a judecat corect, s-a lăsat cuprins de furie și asta nu-i în stilul lui. Dar poate oamenii se mai schimbă cu timpul. Se schimbă atât de mult, încât devin de nerecunoscut.

Am ajuns la un final.

Tot ceea ce am simțit în anii aceia pentru Dylan, mărunțișurile care m-au făcut să mă îndrăgostesc de el nu mai aveau nicio importanță. Nu mai simțeam nimic pentru el, și mi s-a pără absurd. Credeam că nu s-ar fi putut întâmpla vreodată... Și în schimb, în odaia mică a infirmeriei, am înțeles că sentimentele pe care le-am avut pentru el au dispărut ori, mai curând, s-au îndreptat către o altă persoană: Daniel... Singurul care până în acel moment m-a făcut să mă simt importantă.

— Sper numai ca infirmiera să vină repede, n-am răbdare să-i mai spun două vorbe lui Dylan.

— Lucy, nu-ți face griji. Chestia asta ne privește numai pe mine și pe el, o vom rezolva între noi. Nu trebuie să te amesteci. De-abia ai clarificat cu Dylan, nu trebuie să înrăutățești lucrurile.

— El îmi este prieten, Daniel, la sigur. Dar nu poate face totul din capul lui. Nu, n-am să tac. Trebuie să înțeleagă că stă împotriva persoanelor pe care le iubesc, stă chiar și împotriva mea.

— Nu te-am văzut niciodată atât de hotărâtă. A zămbit și m-a sărutat pe dosul palmei.

— Nici eu, am răspuns, aplecându-mi fruntea spre a lui.

Am închis ochii pentru câteva clipe și am respirat adânc. Parfumul lui Daniel m-a încărcat cu energie; am redeschis ochii când a intrat infirmiera.

Am lăsat-o să se ocupe de Daniel și mi-am luat rămas-bun. Cu pași rapizi m-am dus în sala unde Dylan își aștepta rândul ca să fie îngrijit. Era așezat și își netezea umărul dureros. M-am apropiat de el.

— Ce naiba ți-a trăsnet prin cap? am întrebat. Vii la mine acasă și-mi spui că ții la mine și vrei să mă vezi fericită, și a doua zi îl bați pe Daniel fără niciun motiv? Îți jur că dacă de data asta nu-mi dai o explicație mai mult decât clară, riști să nu mă mai vezi niciodată.

N-a spus niciun cuvânt. Am lăsat tăcerea să umple încăperea aceea atât de goală și tristă. Dar eu voiam un răspuns, voiam ca Dylan să se comporte ca un prieten și să-mi spună adevărul.

— Poți să-mi vorbești? Știi că mă enervez când nu răspunzi la întrebările mele.

— Nu vreau să vorbesc, Lucy. Nu vreau să-i dau mare importanță tipului. Nici nu vreau să-i aud numele. Apropo, de ce nu ești cu el?

— Eu continui să nu te înțeleg. Îmi explici ce ți-a făcut? Îl urăști fără motiv. Și oricum...

N-am reușit să termin fraza pentru că el a vorbit, și ceea ce mi-a spus m-a lăsat cu gura căscată.

— Te-a luat de la mine.

— M-a luat de la tine? am ridicat vocea din cauza mâniei. Ce vorbești? Daniel n-a avut nicio intenție să te îndepărteze de mine, iar eu nu te-am făcut niciodată să te simți mai puțin important decât dânsul. Acestea sunt doar scuze, Dylan. Adevărul este că tu nu ai un motiv rezonabil pentru a justifica ceea ce-ai făcut. Dacă vrei să-mi spui ceva, vorbește, pentru că pe urmă va fi prea târziu.

— Ți-am răspuns deja. Iar acum vreau să rămân singur. Mă faci să mă doară capul.

— Răspunsul tău nu-i de-ajuns. Vreau ca tu să fii sincer...

— Dylan! a strigat Caroline intrând în sală și alergând să-l îmbrățișeze.

L-a apucat de bărbie și l-a sărutat pe buze. Și-au șoptit cuvinte dulci pe care am preferat să nu le ascult. I-am lăsat singuri și m-am îndreptat spre sala unde trebuia să am a doua oră, fiindcă peste prima oricum sărisem.

După-amiază, Daniel a vrut să treacă pe la mine înainte de a se întoarce acasă, unde îl așteptau

părinții, bineînțeles înfuriați din cauza celor întâmplare la școală.

Din fericire, mama și Ricky nu erau acasă, altfel ne-ar fi luat la întrebări pe mine și pe Daniel. Așa erau ei... Un băiat care nu era Dylan venea la noi acasă, și întrebările apăreau în mai puțin de cinci secunde.

— Aveți niște gheață? Mă doare rău, m-a întrebat Daniel, așezându-se comod pe canapeaua din salon.

— Desigur.

M-am dus la bucătărie și am învelit cuburile de gheață într-un prosop, în timp ce telefonul din buzunarul hanoracului vibra din cauza mesajelor de la Dylan. Lui nu i-a plăcut cum s-a încheiat discuția noastră în acea dimineață la școală și dorea cu orice preț să clarifice lucrurile. El dorea. Eu nu. Atitudinea lui mă irita, devenise insuportabil.

Probabil așa a fost mereu, iar eu eram atât de orbită de iubire, încât nu mi-am dat seama, mai mult, chiar îmi plăceau acele semne de atenție, mi-a sugerat conștiința.

Am ignorat-o și m-am dus în salon la Daniel.

Când m-a văzut, m-a întâmpinat cu un zâmbet dulce.

— Mulțumesc, a spus în timp ce apăsam prosopul pe vânătăie. Sper că nu ești prea supărată pe el.

— Nu... Am hotărât să nu-i mai vorbesc, am ironizat.

— Ce fată rea, a spus surâzând.

— O merită.

— Mă surprinzi, Lucy... a comentat Daniel. Nu cred că e ușor să te întorci împotriva persoanei de care ești îndrăgostită.

— Dar eu nu mai sunt îndrăgostită de el și cred că, mai degrabă, nici nu am fost. Eram pur și simplu obsedată. Trebuia doar să găsesc băiatul potrivit ca să-mi dau seama, i-am destăinuit.

— Așadar, l-ai găsit? a întrebat el.

— Da, am răspuns sigură de sine.

— Și cine ar fi norocosul?

— Nu știu dacă se poate numi norocos... trebuind s-o suorte pe una ca mine, am chicotit.

— Poți fi sigură că așa este. Sunt norocos că mă aflu aici cu tine, în acest moment, a murmurat tandru, luându-mă de mână.

— Păi, atunci vei fi bucuros să afli că băiatul acela ești tu.

— Într-adevăr? a făcut mirat.

— Da. Desigur, îți poate părea ciudat, odată ce totul a început când ne-am prefăcut că am fi împreună ca să-i atragem atenția lui Dylan. Dar adevărul este că aceasta m-a ajutat să înțeleg pe cine vreau alături și cine ar putea să mă facă cu adevărat fericită.

Au fost de-ajuns acele cuvinte ca în odaie să se instaleze tăcerea. Buzele noastre s-au unit. M-am sprijinit cu mâinile de brațele lui ca să-mi țin echilibrul, în timp ce el s-a aplecat delicat deasupra mea și buzele lui mi-au acoperit gâtul cu sărutări ușoare.

L-am cuprins cu putere, când amândoi am rămas fără tricouri.

Mult timp am căutat un băiat care să mă facă să uit de Dylan, și în sfârșit l-am găsit. Din acea după-amiază pentru mine a existat doar Daniel.

38. Bastardul acela mi-o va plăti...

Totul mergea bine, da, chiar peste așteptările mele. Desigur poate „bine” era prea mult spus, luând în considerație faptul că încă nu clarificasem lucrurile cu Dylan și mai ales că fratele meu încerca pe toate căile s-o convingă pe mama să-i permită să se mute cu tata. Se străduia și prin fapte să obțină ce voia. Comportamentul lui o scotea pe mama din sărite, și ca să-l facă să înceteze, ar fi fost în stare de orice, chiar să-l lase să plece.

Situația aceea mă făcea să mă simt prost, nu puteam nega. Comportamentul mamei mele mă irita, dar nu puteam face nimic ca să schimb lucrurile... Până la urmă, amândoi erau destul de maturi și puteau lua decizii și fără ajutorul meu. În plus, în curând aș fi plecat la facultate și atunci toate acele probleme ar fi dispărut din viața mea ca să le facă loc la altele.

Cum ar fi de exemplu problema care m-a pus în fața unei alegeri fundamentale...

În acea dimineață, la școală lucrurile păreau să meargă în sfârșit pe calea cea bună. Sărutul lui Daniel mi-a făcut ziua mai frumoasă, încă nu-i întâlnisem pe Dylan și Caroline, mă descurcam bine la toate materiile... Îmi puteam dori mai mult?

Înainte să înceapă ora de matematică, am hotărât să merg la baie ca să-mi clătesc fața. Lecțiile domnului Sullivan erau foarte plictisitoare, trebuia să ai multă răbdare ca să le suporti.

Când am intrat la baie, am auzit pe cineva plângând în spatele unei uși. N-am fost surprinsă când am înțeles că era vorba de prietena mea Beth. Puteam să-mi imaginez cu ușurință care ar fi fost motivul acelei bruște schimbări de dispoziție.

— Beth? am întrebat bătând.

— Lucy? a răspuns.

Am auzit cum s-a ridicat de jos și s-a apropiat de mâner ca să deschidă. Când ușa s-a dat în lături, Beth s-a aruncat în brațele mele. Am cuprins-o. A pățit-o din nou. S-a întâmpnat ce era mai rău? Nu mi-a dat ascultare. Știam cu toții că mai devreme sau mai târziu s-ar fi întâmpnat iarăși, dar pentru ea nu conta, deoarece sentimentele pe care le avea pentru Tyler erau mai puternice decât frica de a cădea în capcană.

— Iar m-a luat în râs. S-a purtat urât cu mine, m-a folosit și m-a lăsat. Îl urăsc, Lucy, foarte mult.

— Știu, Beth, i-am spus în șoaptă.

— A plecat de la mine de-acasă spunând că pentru el sunt și am fost mereu una cu care să-și petreacă timpul. Bastardul acela mi-o va plăti, îți jur...

Ceva nu mă convingea în tonul ei hotărât. Știam că mi-ar fi făcut multe probleme, pentru că într-o oarecare măsură m-ar implica și pe mine în acea istorie. Desigur, nu mă așteptam la dezastrul care a urmat.

— Hai, șterge-ți lacrimile și să-i arătăm lui Tyler că ești mai puternică decât și-a putut închipui, bine? am încercat s-o încurajez.

— Nu pot.

— Ba poți. Trebuie să poți, Beth. Fii puternică! Eu sunt sigură că tu ești foarte curajoasă și ai să reușești să-ți afișezi zâmbetul fermecător ca să-i arăți prostănacului că nu te lași învinsă de nimeni, ești gata să mergi înainte și nu ai de gând să-ți pierzi timpul prețios cu oameni care nu te merită.

I-am spus cuvintele pe care și eu aș fi vrut să le aud când încercam în zadar să-i atrag atenția lui Dylan.

Beth a respirat adânc și s-a apropiat de oglindă ca să-și refacă machiajul. Am reușit cumva s-o scot din baie.

Când am intrat în clasă, profesorul încă nu venise și eu am profitat ca să-mi aranjez lucrurile pe bancă. Dar destinul voia cu orice preț să-mi distragă atenția, pentru că Dylan s-a apropiat de mine.

Mi-am ridicat privirea ca să înțeleg ce intenții avea, dar am rămas fără cuvinte când i-am văzut expresia feței. Era îngrijorat, se vedea după sprâncenele ușor ridicate, buzele strânse într-o linie dreaptă și gravă. În ochii lui nu se citea fericire, doar tristețe și frică... *Poate frica de a mă pierde pentru totdeauna*, m-am gândit. Cu cât înaintam mai mult, cu atât mai puțin mă convingea atitudinea lui Dylan. În ultima perioadă se comporta ciudat, iar eu eram prea mândră ca să-l întreb ce îl tulbura.

— Hei, a zis cu voce joasă.

Nu l-am onorat nici măcar cu o privire. Într-adevăr exagerase în ziua precedentă și eu nu aveam de gând să-l iert, cel puțin nu imediat. Avea nevoie de puțin timp ca să reflecteze asupra acțiunilor sale și asupra modului în care să accepte relația mea cu Daniel, chiar dacă nu-i plăcea.

— Lucy... a insistat. Știu că am trecut limitele. Știu că ești furioasă pentru scena de ieri, dar aveam motivele mele. La infirmerie n-am avut curajul să-ți spun că mă doare să te simt așa distantă. Să nu am cu cine să vorbesc când am avut nevoie, m-a făcut să înțeleg multe lucruri. Și dacă vrei să-mi pui întrebări, eu sunt gata să-ți spun tot ce vrei, cu cea mai mare sinceritate.

Cuvintele lui m-au enervat.

— Îmi explici de ce ieri nici n-ai deschis gura? Am venit la tine ca să-ți vorbesc, ca să încerc să înțeleg... și tu m-ai ignorat. Ai avut deja o șansă, Dylan, iar acum nu mă interesează ce vrei să spui. Întoarce-te la Caroline și ai grijă de ea.

Nu eram obișnuită să vorbesc în acel mod cu el, totuși în timp ce-o făceam, am simțit o ușurare de nedescris.

— Dar e cu adevărat important. Am nevoie să te simt aproape în acest moment.

M-a privit drept în ochi, și dacă aș fi fost aceeași persoană de câteva luni în urmă, aș fi cedat din nou. Da, pentru că era privirea care de multe ori m-a făcut să-mi pierd capul.

— Acuși va începe lecția.

Am încheiat astfel discuția și m-am așezat la locul meu. În acel moment a intrat profesorul Sullivan, și pentru prima dată am fost fericită să-l văd.

E inutil să spun că era aproape imposibil să mă concentrez asupra orei.

În capul meu răsună fraza lui Dylan: „Am nevoie să te simt aproape în acest moment.”

Continuam să nu înțeleg de ce era atât de ostil față de Daniel, iar pentru o secundă am presupus că iubitul meu îmi ascunde ceva grav. Dar, cu toate că îl cunoșteam de puțin timp, știam că nu mi-ar fi făcut niciun rău. Și atunci ce oare s-ar fi putut întâmpla? De ce Dylan l-a atacat așa?

Când a venit în sfârșit pauza de prânz, m-am grăbit să-l caut pe Daniel. Voiam să-l îmbrățișez și a fost ceea ce am făcut când l-am surprins în fața dulapului său.

— Iat-o pe micuța mea, a zâmbit strângându-mă cu putere. Ai vrea să mâncăm ceva împreună? a întrebat ținând privirea fixată pe buzele mele.

— Cu tine? Nici măcar în vis! Cine ar vrea să petreacă pauza de prânz cu tine? am glumit tânguindu-mi buzele ca să-l provoc un pic.

— Multe fete ar vrea, s-a lăudat.

— Eu nu sunt una din multe fete, am accentuat.

— Ai dreptate, ești deosebită, a zâmbit făcându-mă să roșesc. Deosebită pentru că ești a mea, și pentru că ești mai cicălitoare decât oricare alta!

M-am îndepărtat de el, prefăcându-mă ofensată și el a izbucnit în râs. M-a urmat și m-a cuprins cu brațele de talie ca să mă poată întoarce spre el.

— Am glumit, prostuțo.

— Sper.

— Azi Dylan pare destul de calm. Dar am încercat să păstrez oricum distanța ca nu cumva să sară iar peste mine fără motiv. Nu vreau alte necazuri, a spus Daniel.

— Părinții tăi ce-au spus? am întrebat în timp ce intram în cantină.

— Erau supărați, dar nu prea. Din fericire Cannon Beach e destul de departe de Los Angeles, niciunul dintre prietenii lor n-ar putea afla despre isprava mea. Când se vor întoarce acasă le vor povesti tuturor cât de mult m-am schimbat și cum mi-am băgat mințile în cap.

— Din fericire acum locuiești în Cannon Beach, aici fiecare se gândește numai la treburile sale și atât, am încercat să-l fac să zâmbească și am reușit.

Exact atunci celularul meu a început să sune. Mi-a venit un mesaj de la un număr privat. L-am deschis curioasă, dar nu conținea un text, doar o imagine.

Am rămas fără cuvinte când pe ecran a apărut fotografia lui Tyler, gol la șaisprezece ani... Beth.

39. Dylan sau Daniel?

M-aș fi așteptat la orice de la Beth, numai nu la ideea prostească de a pune în circulație fotografia lui Tyler, știind foarte bine care ar putea fi consecințele. Riscam să distrug ani și ani de prietenie cu Dylan din cauza unei fotografii stupide și lucrul acesta mă speria. Știam că nu ar fi trebuit să i-o dau lui Beth, dar am avut încredere oarbă în ea. În toți acești ani nu mi-a trădat încrederea niciodată, și totuși oamenii nu încetau să mă surprindă!

Am hoinărit pe holuri în căutarea lui Beth, chiar dacă nu mai avea sens din moment ce majoritatea studenților primiseră deja mesajul și au văzut fotografia. Mulți chicoteau uitându-se în celular sau partajau imaginea cu alții. Situația degenera și eu speram să-i găsesc pe Beth sau pe Tyler.

L-am lăsat pe Daniel singur la cantină promițându-i că mă întorc repede. Ar fi vrut să mă însoțească ca să mă ajute, dar simțeam că trebuia să rezolv singură acea situație. Trebuia să-l găsesc pe Tyler și să-l conving să nu vorbească cu Dylan.

Când în depărtare am reușit să văd în sfârșit părul întunecat al lui Beth, i-am alergat în întâmpinare. Avea încă celularul în mână și râdea în timp ce se uita în jur. Părea mulțumită de ceea ce a făcut. S-a gândit la ea însăși și la cel mai bun mod de a se răzbuna, fără a lua în considerație faptul că Tyler s-ar fi răzbunat mai apoi pe mine. Ea nu avea nimic de pierdut, eu da.

— Ce naiba ți-a trecut prin cap? am întrebat ridicând vocea.

S-a întors brusc, speriată.

— Trebuia s-o fac. Scuză-mă, a spus imediat.

La naiba, ce răspuns era acela? Voiam să știu totul în cele mai mici detalii ca să am un motiv serios s-o iert.

— Trebuia s-o faci? Nimeni nu te-a obligat, Beth! Îți dai seama ce-ai făcut? Ai avut la dispoziție o mie de metode de a te răzbuna, și tu ai ales-o pe cea mai rea. Aceea care îmi va face mai mult rău mie, pentru că mi-l va lua pe cel mai bun prieten. Dar pentru tine nu contează. Credeam că ești prietena mea.

Mi-a venit să plâng, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla.

— De fapt, sunt prietena ta, Lucy. Privește totul astfel: anul școlar este pe sfârșite și tu, după toți acești ani, vei avea ocazia să înțelegi dacă prostănacul de Dylan simte ceva pentru tine sau ar vrea să-ți fie pur și simplu prieten. M-am gândit bine înainte să trimit fotografia și, fii sigură, amândouă vom avea de câștigat.

— Nimeni nu va câștiga nimic, Beth. Pentru că între mine și Dylan lucrurile nu vor redeveni ca în trecut când îmi va spune că între noi doi nu va putea fi niciodată nimic. Dar pentru tine clar că asta nu contează. Te gândești numai la tine. Cu toate că ți-am spus de multe ori să stai departe de Tyler pentru că îți va face numai rău, tu nu mi-ai dat ascultare.

— Mi-am urmat instinctul, s-a justificat.

Am înțeles că era o mare pierdere de timp să-i vorbesc și că ar fi fost mai bine să mă duc sa-l caut

pe Tyler. Fără a mai adăuga ceva, m-am întors și am lăsat-o singură. Am inspectat jumătate de școală până i-am văzut pe Tyler și Dylan în curte. Discutau și de departe am observat fața roșie de mânie a lui Tyler.

Nu, lucrurile nu mergeau bine deloc...

Am respirat adânc înainte să mă apropiu. Știam că acea confruntare va fi dureroasă, dar nu puteam da înapoi.

Cu pași rapizi și inima bătând nebunește, am ajuns la ei și privirea ucigătoare a lui Tyler m-a fixat.

— Ah, iată, apropo, despre ce vorbeam... Lucy, nu ar trebui să-i spui ceva important lui Dylan? a întrebat cel mai antipatic băiat din lume.

— Hm, da... am răspuns, străfulgerându-l cu privirea. Nu-i nimic grav, Dylan. Sau mai degrabă, poate că este, dar sper cu adevărat că, după ceea ce-ți voi spune, nu-ți vei schimba părerea despre relația noastră. Știi bine cât de mult țin la tine și la prietenia noastră; n-aș vrea ca o prostie de demult să strice totul. Până acum o lună, eram îndrăgostită de tine... Da, să spun adevărul, eram foarte îndrăgostită de tine. De mulți ani, doar că n-am avut curajul să-ți mărturisesc. Nu voiam să stric relația frumoasă dintre noi și, cu atât mai mult, nu voiam să te distrag de la fixația ta pentru Caroline. Am încercat să aflu de mai multe ori dacă îmi împărtășești sentimentele, îndeosebi anul acesta, datorită lui Daniel. Inițial el m-a ajutat, dar mai apoi am descoperit că eram îndrăgostită de el cu adevărat. Acum poți sta liniștit, nu simt nimic pentru tine și dacă a rămas în mine o scânteie din acel sentiment, promit s-o sting definitiv. Știi bine că aș face orice pentru prietenia noastră.

M-am străduit să fiu clară și directă. Nu voiam să mă întorc înapoi, voiam să lămurim totul cât mai repede posibil.

Dylan m-a studiat câteva secunde înainte de deschide gura ca să-mi pună o întrebare care m-a surprins:

— Și tu crezi că un sentiment atât de puternic ar putea să dispară în câteva săptămâni?

— Nu, desigur că nu. Totuși lucrurile merg foarte bine cu Daniel și datorită lui am reușit să trec peste ceea ce simțeam pentru tine.

— Știam asta... De aceea îl urăsc, a destăinuit lăsându-mă cu gura căscată.

— Ce vrei să spui? am întrebat confuză.

— Vreau să zic că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi amestecat. Lucy, am și eu ceva să-ți mărturisesc, a zis, făcându-mă aproape să amețesc de frică.

Ce naiba se petrecea?

— Când ți-am spus că ascult acel cântec pentru că eram îndrăgostit de tine, n-am fost sincer până la capăt. Adevărul este că mai sunt încă. Sunt îndrăgostit la nebunie de tine, Lucy. Nu de Caroline, cum credeam eu însumi. Adevărul este că sentimentul pe care l-am avut ceva timp în urmă a revenit și nu pot să-l înăbuș a doua oară. Am făcut-o prea mult timp, dar acum a explodat și nu pot face nimic. În tot acest răstimp, nu am făcut altceva decât să mă gândesc la tine. Și văzându-te atât de fericită cu altcineva, m-a făcut să înțeleg că pentru mine nu ești doar o prietenă.

Nu știam ce să răspund. Aș fi vrut să-l îmbrățișez și în același timp să-l iau la pământ.

Nu mai știam ce simțeam pentru el... Aveam prea multe întrebări și prea puține răspunsuri. Ceea ce simțeam mai mult sau mai puțin clar era că sentimentele mele față de el s-au schimbat.

Lucy, ești așa de proastă? Ai așteptat acest moment dintotdeauna și când ești pe cale să realizezi visul vieții tale, te lași cuprinsă de îndoieli? m-a muștrătat conștiința.

Desigur era adevărat, dar în viața mea mai era și Daniel, și nu puteam nega faptul că simțeam ceva puternic pentru el.

— Știi că ceea ce am de gând să-ți spun te va descumpăni, dar să știi că sunt dispus să aștept cât

timp ai nevoie ca să-ți faci claritate în sentimente. Dacă totuși îl vei alege pe Daniel, va trebui să-mi spui adio pentru totdeauna. Nu voi reuși să fiu alături de o persoană pe care o iubesc și care știu că nu va fi a mea niciodată. Alegerea îți aparține.

— Nu e corect, Dylan, nu poți să mă lași în fața unei asemenea alegeri. Ani la rând n-ai făcut decât să mă pui în încurcătură cu atitudinea ta și acum continui s-o faci cerându-mi să aleg!

— Pot, totuși. Nu ar trebui să ai îndoieli în privința relației noastre și a viitorului ei, a răspuns ridicând tonul vocii.

Da, nu aș fi avut îndoieli dacă nu ar fi intrat Daniel în viața mea cu gingășia lui, cu zâmbetul lui, cu felul lui de a avea grijă de mine. În mintea mea răspunsul era deja clar, dar nu aveam curajul să recunosc. Nu aveam curajul să-mi spun mie însămi că în acele luni lucrurile s-au schimbat și că oricum inima mea îi aparținea lui.

— Nu am fi ajuns aici dacă tu nu m-ai fi ignorat ca să alergi după Caroline!

— Dar și tu mi-ai fi putut spune cu puțin timp în urmă că simțea ceva pentru mine.

— Dar cum, Dylan? am întrebat. Tu nu făceai altceva decât să vorbești despre ea. Nu puteam risca să te pierd.

— Riști acum, dacă nu faci alegerea corectă.

— Eu hotărâsc ce vreau să fac și cu cine vreau să fiu, Dylan. Nu tu.

Am încheiat discuția și m-am îndepărtat ca să nu mă dau în spectacol în fața lui Tyler, care părea foarte amuzat de situație.

Da, alegerea trebuia s-o fac eu... Aveam doar de pronunțat un nume: Dylan sau Daniel?

40. Acel băiat a lăsat ceva de neuitat în inima mea.

Dylan m-a pus în mare încurcătură. Dacă îl alegeam pe Daniel, l-aș fi pierdut pe cel mai bun prieten. Dar dacă îl alegeam pe Dylan, ar fi însemnat că trebuia să renunț la unicul băiat care m-a făcut să mă simt plină de viață și îndrăgostită, după atâția ani pierduți în spatele unei obsesii.

În timpul orelor, nu reușeam să mă gândesc la altceva și nu era deloc bine pentru că trebuia să fiu atentă și să mă concentrez mai ales în acele ultime zile de școală.

Nu putea să se întâmple totul vara? Sau mai degrabă, nu putea să nu se întâmple și gata? Nu puteam pur și simplu să nu mă îndrăgostesc de Dylan ori să nu mă amestec în relația dintre Tyler și Beth?

În pauza de prânz, i-am povestit lui Daniel despre cele petrecute. Aveam nevoie de cineva care să-mi dea un sfat sau care doar să mă asculte, dat fiind că toți prietenii mei nu mai existau pentru mine. Când am terminat de povestit, am încheiat discuția spunând:

— Ce ai face tu dacă l-aș alege pe el?

Nu l-am întrebat pentru că aveam de gând să rămân cu Dylan, dar pentru că eram într-adevăr curioasă să-i cunosc reacția. Era un fel de încercare pe care trebuia s-o depășească.

— M-ar dura, desigur. În sfârșit ai început să-l uiți, iar între noi părea că se naște ceva. Dar nu m-aș fi pierdut... Pot înțelege perfect. Iubirea este un sentiment care nu se poate controla. Eu voi fi mereu lângă tine, Lucy, chiar și dacă l-ai alege pe Dylan, a zâmbit luându-mă de mână.

Și cuvintele acelea au fost suficiente. Într-adevăr. Au fost de-ajuns ca să-mi limpezesc gândurile: voiam alături de mine un băiat ca Daniel, care să știe să mă trateze așa cum meritam.

Ceea ce mi-a spus m-a impresionat. Era diferit de toți băieții pe care i-am cunoscut, pentru el nu conta ce aș fi hotărât... voia doar să mă vadă fericită. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat ca să-l îmbrățișez.

N-a înțeles la început, așa că s-a gândit puțin înainte să facă la fel. Oamenii din jurul nostru ne priveau curioși, dar n-avea nicio importanță.

— Speram să-mi dai un asemenea răspuns... Eu te vreau pe tine, Daniel. Nu mă interesează ce se va întâmpla cu Dylan. Acum, mai mult ca niciodată, am nevoie de un băiat ca tine să-mi fie alături.

M-a mângâiat delicat pe obraz și se apropia ca să mă sărute pe buze.

— Cred că sunt îndrăgostit de tine.

— Eu știu deja că ești, am răspuns.

Inima îmi bătea foarte tare în timp ce el se uita la buzele mele. Brusc, însă și-a schimbat dispoziția.

— Acum va trebui să-i spui lui Dylan. Cum crezi că va reacționa?

Am simțit un gol în stomac, de parcă ceva groaznic urma să se întâmple.

— Nu foarte bine, e evident. Sper numai că va înțelege cu timpul. Nu vreau să-l pierd, am mărturisit amintindu-mi de momentele noastre frumoase.

— Dylan e un băiat inteligent. Sunt sigur că până la urmă va reacționa în cel mai bun mod. Nici el nu vrea să te piardă.

M-a mângâiat pe obraz.

— Sper.

Ultima oră a trecut repede; așteptam cu neliiniște momentul când va trebui să vorbesc cu Dylan. Nu avea să fie ușor, dar el m-a pus în fața acelei alegeri.

L-am găsit în curte, așezat pe o bancă și m-am apropiat ca să-i vorbesc. Când m-am așezat alături de el, mi-a luat-o pe dinainte zicând:

— După câte se pare, alegerea ta a căzut asupra lui Daniel. V-am văzut la cantină.

— Dylan.

— Nu, Lucy, nu vreau să aud altceva. E bine așa, într-adevăr. L-ai preferat pe cel pe care îl cunoști de câteva luni, și nu pe cel care ți-a fost alături ani de zile.

— Nu aceasta contează. Țin foarte mult la tine, știi bine. Prietenia noastră e foarte importantă, dar nu pot să pretind că te iubesc doar pentru că ne cunoaștem de mult timp.

— Bine, atunci vă doresc să fiți fericiți împreună. Adio, Lucy, s-a ridicat și avea de gând să plece, încheind astfel discuția.

— Dylan... am ridicat vocea ca să-i atrag atenția.

— Ce e, Lucy? a întrebat întorcându-se.

— Să mai vorbim, te rog, l-am implorat.

Gândul că l-aș putea pierde mă înnebunea. Ani și ani de prietenie nu se puteau termina în așa mod.

— Despre ce, Lucy? După tot acest timp, în sfârșit am înțeles ce simt pentru tine, iar tu m-ai respins. Nu pot să mă mai prefac că nu aș fi îndrăgostit de tine. N-aș suporta să te văd cu altul.

Mi se părea că aud cuvintele mele. Frazele lui, gândurile erau la fel ca ale mele... dar totuși așa au fost cu câteva luni în urmă. Eu nu mai eram aceeași, nu mai simțeam același lucru.

— Și a trebuit să mă vezi cu altcineva ca să înțelegi asta?! aproape că am izbucnit în plâns. Dylan, eu nu vreau să te pierd.

N-a spus nimic. A rămas în tăcere câteva secunde înainte de a deschide gura.

— Aveai de făcut o alegere și ai făcut-o. După cum ți-am spus deja, nu pot să-ți fiu alături. Aș suferi prea mult. Știi, cred că acesta e destinul, nu suntem făcuți unul pentru celălalt.

— Dylan, prietenia noastră nu se poate termina așa.

— Răspunde-mi la o întrebare: ai fi în stare să fii alături de mine știindu-mă îndrăgostit de o altă persoană. Mi-a venit să râd... El chiar m-a întrebat asta?! Ani de zile l-am auzit vorbind despre Caroline, și nu m-am lamentat. Mai mult decât atât, l-am ajutat s-o cunoască.

— Eu am trecut prin așa ceva, Dylan. Cu Caroline. Am continuat să-ți fiu prietenă, să te ajut cu ea în pofida durerii pe care o simțeam. Da, sufeream de fiecare dată când o priveai și-mi vorbeai despre ea. Mă durea, Dylan, și totuși ți-am rămas alături. Am lăsat la o parte durerea ca să apăr prietenia noastră. De aceea să nu spui că-i imposibil, mai ales să nu-mi spui mie, am răspuns cu lacrimi în ochi.

— Eu n-aș putea; tu ești altfel... Din câte se pare, nu vedem lucrurile la fel.

S-a întors, dar eu l-am apucat de braț ca să-l opresc.

— Dylan, să nu faci asta.

— Ți doresc toate cele bune, Lucy, s-a limitat să spună.

Mi se învârtea capul, vedeam lumea din jurul meu ca prin ceață, în timp ce prietenul meu cel mai bun pleca.

Am făcut-o, am distrus relația noastră. Cea mai mare temere a mea a devenit realitate.

Dylan și-a ținut promisiunea: din acea zi nu ne mai vorbim. De fiecare dată când încercam să-l sun, nu răspundea. Când îl întâlneam pe stradă, se prefăcea că nu mă cunoaște. Mi se întâmpla deseori să-i întâlnesc privirea pe hol, să-i studiez pe ascuns zâmbetul care ani la rând m-a făcut să-mi pierd capul, și simțeam mereu un pic de gelozie când îl vedeam vorbind cu alte fete. Beth a devenit prietena lui cea mai bună și asta m-a durut... dar așa-i viața.

Dylan a ajuns prea târziu. Dacă i-aș fi cunoscut sentimentele mai devreme, nu aș fi avut îndoieli ce să fac și pe cine să aleg. Dar când a înțeles că mă iubește, în viața mea era deja Daniel. El a apărut ca o furtună, aducând haos și îndepărtându-mi orice certitudine. El era băiatul potrivit pentru mine, eram sigură, nu mai aveam îndoieli în privința lui.

Beth și Tyler, în schimb, au reușit într-un anume fel să devină un cuplu. Știam că ea a suferit mult înainte ca Tyler să se hotărască, dar după câte părea, a meritat.

Beth și-a cerut scuze pentru prostia pe care a făcut-o și eu am iertat-o, dar nu de tot. Ar fi fost imposibil să redevenim prietenele de altă dată. S-a purtat răutăcios cu mine și a pierdut încrederea mea. O sun din când în când pentru a afla cum merg treburile între ea și Tyler, nimic mai mult.

Din contra, între mine și Daniel totul este perfect. Am avut puține certuri care să pună în pericol relația noastră, și de fapt au servit doar pentru a ne confirma că eram făcuți să fim împreună! În ultimul an de facultate m-a cerut în căsătorie și din acel moment viața mea s-a schimbat spre bine.

N-am mai avut noutăți de la Dylan, dar de un lucru eram sigură: acel băiat a lăsat ceva de neuitat în inima mea. Într-o oarecare măsură, inimile noastre continuau să fie unite, iar acel fir subțire care le-a legat nu s-a rupt niciodată.

Aceasta simți atunci când de-a lungul vieții ai norocul să întâlnești pe cineva special. În ciuda tuturor problemelor, în adâncul sufletului știam că Dylan va rămâne în amintirea și în inima mea. Pentru totdeauna. Nu putea să fie altfel.

Table of Contents

Copyright

1. Vi s-a întâmplat vreodată să vă îndrăgostiți?
2. Nu trebuie să-ți pierzi speranța niciodată, nu-i așa?
3. Cred că ar fi cel mai bine pentru ambii...
4. Îl aștepti pe Făt-Frumos?
5. Se sorbeau din priviri
6. Încă nu te-am îmbrățișat azi
7. Inima mea bătea pentru el...
8. Simțeam că înăuntrul meu ceva s-a schimbat...
9. Nu vei putea să dai înapoi.
10. Cred că-i plac lui Caroline
11. Ea simțea la fel și mai era un singur lucru de făcut: să-i spun lui Dylan
12. Zâmbetul tău spune totul
13. Într-adevăr am nevoie de tine
14. Ce naiba mi se întâmplă?
15. Bine.
16. Sărută-l. Sărută-l. Sărută-l.
17. Pași rapizi, inimă zdrobită...
18. Îmi plac buzele tale...
19. Mulțumesc, Caroline.
20. E gelos?
21. Nici măcar n-a salutat-o...
22. Ar fi avut importanță pentru mine?
23. Trebuia să-mi ascult conștiința.
24. Zeci de scuze...
25. Va trebui să zâmbești ca să-ți maschezi durerea.
26. Nicest thing - Kate Nash
27. Asculți cântecul acela dintr-un anumit motiv, recunoaște.
28. Așa părea și gata.
29. ...Veți înceta să mă urâți fără motiv.
30. Era de-ajuns dragostea pentru a pune pe planul doi ani buni de prietenie?
31. Arăți... Arăți într-adevăr foarte bine.
32. Ador zâmbetul tău.
33. L-am pierdut pe Dylan.
34. Ești cea mai bună, micuțo.
35. Chestia e că tu ești prea importantă pentru mine.
36. Mi-a fost dor de tine.
37. ...Riști să nu mă mai vezi.
38. Bastardul acela mi-o va plăti...
39. Dylan sau Daniel?
40. Acel băiat a lăsat ceva de neuitat în inima mea.

